

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Diplomová práce

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Diplomová práce

**Neoantisemitismus ve Francii- Dieudonné M'bala M'bala-
antisemitské stereotypy v soudobém francouzském zábavním
průmyslu**

Barbora Plíšková

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra blízkovýchodních studií

Studijní program Mezinárodní teritoriální studia

Studijní obor Antropologie Předního Východu

Diplomová práce

**Neoantisemitismus ve Francii- Dieudonné M'bala M'bala-
antisemitské stereotypy v soudobém francouzském zábavním
průmyslu**

Barbora Plíšková

Vedoucí práce:

Mgr. Věra Tydlitátová, Th.D.

Katedra blízkovýchodních studií

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2014

.....

Ráda bych poděkovala vedoucí mé práce Mgr. Věře Tydlitátové, Th.D. za laskavé a trpělivé vedení mé práce. Dále bych ráda poděkovala Mgr. Zbyňkovi Tarantovi, Ph.D. za bližší seznámení práce s internetovými zdroji v problematice šíření antisemitismu, Mireille Trouillhet, Jeffovi Bardovi a Ester Turečkové za pomoc při práci s francouzskými texty. Nakonec děkuji svým nejbližším, kteří mi poskytli zázemí k jejímu napsání.

Obsah

1 ÚVOD.....	1
2 ŽIDÉ VE FRANCII PO 2. SVĚTOVÉ VÁLCE	
2.1. Poválečná Francie.....	3
2.2. Příklad Židů z Magrebu.....	4
2.3. Šestidenní válka z francouzské perspektivy.....	5
2.4. Černo- červený květen 68.....	7
2.5. 70. léta- Výrovnání se s francouzskou minulostí kolaboranta versus revizionismus.....	8
2.6. 80./ 90. Léta- Mitterandova květina a Chiracova omluva.....	12
3 VÝVOJ FENOMÉNU NOVÉHO ANTISEMITISMU VE FRANCII	
3.1. Základy antisemitismu ve francouzské historii.....	17
3.2. Nový antisemitismus/Nová judeofobie.....	18
3.3. „Izrael kolektivním Židem moderního světa“ versus stereotyp bludného Žida kosmopolity.....	23
3.4. Šestidenní válka aneb „Z utlačovaného se stal utlačovatel...“	25
3.5. 1993 neúspěšné Oslo a 2. Intifáda.....	27
3.6. Role izraelsko- palestinského konfliktu v otázce formování nového antisemitismu.....	29
3.7. Rufinova zpráva.....	30
3.8. Durban II.....	31
4 TRADICE FRANCOUZSKÉ ANTISEMITSKÉ KOMEDIE.....	32
4.1. Králové francouzské zábavy: Coluche, Pierre Desproges, Les Inconnus.....	33

5 DIEUDONNÉ A JEHO SOUDOBAÁ FRANCOUZSKÁ ANTISEMITSKÁ KOMEDIE

5.1. Curriculum vitae.....	36
5.1.1. Elie a Dieudo.....	37
5.1.2. Dieudonného politické aspirace.....	40
5.2. Překročení hranice francouzského vtípu- Dieudonného „one man show“.....	42
5.3. Internet, „hlásná trouba“ antisemitismu.....	43
5.3.1. „Generace Dieudo“.....	44
5.4. Povaha Dieudonného antisemitismu	
5.4.1. Rasistický antisemitismus, Rasismus „anti-blanc“.....	45
5.4.2. Revizionismus.....	48
5.4.2.1 Antisemita.....	48
5.4.2.2. Šoananas.....	50
5.5. Quenelle.....	50
5.6. Dieudonného spolupracovníci	
5.6.1. Jacky Sigaux.....	53
5.6.2. Alain Soral.....	54
5.6.3. Robert Faurisson.....	57
5.7. Íránská podpora.....	60
5.8. Společná řeč s Národní Frontou.....	62
5.9. Postoj francouzské vlády.....	64
6 ZÁVĚR.....	66
7 SEZNAM POUŽITÝCH PRAMENŮ.....	69
8 RESUMÉ.....	79

8 PŘÍLOHY.....	80
-----------------------	-----------

1 ÚVOD

„Sionismus jakožto ideologie, která spojuje Židy po celém světě za účelem ho ovládnout.“ Toto tradiční antisemitské klišé bylo ve Francii znovu probuzeno na začátku nového tisíciletí prostřednictvím umělecké tvorby francouzského komika Dieudonného. Francie - „kolébka humanismu“ - se znovu po více než sto letech stala zemí, jež je zmítána aférou, která je označována jako antisemitská. Účelem mé práce je Dieudonného aféru analyzovat a zasadit ji do kontextu vzniku nového fenoménu „nového antisemitismu. Proč zrovna ve Francii došlo k renesanci antisemitských stereotypů? Kým jsou tyto stereotypy přijímány? A co znamená dle Francouzů „svoboda slova“ v umělecké tvorbě? Na tyto otázky bych svou práci ráda odpověděla.

Ke své práci využiji zejména elektronické zdroje, neboť právě ony hrají zásadní roli v Dieudonného umělecké tvorbě a jsou hlavními „kanály“ pro šíření nového antisemitismu.

V první kapitole krátce nastíním historický vývoj francouzských židovských komunit po 2.světové válce. Tradice židovských komunit ve Francii sahá až do doby Římské říše, kdy se zde usadili na území jižní Francie první Židé. Francouzská židovská komunita zde i přes zločiny 2. světové války zůstala dodnes, a je tou největší v Evropě. Nejprve představím její charakter a přiblížím dopad založení židovského státu Izrael, jenž se stal jakýmsi pojítkem mezi Židy po celém světě a zároveň v něm čím dál více z nich nalézalo nový domov. Francie coby „kolonizátorka“ mnoha arabských území, jež sama sebe dodnes považuje za zemi, které náleží důležité postavení na Blízkém Východě, zaujala k novému Židovskému státu velmi ambivalentní postoj, jelikož pro ni bylo velmi důležité neohrozit vlastní partnerství s arabskými zeměmi. Tuto rozpolcenost můžeme vidět např. na jednání prvního poválečného prezidenta Charlese de Gaulla, i později u Françoise Mitteranda. Jaký byl tedy postoj představitelů francouzského státu k svým židovským občanům? Kromě této „schizofrenie“ byla Francie nucena se vyrovnat se svou

palčivou minulostí kolaboranta s nacisty. Jaký měla tedy tato reflexe vliv na francouzsko-židovské vztahy?

Spolu se vznikem Státu Izrael vzplál i oheň nenávisti vůči státu, který vznikl na území prisouzeném Palestincům. Zprvu byly touto nenávistí nakaženy zejména jeho sousední země a arabský svět. Nový antisemitismus, který se začal formovat na pozadí existence tohoto státu, se pomalu šířil do celého světa. Staré antisemitské stereotypy byly oprášeny a byly přisouzeny nikoli Židovi jakožto jedinci, ale celému Židovskému státu - Izraeli, který se stal společným jmenovatelem všech Židů. V kapitole věnované tomuto resuscitovanému fenoménu představím především z francouzské perspektivy zásadní události, které měly vliv na vnímání dnešních židovských komunit „antisemitským pohledem“.

Karikatury a vtipy zesměšňující židovský „podlý“ charakter mají nejen ve Francii dlouhou historii. Jejich popularita dosáhla vrcholu nejspíše během Dreyfusovy aféry, nyní Francii zasáhl nový druh této antisemitské zábavy, ovšem v mnohem ostřejším tónu. Tvůrcem této „antisionistické“ komedie je komik Dieudonné. Jeho umělecká tvorba vyvolala ve Francii novou vlnu debat o Židech a jejich zájmech, potažmo o Židovském státu. Jak je možné, že šedesát let od konce 2. světové války jsou znovu používány antisemitské stereotypy ve francouzském zábavním průmyslu? Jak je možné, že popírání holokaustu se stalo populárním francouzským tématem? Na mnohé z těchto otázek nelze dodnes nalézt snadnou odpověď. Snaží se o to mnoho francouzských intelektuálů, kteří jsou šokováni mírou přijetí této nebezpečné nenávistné komedie“. Navíc tato aféra stále trvá.

Jelikož bývá Dieudonné velmi často vzpomínán také v souvislosti se svými předchůdci ve francouzské zábavní tvorbě, věnovala jsem těmto třem nejzmiňovanějším umělcům, na které má údajně svou tvorbou navazovat, malou kapitolu, která předchází té hlavní o současné celebritě francouzského antisemitského humoru - Dieudonném.

2 ŽIDÉ VE FRANCII PO 2.SVĚTOVÉ VÁLCE

Francouzská židovská komunita zůstala po nacistické vyhlazovací politice tou největší v Evropě, důležitý faktor v tomto prvenství hraje zejména přistěhovalectví severoafrických Židů z tamnějších Francouzi dobytých území. Co ji dále formovalo, jak se etablovala do francouzské společnosti a jaký byl postoj francouzské vlády se budu snažit předestřít v následující kapitole. Kromě těchto základních údajů o Židech ve Francii, se budu také snažit načrtnout vztahy francouzské společnosti a jejich židovských sousedů, které byly později nakaženy novými antisemitskými náladami.

2.1. Poválečná Francie

Po druhé světové válce čítalo francouzské židovské obyvatelstvo mezi 180 000 až 200 000 osob. Během války byla deportována třetina francouzských Židů do koncentračních táborů. Většina z přeživších nebo jak říká francouzský režisér dokumentárního cyklu *Šoa* Claude Lanzmann, „ti, co se vrátili z druhé strany, ze zápraží plynových komor“, se po válce rozhodla odejít do Ameriky či do vznikajícího židovského státu Izraele.

Poválečná situace pro Židy nejen ve Francii představovala proces znovunalezení místa ve společnosti, pátrání po rodinných příslušnících a dětech ukrytých během války ve francouzských rodinách. Za účelem obnovení francouzské židovské komunity vznikla v roce 1944 *Francouzská židovská rada- Crif*¹, která se ustavila být hlavním garantem rovnosti občanů na základě jejich rasy a vyznání.² *Crif* lze dodnes považovat za hlavní francouzskou židovskou instituci, která bojuje proti všem formám útlaku Židů ve Francii, podporuje mírové řešení izraelsko-palestinského konfliktu a usiluje o zachování paměti Šoa.³ *Crif* je pro tyto své aktivity a samozřejmě židovskou příslušnost sama často terčem francouzských antisemitů.

¹ Le Conseil représentatif des Juifs en France

² Benbassa, Esther, (2000):*Histoire des Juifs de France*, Paris: Seuil, str.269- 271.

³ „*Présentation du Crif*“ (online) (datum přístupu 9. února 2014) dostupné z <http://www.crif.org/crif/pr%C3%A9sentation-du-crif/27328>

2.2. Příklad Židů z Magrebu

Zásadním momentem pro formování francouzské židovské poválečné identity byl příchod Židů z Magrebu na konci 50. let. Roku 1956 Maroko i Tunisko vyhlásilo nezávislost a po vítězství *Národní osvobozené fronty (FLN)* na počátku 60. let v Alžírsku se severoafričtí Židé rozhodli ze strachu před nejistou budoucností v nově se formujících národních státech své domovy opustit. Během těchto let přišlo do Francie ze Severní Afriky okolo 235 000 Židů, čímž se francouzská židovská komunita rozrostla téměř o dvojnásobek a stala se největší v Evropě, již je dodnes. Pro marocké a tuniské Židy Francie představovala často pouze přestupní stanici na cestě do Izraele. Ovšem většina alžírských Židů, kteří byli díky dekretu Adolpha Crémieux z roku 1870⁴ čestnými francouzskými občany, ve Francii našli svůj nový domov. Pro zdecimovanou francouzskou židovskou komunitu jejich příchod představoval vítané oživení a také proměnu původně převážně aškenázské židovské komunity na sefardskou. Severoafričtí Židé zakládali nové komunity zejména ve Střední Francii a v Paříži (ve starobylých židovských čtvrtích Le Marais, Belleville) a byli také příčinou nového uspořádání stávajících komunit, které platí dodnes.

Kromě Paříže, jejíž židovská komunita je nejpočetnější, se nacházejí ještě komunity čítající okolo 10 000 lidí v Marseille, v Lyonu, v Toulouse, v Nice a ve Štrasburku.⁵ Francouzů židovského původu dnes žije v „zemi galského kohouta“ okolo půl milionu.⁶

Zastřešujícím orgánem židovských obcí je od roku 1808 *Izraelská konzistoř*, která byla založena Napoleonem, sídlí v Paříži.⁷

⁴ Dekret Crémieux – první z velkých opatření Třetí republiky vydán pod patronátem ministra spravedlnosti Adolpha Crémieux. Tento dekret uděloval francouzské občanství 17 tisícům alžírských Židů.

⁵ Debbasch, Charles; Pontier, Jean- Marie(1994): *La société française*, Paris:Dalloz. Str.510.

⁶ Halais, Gilles: „*La Communauté juive de France compte 550.000 personnes , dont 25.000 à Toulouse*“ (online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: <http://www.franceinfo.fr/societe/la-communaute-juive-de-france-compte-550-000-personnes-dont-25-000-a-toulouse-561321-2012-03-19>

⁷ www.consistoire.org

2.3. Šestidenní válka z francouzské perspektivy

Po úspěšné integraci Židů, kteří si vybrali Francii jako svůj nový domov, přišla „studená sprcha“ od francouzské hlavy státu Charlese de Gaulla, který po Šestidenní válce prohlásil: „Někteří se obávají, aby židé, kteří byli až dosud rozptýleni po světě, ale kteří zůstali, tím co byli vždycky, to jest elitou sebejistou a panovačnou, znovu shromážděni na místě jejich zastaralé slávy, zde nenaplnili své vášnivé a dobovačné ambice pod rouškou velmi dojemných přání, která vytvářeli během devatenácti staletí.“⁸ Toto prohlášení zasáhlo nejen francouzské Židy, ale ochladilo i francouzsko-izraelské vztahy. Proč de Gaulle, který o čtyři roky dříve při návštěvě izraelského premiéra Lévi Eškola potvrzuje spojenectví Izraele a Francie slovy: „Izrael náš přítel, náš spojenec“⁹, tak náhle změnil svůj postoj k Izraeli?

Šestidenní válka byla zásadním mezníkem ve vztazích Francie a jejích židovských občanů. De Gaulle odmítl vojenskou akci Izraele před útoky jeho sousedů jakožto podporu agrese na Blízkém Východě. Obrat postoje de Gaulla pramenil údajně z několika obav. První obava byla, že nestabilita na Blízkém Východě by mohla nepříznivě ovlivnit i Západ a druhá souvisí s de Gaullovou tzv. „arabskou politikou“. Jelikož stárnoucí generál po ztrátě alžírské kolonie usiloval o privilegované vztahy s arabskými státy v regionu (s nárokem na existenci židovského státu však dříve souhlasil), nepodporoval aktivity, které by mohly region destabilizovat a zároveň posílit další dva významné hráče na Blízkém Východě, Rusko a Spojené státy, na úkor Francie.

Šokující nebyla ani tak snaha neznepřátelit si arabské země, ale spíše označení Židů za elitní národ s mocenskými sklony. Podobně vykreslují Židy usilující o světovládu tradiční antisemitské konspirační mýty.¹⁰ Tento výrok determinující povahu židovského jednání rozpoutal sérii diskuzí na téma, zda je hlava Páté republiky antisemitou. De Gaulle lze ovšem spíše než za antisionistu pokládat za obhájce francouzských zájmů

⁸ Poliakov, Léon (1994): Histoire de l'antisemitisme 1945-1993, Paris:Seuil, str.137.

⁹ Winock, Michel (2004): La France et les Juifs, Paris, Seuil, 2004. Str.207.

¹⁰ Tamtéž. Str.307- 316.

v arabském regionu.¹¹ Důsledkem de Gaullova postoje k Izraeli bylo poté samozřejmě, jak již bylo naznačeno výše, vzájemné ochlazení vztahů Francie a Židovského státu.

Reakce veřejnosti byly však polarizované, komunisté a stoupenci prezidenta podpořili de Gaullovu rezervovanou politiku vůči Izraeli, naopak socialisté a konzervativci se postavili na stranu Izraele. Francouzští intelektuálové jako Simone de Beauvoire, Jean-Paul Sartre, Marguerite Duras a další podepsali v roce 1967 petice vyzdvihující důležitost míru na Blízkém Východě, ale přiznali právo na existenci Izraele. Zvrat nastal po izraelské bleskové ofenzivě v červnu téhož roku, jež šokovala francouzskou veřejnost. Dle průzkumu o mínění francouzské veřejnosti se v září 1967 vyjádřilo 53% na podporu Izraele (pro srovnání v roce 1970, to bylo je 33%). Dle uvedeného výzkumu podpora Izraele značně ochabla na základě agrese, která se neslučovala s evropskou vidinou křehkého židovského státu obklíčeného Araby. V souvislosti s tehdy sílícími levicovými tendencemi francouzská veřejnost přešla „na stranu slabšího“, za něhož byla od té doby považována Palestina.

Francouzští Židé byli tímto vývojem postrčeni směrem k Izraeli. Po úspěšné izraelské vojenské akci, se nebáli hrdě ukazovat s modro-bílou izraelskou vlajkou a hlásit se příslušnosti k židovskému státu. Vznikl tak nový fenomén dvojího občanství. Poté, co se Židé po válce snažili integrovat do francouzské společnosti, ale setkali se s veřejnou podezíravostí, je okolnosti zavedly ke ztotožnění se s Izraelem, čímž dosáhli znovunalezení své ztracené diasporní identity. Nejednalo se jen o evropské Židy, ale i o ty, kteří přišli ze Severní Afriky, i oni našli v přihlášení se k židovskému státu svou ztracenou identitu. Šestidenní válka byla tedy zásadním faktorem pro vznik nové (nejen) francouzské židovské dvojí identity.

S nadsázkou lze hovořit o jakési novodobé židovské renesanci. Židé znovu skrz Izrael našli své židovské sebevědomí nejen ve Francii. Byly zakládány židovské školy, šířila se výuka hebrejštiny a na univerzitách otevírány nové obory týkající se judaismu. Židovské tradiční dědictví se dostalo znovu do popředí zájmu.

¹¹ V listopadu 1967 vydává francouzský sociolog a filozof Raymond Aron knihu *De Gaulle, Israel et les juifs*, kde vyjadřuje své znechucení nad generálovým postojem a viní ho z rehabilitace antisemitismu ve Francii.

Politika Izraele určovala od Šestidenní války vztahy mezi Židy a francouzskou společností. Jak zmínil židovský sociolog Michel Wieviorka v dokumentu publikovaném v dubnu 1968 *Židé ve Francii- dnes*: „odteď jsou francouzští Židé definováni na základě reference Izraele“.¹²

2.4. Černo- červený květen 68

V souvislosti s nedobrou situací francouzského hospodářství, přesycením se de Gaullovou konzervativní politikou i vlivem nárůstu levicových hnutí, bojujících proti kapitalismu, došlo ve Francii, zemi stávkami proslulou, k největší stávce v historii země. První část protestů propukla mezi studenty na univerzitách 3. května 1968. V protestech byly zastoupeny dva proudy tzv. „černí“ anarchisté a „červení“ komunisté. Stěžejní roli v protestech sehrála *Komunistická revoluční liga* v čele Danielem Bensaidem a Červeným Danym, vlastním jménem Daniel Cohn-Benditem, většina členů této ultralevicové skupiny pocházela ze židovských rodin.¹³ Známy je Benditův výrok: „Všichni jsme němečtí Židé“ (viz. příloha č.1), který se stal jedním z hlavních sloganů francouzské studentské revoluce.¹⁴

Dle tehdejších levicových aktivistů bylo potřeba usilovat o rovnost, odstranění starého konzervativního systému a zatuchlosti nejen z prostředí univerzit, ale i ze všech státních institucí, a „pakliže nebude stačit mírová cesta, tak i za použití boje“. Protestující obviňovali své rodiče, kteří zažili holokaust, že jejich zásadní chybou bylo, že proti nacistům dostatečně nebojovali. Svými protesty tedy vedli boj proti této pasivitě a apatii. Apelovali na odmítnutí tolerance sociální nerovnosti, imperialismu a kolonialismu a jejich hlavní „zbraní“ byla jejich angažovanost.¹⁵ D.C.Bendit v rozhovoru s J. P. Sartrem uvedeném 20. května v magazínu *Le Nouvel Observateur* představil tehdejší aktuální cíle levicových skupin, jichž byl mluvčím: „Naším cílem je zavedení

¹² Winock, Michel, 2004, Str.318-225.

¹³ Benbassa, Esther, 2004, Str.285.

¹⁴ Delvaux, Corinne: „*le slogan: Nous sommes tous les Juifs français*“ (online), (datum přístupu 14.2.2014), dostupné z: <http://www.arte.tv/fr/l-histoire-nous-sommes-tous-des-juifs-allemands/1929636,CmC=1929644.html>

¹⁵ Benbassa, Esther, 2004, str.286.

paralelního vzdělávání, technického i ideologického ...jedná se o obnovení univerzitního vzdělávání na jiných základech než bylo doposud, vyzýváme tedy levicově orientované profesory, aby se k nám přidali.“¹⁶

Kromě vůdčí postavy D.C.Bendita se nacházalo mezi organizátory protestů ještě 16 dalších studentů židovského původu. Později vyšlo několik polemik, které poukazovaly právě na židovský původ většiny z vedení protestantů a objevovaly se i názory, zda se nejednalo o pokus o „židovskou revoluci“. D.C. Bendit ve své kontroverzní knize (kvůli pasážím narážejícím na sexuální styky mezi dětmi a dospělými) *Le Grande Bazar* na toto nařčení reaguje poznámkou, že Židé představovali většinu tehdejších aktivistů, tudíž je logické, že se ocitli v čele květnových protestů.¹⁷

Lze se však domnívat, že Židé nabyti sebevědomím po úspěchu Izraele v Šestidenní válce, byli opravdu naladěni na aktivismus ve francouzské společnosti. Dalším faktorem mohla být naopak dlouholetá frustrace Židů, kteří by dle charakteru hnutí založeném na rovnosti v něm spatřovali prostředek integrace do francouzské společnosti. V neposlední řadě hrála roli zajisté dávka idealismu, která byla vlastní všem Židům hojně se hlásícím k levicovým ideálům.

Protesty skončily nakonec úspěšně, odchodem starého generála. „Sbohem de Gaulle“, skandovali demonstranti, a de Gaulle již značně unavený odstoupil. Vystřídal ho v prezidentské funkci George Pompidou.

2.5. 70. léta- Výrovnání se s francouzskou minulostí kolaboranta versus revizionismus

70. léta se nesla v duchu sebereflexe země, která projevila za 2.světové války svou slabost kolaborací s nacistickým Německem. Palčivou otázkou vlastního pochybení se

¹⁶ Sartre, Jean Paul; Cohn-Bendit, Daniel, 1968,: *L'imagination au pouvoir*, In: Le Nouvel Observateur, n° 183 bis, str.20-21.

¹⁷ Yerouchalmi: « *Les 18 leaders juifs de Mai 68-Qui, Pourquoi, Comment* » (online), (datum přístupu 14. Unora 2014), dostupné z: leblogdenoach.wordpress.com/2010/12/09/les-18-leaders-juifs-de-mai-68-qui-pourquoi-comment/

Francouzi odvážili otevřeně komentovat až více než dvacet let po válce. Zásadní pro toto smutné procitnutí bylo vydání knihy *Vichystická Francie (La France de Vichy)* od amerického profesora Roberta Paxtona ve francouzštině.¹⁸ Následně byly natočeny první filmy dokumentující temné období francouzské historie jako např. *Starý muž a dítě (Le vieil homme et l'enfant)*, jenž vypráví příběh židovského dítěte během války Francií nebo *Žal a soucit (Le Chagrin et la Pitié)*, který oficiálně přiznal francouzskou odpovědnost za kolaboraci a mnohé další.¹⁹

Mimo umělecké ztvárnění a dokumentaci Vichy se objevili zpět na „scéně“ lidé, kteří se podíleli na kolaboraci a zastávali přední funkce ve vichystické vládě. Skandální byl touto dobou návrat zmizelého člena vichystické policie Paula Touquiera do Francie, který se v roce 1944 podílel na popravě sedm Židů na hřbitově Rillieux v departmentu Ain v podhůří francouzských Alp. Po válce byl Touvier odsouzen k smrti, ale díky své husté síti konexí v církevních kruzích se mu podařilo uprchnout a skrývat se v různých církevních institucích ve Francii i mimo ni. Šokem poté pro tehdejší veřejnost byla v roce 1971 milost udělená tomuto vrahovi tehdejším prezidentem Georgem Pompiduem. Zproštění trestu pro válečného zločince vyvolalo vlnu ve Francii protestů. Trvalo sedm let než bylo znovu obnoveno jeho trestní stíhání, kdy mezitím se mu podařilo znovu uprchnout a skrývat se na neznámém místě. Roku 1989 se nakonec podařilo Touquiera zadržet a definitivně byl odsouzen v roce 1994 za zločiny proti lidskosti na doživotí. Nakonec Pétainův policista zemřel dva roky po svém nástupu na výkon trestu ve vězení Fresne na okraji Paříže.²⁰

¹⁸ Paxton, Roberts, *La France de Vichy, Points*, 1973.

¹⁹ Winock, Michel, 2004, str. 327-328.

²⁰ Salandon, Chorj: „*Paul Touvier, une haine s'est éteinte. Le milicien est mort hier en prison. Une vie de secret et d'antisémitisme*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.liberation.fr/france/1996/07/18/paul-touvier-une-haine-s-est-eteinte-le-milicien-est-mort-hier-en-prison-une-vie-de-secret-et-d-anti_176767

Dalším odsouzeným v roce 1978 byl za zločiny proti lidskosti generální sekretář Pétainovy policie Jean Leguay, který měl na starosti převozy Židů do tábora Drancy na severu Francie, odkud byli odváženi do koncentračních táborů v Polsku.²¹

Poslední „velká ryba“ z Pétainova aparátu, která přežila konec války byl René Bousquet, šéf vichystické policie. Bousquetovi se podařilo odsouzení vyhnout. Dodnes se spekuluje proč nebyl potrestán. Často jsou v této souvislosti zmiňovány jeho známosti s významnými osobami francouzské společnosti a jeho údajné přátelství s Francoisem Mitterandem, které Bousquet nepotvrdil ani nevyvrátil. Při návštěvě Bousqueta novináři z týdeníku *L'Express* a jejich otázce na mnohé narážky o jeho obvinění ze spáchání činů proti lidskosti odvětil: „počkejte, počkejte, uvidíte, jestliže bude nějaký proces.“²² Záhadná a provokativní sebejistota Bousqueta zarážela mnohé, stejně tak skutečnost, že celý život bydlel v poklidu svého bytu v Paříži, jako by žádná jeho temná minulost neexistovala. René Bousquet nebyl nikdy odsouzen za válečné zločiny, soud ho v roce 1949 obvinil pouze degradací národa a vyměřil mu jako trest pět let odnětí svobody, v jeho poválečném soudním procesu nebyla nikdy zmíněna přímá spojitost jeho osoby s perzekucí Židů. Ačkoliv, jakožto hlava celé policie, měl židovskou otázku na starosti a neoficiálně bývá spojován s protižidovskými zátahy a největší akcí tohoto charakteru během války ve Francii, kdy bylo shromážděno několik tisíc Židů na stadionu Vel d'Hiv v Paříži před jejich deportací do Drancy, odkud dále „putovaly“ do vyhlazovacích táborů na východě. Bousquet byl nakonec potrestán bez procesu, v roce 1993 ho zavraždil Christian Didier, nedoceněný spisovatel, považovaný za blázna.²³ „Kráčel jsem lesem a Bůh mi přikázal zabít Bousqueta jakožto symbol zla,“ vysvětlil Didier po svém zatčení. Po rozsudku k deseti letům odnětí svobody vyjádřil zklamání, „věřil jsem, že mě Židé budou oslavovat“, a nejspíše i, že se konečně jeho osobě díky

²¹ AKADEM: „*Les principaux acteurs français de la déportation des Juifs de France*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.akadem.org/medias/documents/2622_11_fonctionnaires.pdf

²² Conan, Eric: „*René Bousquet: Mort d'un collabo*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/informations/rene-bousquet-mort-d-un-collabo_594761.html

²³ Dejevski, Mary: „*Killer's tale stirs ghosts of Vichy*“ (online), datum přístupu 19. února), dostupné z: <http://www.independent.co.uk/news/world/killers-tale-stirs-ghosts-of-vichy-1580759.html>

tomto „činu spravedlnosti“ dostane společenského uznání, což se mu bohužel nesplnilo.

24

Židé ve Francii byli šokováni mírou tolerance Francie k válečným zločincům a nedostatkem vlastní sebereflexe. Koncem 70.let se navíc objevily také první aktivity tzv. revizionistů neboli „popíračů holokaustu“. Revizionismus představoval jakýsi nový proud ve vědeckém bádání, který byl podmíněn modernizací a technologickým vývojem, jež umožnili nahlížet na mnohé historické události a objevy z nové perspektivy. Tento původně šlechetný účel byl ovšem značně pokroucen tzv. revizionisty holokaustu, jejichž hlavním cílem nebyla revize událostí 2. světové války, ale jejich popření. Prvním, kdo otevřeně zpochybnil zločiny páchané na Židech za druhé světové války byl Louis Darquier de Pellepoix, který vykonával za Vichy post šéfa *Kanceláře pro židovské otázky*. Darquier po válce uprchl do Španělska, ale v roce 1978 poskytl rozhovor pro časopis *L'Express*.²⁵ Zarytý antisemita a stoupenec extrémní pravice v něm popírá nacistické zločiny. „Řeknu vám, co se stalo v Osvětimi. Ano, otravovali jsme plynem. To je pravda. Ale trávili jsme vši.“²⁶ Francouzská společnost byla znechucena Darquierovou drzostí. Raymond Aron ve svých spisech *Esejů o současném postavení Židů ve Francii*²⁷ k aféře Darqueira vyjádřil své přesvědčení, že Francouzi odsoudili Darquiera za, slovy Simone Weilové, banalizaci nacismu. Dle Arona Darquier sám odhalil svým výrokem vlastní vnímání Židů jakožto „pouhých vši“.²⁸

Ke zpochybnění existence plynových komor jakožto nástrojů smrti pro Židy během války se přihlásil koncem sedmdesátých let i profesor literatury na lyonské univerzitě Paul Faurisson, který byl následně kvůli těmto excesům suspendován ze svého profesorského postu.²⁹ Faurisson se inspiroval četbou spisů „zakladatele“

²⁴ Salandon, Chorj: „*L'assassinat de René Bousquet:larmes du crime*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.liberation.fr/evenements-libe/2013/02/10/l-assassinat-de-rene-bousquet-larmes-du-crime_880767

²⁵ Yad Vashem source: „*Darquier de Pellepoix*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.yadvashem.org/odot_pdf/Microsoft%20Word%20-%206258.pdf

²⁶ Condronyer, Denis: „*La bomb de de Darquier de Pellepoix*“ (online), (datum přístupu 19. dubna 2014), dostupné z: <http://www.histoire.presse.fr/dossiers/les-annes-giscard/la-bombe-darquier-de-pellepoix-01-05-2003-8832>

²⁷ Essai sur la condition juive contemporaine

²⁸ Aron, Raymond(2007): *Essais sur la condition juive contemporaine*, Paris:Tallandier, str.360-361.

²⁹ Bricmont, Jean: „*La mauvaise réputation de Noam Chomsky*“ (online), (datum přístupu 19. dubna 2014) dostupné z: <http://www.monde-diplomatique.fr/2001/04/BRICMONT/15109>

francouzského revizionistického proudu Paula Rassiniera.³⁰ Faurisson mimo vydávání revizionistické literatury, posílal dopisy do izraelského památníku holokaustu *Jad Vašem* s dotazem na poskytnutí důkazů o záměru nacistů Židy za války systematicky odstranit. Asi za nejobskurnější jeho počin lze považovat představení tzv. „odborníka na plynové komory“ inženýra Freda Leuchtera. Leuchter jel odebrat vzorky z podlahy komor v Osvětimi, aby vítězoslavně dokázal v později známé tzv. Leuchtrově zprávě, že se v nich žádný smrtící plyn nenachází.³¹

Během 70.let se dostane osobám popírajícím zločiny holokaustu ve Francii podpory od extrémní levice, neboť francouzští komunisté vidí „nový“ silný Židovský stát na Blízkém východě jakožto prostředníka amerického imperialismu.³²

Podporu revizionismu zaštitila paradoxně i opačná strana politického spektra, zejména nově vzniklá strana *Národní Fronty (FN)* pod vedením Jean-Marie Le Pena. Nejslavnější je nejspíše výrok Le Pena, že „plynové komory byly pouhým detailem druhé světové války“. *FN* je dodnes politickou stranou proslulou svými negativními postoji k náboženským menšinám ve Francii a přebírající konspirační teorie o světovém židovském spiknutí.³³ Současnému postoji *FN* k Židům bude v souvislosti s Dieudonného aférou věnována jedna z následujících kapitol.

2.6. 80./ 90. Léta- Mitterandova květina a Chiracova omluva

V červenci roku 1980, sedm let po útoku proti izraelským sportovcům na olympiádě v Mnichově³⁴, se 2 členové *skupiny Abú Nidala*³⁵ pokusí zabít šedesát židovských dětí,

³⁰ Paul Rassinier během 2. světové války byl stoupncem komunismu, byl dokonce vězněn v koncentračním táboře. V tomto kontextu je o to paradoxnější, že po válce se přihlásil k hodnotám extrémní pravice a svůj život zasvětil vydávání publikací popírající holokaust.

³¹ Budil, Ivo; Tydlitátová, Věra a kol.: Encyklopedie dějin antisemitismu, Západočeská univerzita, str.210-211.

³² Winock, Michel, 2004, str.337.

³³ Le HUFFpost: „*Pour Jean-Marie Le Pen, c'est une organisation juive qui empêche l'UMP de s'allier au FN*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2012/10/02/jean-marie-le-pen-organisation-juive-empêche-alliance-droite-fn_n_1931878.html

³⁴ 1972 během Olympijských her v Mnichově unesla palestinská teroristická organizace Černé září 9 izraelských sportovců s požadavkem propuštění 200 palestinských vězňů. Při pokusu o osobození rukojmích, byli nakonec všichni zavražděni. Postup německé policie je proto dodnes kritizován.

kteří jsou na letním pobytu pořádaném asociací *Agudat-Israël* v belgických Antverpách. Po bombovém útoku zemřel šestnáctiletý chlapec David Kuhan a nejméně pětina dětí byla zraněna.³⁶

Ani ne měsíc po této teroristické akci byl spáchán na centrálním nádraží v Bologni atentát italskými neofašisty. Po tomto sledu nešťastných událostí byla západoevropská společnost šokovaná eskalací násilí. Ale další ránu utřila zanedlouho 18. října téhož roku, kdy byl proveden atentát v Paříži v Kopernikově ulici poblíž zdejší synagogy. Údajný pachatel Hassan Diab, člen *Lidové fronty za osvobození Palestiny (LFOP-SO)-Speciální operace*, byl dopadem až o 28 let později v Kanadě. Diab zastávající profesorské místo na univerzitě v Ottawě, ale dodnes tvrdí, že jeho podoba a shoda jmen jsou pouze náhodné, on atentát nespáchal. Motiv tedy nebyl jasně formulován, ale pakliže by se prokázala příslušnost Diaba k *Lidové frontě za osvobození Palestiny*, lze předpokládat jeho antisionistickou povahu.³⁷

Tyto útoky spáchané na francouzských Židech rozpoutaly debaty o nové vlně francouzského antisemitismu, vztazích Francie s arabskými zeměmi a dle Raymonda Arona také představovaly počátek nové formy antisemitismu, maskované rouškou antisionismu.³⁸

Na popud nárůstu agrese antisemitské povahy založil Pierre Kaufmann, bývalý ředitel *CRIF, Ochrannou službu židovské komunity*³⁹. Tato služba měla zajišťovat bezpečí a svobodu slova francouzským Židům, a stejně tak upozorňuje na antisemitské

³⁵ Abu Nidal neboli „otec boje“ (přeloženo arabštiny) byl představitel Organizace pro osvobození Palestiny, později její odnože Fatahu. Nidal odmítal jakékoliv smířčí aktivity s Izraelem, nakonec se od Fatahu odtrhl a bojoval sám se svými stoupenci po boku vlastní guerillovou válku proti Izraeli během od 80.let do roku 2002, kdy byl v Iráku nalezen mrtev. Jeho stoupenci provádějí teroristické útoky pod značkou „Skupiny Abu Nidala“. (datum přístupu 20.dubna 2014), Dostupné z: <http://www.cfr.org/israel/abu-nidal-organization-ano-aka-fatah-revolutionary-council-arab-revolutionary-brigades-revolutionary-organization-socialist-muslims/p9153>

³⁶ „1980: un garçon juif français tué dans un attentat à Anvers perpétré par des terroristes palestiniens“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: <http://www.juif.org/blogs/41680,1980-un-garcon-juif-francais-tue-dans-un-attentat-a-anvers-perpetre.php>

³⁷ Desnos, Marie: „Attentat de la rue Copernic: le suspect écroué“ (online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: <http://www.parismatch.com/Actu/Societe/Attentat-de-la-rue-Copernic-Le-suspect-ecroue-137055>

³⁸ Aron, Raymond, 2007, str.369-375.

³⁹ Service de protection de la Communauté Juive

projevy.⁴⁰ Na webových stránkách *www.declarer.org* je také možné nahlásit skutky, projevy nebo na texty s antisemitským obsahem.⁴¹

V roce 1981 zvítězil v prezidentských volbách levicový Francois Mitterand, kterého lze považovat za ochotného a úslužného spojence arabských zemí. R. Aron varoval jeho potenciální voliče zejména z řad Židů, aby nevěřili „falešným nadějím“, které v nich nová hlava státu vzbuzovala. Mitterand se profiloval jakožto podporovatel Palestinců, zejména co se týče možnost mít vlastní stát, i když Izraeli právo na jeho existenci neupíral.⁴²

Nový francouzský prezident stejně jako jeho předchůdci nepřiznal oficiálně kolaboraci Francie za války jakožto selhání a provinění země, jež je kolébkou osvícenství. Od roku 1987 navíc zavedl velmi provokativní tradici na výročí konce 1.světové války, již jest pokládání květin na hrob generála Pétaina. Francouzský prezident vysvětloval tento zvyk jakožto svou „republikánskou povinnost“ uctít vítěze bitvy u Verdunu. Květiny kladl na Pétainův hrob až do roku 1992, kdy na akci věnované připomínce událostí na pařížském velodromu (dále Vel d´Hiv)⁴³ shromážděný dav skandoval „Mitterand do Vichy“. O rok později projevil vlašnou účast při připomínce perzekuce francouzských Židů za války. Roku 1993 byl u příležitosti dalšího výročí Vel d´Hiv vydán dekret o ustavení 16. července *Národním dnem vzpomínky rasistických a antisemitských perzekucí*.^{44 45}

⁴⁰ „Pierre Kaufmann“ (online), (datum přístupu 3. března 2014), dostupné z: <http://judaisme.sdv.fr/perso/dirige/p-kauf.htm>

⁴¹ „Déclaration d'acte ou de dontenu à caractère antisémite“ (online), (datum přístupu 3. března 2014), dostupné z: <http://declarer.org/spcj/> (3. března 2014)

⁴² Philippe, Béatrice: „Être juif dans la société française du Moyen-Âge à nos jours“, Montalba, 1979, str.400, (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://books.google.cz/books?id=ydBKS4Dg3REC&pg=PA403&lpg=PA403&dq=attentat+de+la+rue+copernic+attitude+de+la+societ%C3%A9&source=bl&ots=fn7-FtN1qA&sig=kKP6b7_TRZ9s26duXkVx7qxyIEU&hl=cs&sa=X&ei=8AYFU6nwCZGM7Ab0-YGwBA&ved=0CCsQ6AEwAA#v=onepage&q=attentat%20de%20la%20rue%20copernic%20attitude%20de%20la%20societ%C3%A9&f=false

⁴³ 16. června 1942 bylo shromážděno na stadionu pařížského velodromu (Vel d´Hiv) 12844 Židů, kteří byli odtud posíláni do koncentračních táborů

⁴⁴ „La reconnaissance progressive de la responsabilité de l'État français“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.cndp.fr/crdp-reims/memoire/enseigner/memoire_vichy/08reconnaissance1.htm

⁴⁵ La journée nationale commémorative des persécutions racistes et antisémites

Rok po zvolení Mitteranda prezidentem, znovu v Paříži, dopadl granát do vyhlášené restaurace *Jo Goldenberg* v židovské čtvrti a zabil šest lidí. Z atentátu byli podezírání stoupcí skupiny *Abú Nidala*.⁴⁶

O motivech těchto atentátů spekuluje také francouzský historik Léon Poliakov, který poukazuje na jejich původ v koexistenci antisemitismu/antisíonismu. Francie jakožto země, jejíž židovská komunita představuje největší v Evropě se nachází na vrcholu žebříčku zemí, kde bylo spácháno nejvíce antisemitských útoků. Zároveň je důležitý fakt, že Francie se zároveň snaží udržovat dobré vztahy i s arabskými zeměmi z nichž atentátníci pochází. Ony útoky tedy představují pro Francii tísnivou situaci, kdy stojí mezi samozřejmostí odsouzení útoků a opatrným postojem ke kritice motivů arabských útočníků.⁴⁷

Zmíněné útoky vyvolaly vlnu protestů proti antisemitismu a rasismu ve Francii. Francouzi pochodovali ulicemi s transparenty „My všichni jsme francouzští Židé“.⁴⁸

V temné atmosféře spáchaných atentátů se objevila kontroverzní kniha, která znovu vracejí na světlo sto let starou Dreyfusovu aféru jakožto případ nespravedlivého osvobození Alfreda Dreyfuse. *Ten darebák Dreyfus*⁴⁹ (1982) je dílem spisovatele a stoupence tzv. „antidreyfusismu“ Andrého Figuerase a jeho vydání poukázalo na stálou palčivost Dreyfusova procesu ve francouzské společnosti. Francouzi na tuto historickou událost nenalezli dodnes jasnou odpověď týkající se otázky míry provinění Dreyfuse.⁵⁰ Ačkoli oficiálně byl Dreyfus rehabilitován a o jeho procesu bylo napsáno mnohé, nejasný postoj v tomto případě přetrvává a možná lze opatrně tvrdit, že podobná váhavost je ve francouzské společnosti přítomna vůči antisemitistickým projevům dodnes.

Poslední více mediálně komentovanou aférou bylo znesvěcení židovského hřbitova v provencálském městečku Carpentras v roce 1990 skupinou neonacistů. Skupina

⁴⁶ Sageata, Marcela: „*Lumea islamica-retea dinamica systeme*“ (online), (datum přístupu 19.dubna 2014), dostupné z: <http://www.geopolitic.ro/Lumea%20islamica%20-%20o%20retea%20dinamica%20de%20sisteme.pdf>

⁴⁷ Poliakov, Léon, 1994, str.149-150.

⁴⁸ Winock, Michel, 2004, str.345.

⁴⁹ *Ce canaille D...reyfus*

⁵⁰ Winock, Michel (1982): *Nationalisme, antisémitisme et fascisme en France*, Paris:Seuil, str.157-158.

extrémistů vyndala ostatky z hrobů a rozmístila je na jejich desky. Hroby byly poničeny a neonacisté odstranili z náhrobků Davidovy hvězdy. Že motiv byl antisemitský o tom nebylo pochyb, i přesto této kauze nebylo věnováno mnoho francouzské pozornosti. Kontroverzní byla o dvacet let později po tomto incidentu kandidatura FN a její vítězství právě v Carpentras, kde Le Penova dcera Marine hodlala „napravit politickou čest svého otce“, jehož úspěšnost ve volbách nebyla do té doby nijak významná.⁵¹

Významným mezníkem, kdy se francouzští Židé konečně dočkali reflexe francouzského postoje během druhé světové války, byl rok 1995. Nový prezident Jacques Chirac poprvé v dějinách jakožto hlava francouzského státu uznal odpovědnost Francie a její kolektivní vinu v událostech, jež se odehrály v letech 1939-1945. Při výročí 53 let od zátahu a shromáždění Židů na Vel d'Hiv pronesl J.Chirac: „16.července 1942 policisté a vojáci na rozkaz svých nadřízených vyhověli požadavkům nacistů, tento den bylo zadrženo okolo deseti tisíc osob v Paříži a okolí...Francie, patriotka osvícenství a lidských práv, vydala své chráněnce jejich katům“.⁵² Jako výraz své podpory rehabilitace francouzské historie podpořil také otevření muzea *Památník šoa*⁵³ v Paříži.⁵⁴

Později kromě Chiraca přiznala svou chybu mlčení a pasivity během vichystického režimu i francouzská katolická církev. Biskupové vydali tzv. „*Deklaraci pokání*“⁵⁵ v níž se představitelé francouzské církve vyznávají z nepřímé podpory nacismu, jelikož neměli dostatek odvahy proti němu bojovat.⁵⁶

⁵¹ Fedida, Jean-Marc: „1990-2012, retour à Carpentras“(online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/jeanmarc-fedida/carpentras-front-national-legislatives_b_1604697.html

⁵² „Jacques Chirac, Président de la République, et les responsabilités de l'État français“(online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/revision-du-bac/annales-bac/histoire-terminale/jacques-chirac-president-de-la-republique-et-les-responsabilites-de-l-etat-francais_t-hrde125.html

⁵³ Le Mémorial de la Shoa

⁵⁴ Benbassa, Ester, 2000, str.328.

⁵⁵ La Déclaration de repentance des évêques de France

⁵⁶ « Déclaration de repentance des évêques de France“(online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: <http://www.eglise.catholique.fr/conference-des- eveques-de-france/textes-et-declarations/declaration-de-repentance-des-eveques-de-france-5518.html>

Na podzim roku 1997 učinil také premiér Lionel Jospin symbolické politické gesto a nechal znovu otevřít proces s Mauricem Paponem, který byl prefektem v oblasti Gironde pod německou okupační správou. Papon jakožto hlavu tohoto francouzského departmentu, nechal shromáždit a odvézt do vyhlazovacích táborů Židy z Bordeaux.⁵⁷

3 VÝVOJ FENOMÉNU NOVÉHO ANTISEMITISMU VE FRANCII

3.1. Základy antisemitismu ve francouzské historii

V „předvečer“ Velké francouzské revoluce rostlo také francouzské národní sebevědomí. Bylo tehdy nasnadě podpořit hrdost a soudržnost Francouzů prostřednictvím vyzdvižení vyjímčnosti jejich mateřského jazyka. Antoine Rivarol, jehož jméno dodnes nese periodikum Francouzské národní fronty, zdůraznil tuto jedinečnost francouzštiny ve své dizertaci *Pojednání o univerzalitě francouzského jazyka (1784)*⁵⁸. Francouzština představovala jazyk disponující morální převahou vůči jiným jazykům. Pozdější francouzské ideály „volnosti, rovnosti a bratrství“, které byly ustaveny oficiální státní doktrínou, byly bohužel velmi záhy po jejich deklaraci popřeny. Francie v rozporu se svým revolučním heslem se stala zemí s bohatou novodobou antisemitskou tradicí. Za zakladatele této tradice lze považovat spisovatele a diplomata Arthura Gobineau. Ve svém *Pojednání o nerovnosti lidských ras (1853-55)*, nachází příčinu konce velkých civilizací jako byli Římané či Peršané v mísení těchto národů s obyvateli dobytých území. Pro zachování a udržení civilizace je dle Gobineaua nutné dodržet čistotu rasy, jelikož prostřednictvím jejího míšení dochází k degenaraci, což představuje počátek konce toho určitého národa. Tato teorie se později stala jedním z pilířů Hitlerovy nacistické politiky.⁵⁹ Na Gobieneaua navázal o čtyřicet let později novinář a spisovatel Édouard Drumont. Atmosféra tíživé hospodářské situace, která probouzela ve Francouzích pocit nejistoty a obavy z budoucnosti, vytvořila živnou půdu pro úspěch Drumontovy antisemitské propagandy. Vrcholem jeho antisemitského díla

⁵⁷ Esther Benbassa, 2000, str.328.

⁵⁸ Discours sur l'universalité de la langue française

⁵⁹ Budil, Ivo(2013) : Úsvit rasismu, Praha: Triton, str.411-414, 38-39.

se stala *Židovská Francie (1895)*⁶⁰, která nepřímou poukázala na viníka problémů.⁶¹ Židé se stali „obětním beránkem“⁶² francouzské nespokojenosti zejména v kruzích chudých dělníků, produktů předešlé průmyslové revoluce. Francouzská vláda se inspirovala tímto sílícím antisemitským trendem, který pomohl odklonit vztek frustrovaných Francouzů na jiného původce jejich nespokojenosti, na francouzského Žida kapitalistu vykořisťovatele. Nakonec, během 2.světové války, francouzská hrdost zmizela. Maršál Pétain se stal poslušným vykonavatelem příkazů nacistického Německa. Jak již bylo napsáno výše, francouzská kolaborace s nacisty představuje dodnes temnou francouzskou minulost a další ránu pro francouzské Židy. Nenávist vůči Židům má tedy ve Francii hluboké kořeny, ze kterých znovu raší tentokrát v novém hávu antisionismu staré antisemitské předsudky.

3.2. Nový antisemitismus/ Nová judeofobie

Nový antisemitismus představuje „aktualizovaný“ fenomén v „historii rasismu“. Po tisíciletí jsou Židé terčem mnohé agrese, která kulminovala, jak se mnozí domnívali během 2.světové války. Ovšem se vznikem židovského státu se antipatie vůči Židům obnovily a zejména v arabském světě se staly velmi častým jevem. Změna nastala v orientaci této nenávisti, která již není namířena pouze proti Židům, ale častěji proti jejich společnému jmenovateli, jímž je Židovský stát Izrael.

V této transformaci nenávisti můžeme nalézt jasný důvod ve stigmatizaci antisemitismu událostmi 2.světové války. Antisemitické projevy založené na rasistických stereotypech byly v nyní právně postihovány. Ve Francii byl přijat roku 1972 zákon, jenž trestal jakékoli projevy rasismu (antisemitismus byl shledán jakožto forma rasismu).⁶³

Být antisemitou po 2.světové válce může být tedy příliš skandální, a tak vznikl nový „trend“: floskule „antisionismus“, který představuje nenávist vůči Izraeli, v němž jsou často ukryté antisemitské stereotypy. Antisionismus lze považovat za novou podobu

⁶⁰ La France juive

⁶¹ Benbassa, Esther, 2000, str.210.

⁶² Budil, Ivo, 2013 str.12.

⁶³ Lochak, Danièle(2009): Le droit et les juifs, Dalloz, str.182.

antisemitismu formujícího se po 2. světové válce nejen v Evropě, ale také v arabských zemích. Kritiku politiky vybraného státu lze samozřejmě považovat za běžný jev. Problém nastává ve chvíli, kdy se kritik soustřeďuje výhradně na jednání Izraele jakožto židovského státu.

I tato klasifikace nevysvětluje jasně, co lze ještě považovat za legitimní kritiku politiky Izraele a které výčitky a urážky na adresu Izraele už mají antisemitský ráz. Jak nalézt hranici mezi těmito dvěma projevy?

Italský politolog Emanuele Ottolenghi vidí tuto hranici ve výše zmíněných stereotypch jako obvinění z židovské lobby, z rituálních vražd či podezření na židovské spiknutí, které jsou nyní nově přisouzeny Izraeli. Další oblastí je prezentace izraelsko- palestinského konfliktu jakožto problému, který má kruciólní význam pro mír na Blízkém východě. Posledním modelem na přehlídce antisemitských kritických názorů na adresu Izraele je dle Ottolenghiho připovnnání jeho politiky k chování nacistického režimu demonstrováném na obvinění Izraelců z genocidy Palestinců.⁶⁴

O podrobnější vymezení jevů, které lze klasifikovat jakožto antisemitské vůči Izraeli, se pokusil roku 2004 izraelský bojovník za lidská práva Nathan Sharansky. Sharansky představil tzv. *3D test*, pomocí něhož lze identifikovat antisemitismus skrytý v kritice Izraele. Prvním kritériem je „démonizace“ Izraele, kdy je popisován jako tyranská velmoc utlačující své sousedy, spojená s celosvětovou židovskou lobby a v extrémním případě je přirovnáván k nacistickému Německu. Druhé zastupuje tzv. „dvojí metr“, kterým se „měří“ politika Izraele a jiných států. Nejčastěji se v této souvislosti uvádí otázka lidských práv, kdy je Izrael vyobrazěn jako tyran ve vztahu k Palestincům. Materiálů zpochybňujících dodržování lidských práv v Izraeli se vyskytuje často více než u diktátorských zemí jako je Čína či Severní Korea. Jako poslední Sharansky zmiňuje „delegimitizaci“ neboli zpochybnění práva na existenci židovského státu.⁶⁵

Proč tedy zrovna Židé vyvolávají po staletí tolik kontroverzí a smíšených pocitů? Proč zrovna oni jsou vystavováni útokům a pohrdání? Jednu z odpovědí na tuto

⁶⁴ Ottolenghi, Emanuele(2012): Autodafé, Praha:Academia, str.163-170.

⁶⁵ Budil, Ivo; Tydlitátová, Věra a kol.: Encyklopedie dějin antisemitismu, ZČU, str.45-46.

staletou otázku nabízí např. článek *Odveta vášní ve světové politice* francouzského odborníka na mezinárodní vztahy židovského původu Pierra Hassnera. Hassner zmiňuje „dialektiku tzv. otevřené a uzavřené společnosti (zmíněnou v díle Henri Bergsona *Dvojí pramen mravnosti a náboženství*, 1932), kde vyzdvihuje myšlenku, že „kolektivní vášně a jejich gesce jsou úzce vázány na uzavřenou skupinu“. Jelikož Židé byli/jsou v Evropě uzavřenou skupinou a i stát Izrael lze pokládat za jakousi politicky uspořádanou komunitu, Hassner připisuje právě této uzavřenosti schopnost podněcovat podezřívavost a vznik různých pověr a domněnek (jako jsou dobře známé antisemitské legendy o rituální vraždě, trávení studní, atd.). Antisemitismus tak představuje určitou formu neporozumění, podezírání neznámého či jednoduše nenávisť vůči vnějšímu (Izrael) či vnitřnímu nepříteli (Židé), která ale pro ty „druhé“ představuje sjednocující faktor.⁶⁶

Dle francouzského židovského intelektuála Andrého Glucksmanna představuje antisemitismus „podivnou schopnost nahloučit kolem kolektivní zběsilosti zavánějící lynčem nesourodé vzteky a blouznění jednotlivců tak, aby vzniklo výtečné sociální pouto, dokládá záhada všech záhad, nenávisť k Židům. Tato ničivá vášeň trvá po tisíciletí, převléká se vždy podle poslední módy a povstává z popela různých fanatismů, které jsou zřejmě jejím motivem.“⁶⁷

Další pohled na fakt, že antisemitismus přežil i po dosažení jeho téměř „dokonalé podoby“ za nacistické éry představuje židovský filozof Alain Finkielkraut. „(Toto) už nikdy více“, věta často uváděna v souvislosti s holokaustem a právě tato věta prozrazuje dle Finkielkrauta evropské pokrytectví. Důvod pokračujících antisemitských tendencí vychází tedy ze skutečnosti, že rasový antisemitismus Druhé světové války nebyl v Evropě zatím dostatečně reflektován. Finkielkraut vidí problém v jakési „politice vytesnění“ této nelichotivé minulosti, které vede k novým rakovinným antisemitským bujením. Ve své krátké eseji o antisemitismu, jež nazval *Ve jménu další reflexe antisemitismu*, zmiňuje dílo *Hnědé ráno* (viz příloha č.2), které vydal Franck Pavlov na konci 90.let v reakci na nárůst popularity Le Penovy *Národní fronty* ve Francii. *Hnědé*

⁶⁶ Hassner, Pierre(2008): „*Odveta vášní ve světové politice*“, In: *Národ a náboženství v době globalizace*, Praha, Karolinum, str.174.

⁶⁷ Glucksmann, André(2011): *Rozprava o nenávisti*, Praha:Kalich, str.92.

ráno, v němž je brilantně minimalistickým způsobem na pár stranách nastíněna absurdita podřízení se požadavkům autorit, je dodnes ve Francii chápáno jako malý varovný obrázek lidské slabosti a využívá se pro demonstraci zrádnosti manipulace autorit i při školní výuce na francouzských školách. Kniha vypráví o fiktivním státě, kde je vydáno nařízení zabít všechna domácí zvířata, která nejsou hnědá. Dva hlavní hrdinové nařízení respektují, a tak jeden zabije svou kočku, druhý svého psa. Z knih jsou zanedlouho odstraněna jména všech zvířat, která nejsou opatřena přídatným jménem hnědý/á. Na konci Pavlovova morálně literárního počinu, jsou oba hrdinové zadrženi policií, jelikož v minulosti vlastnili hnědá zvířata. Pavlovovým záměrem bylo poukázat na nebezpečí, které skýtá dodržování absurdních příkazů a které může vést ke stádovitému následování různých agresivních ideologií. Finkielkraut zde upozorňuje na důležitost vzdorovat podobným nebezpečně hloupým doporučením a nařízením. Dle něho tzv. „už nikdy více“ bohužel spíše přispívá k ignoraci než k vytvoření obrany proti antisemitským projevům. Příčinou vzniku nového antisemitismu je nedostatečné aktuální odstrašující vnímání událostí druhé světové války v dnešní evropské společnosti. Finkielkraut konkrétně poukazuje na vítězství Le Pena v regionálních volbách v roce 2002, „jestliže nezareagueme, příští ráno bude Hnědé.“⁶⁸

Zásadní pro výzkum fenoménu nového antisemitismu bylo dílo *Nová judeofobie*⁶⁹ francouzského historika, politika a sociologa Pierra A. Taguieffa, který se věnuje ve své akademické práci otázkám rasismu a antisemitismu. Taguieff vnímá dnešní nenávistné projevy vůči Židům jakožto „nepřátelskou interpretaci vyvolenosti Židů“. Tato nenávist může být založena nejen na náboženských základech, ale stejně tak může být skryta za (zejména od 60. a 70.let) kritikou Izraele a jeho agresivní rasistické politiky či zpochybňováním práva na jeho existenci. Antisemitismus považuje Taguieff za označení nenávisti vůči Židům na základě jejich rasového původu, Židé dle něj byli dříve vnímáni jako přistěhovalci z Východu, nyní ovšem pro mnohé představují „blízkovýchodního arogantního vládce“. Jejich vláda je údajně propojena s americkou, buď jsou nařčeni, že zastávají funkci vyslance amerického imperialismu na Blízkém východě, nebo dokonce že sami vládou Spojeným státům prostřednictvím židovské

⁶⁸ Finkielkraut, Alain(2003): Au nom de l'Autre- Réflexion sur l'antisémitisme qui vient, Paris:Gallimard, str. 9-19.

⁶⁹ Taguieff, Pierre André(2002): La nouvelle judéophobie, Paris: Mille et une nuits.

lobby. Klíčový moment pro charakteristiku moderního antisemitismu Taquieff vidí období 1.světové války, po vydání *Protokolů sionských mudrců (1905)*, kde jsou Židé poprvé vykresleni nikoli jako nepřizpůsobiví přistěhovalci, ale naopak jako „výbojní dobyvatelé“, tato idea byla později podpořena Hitlerem. Od dvacátého století se tedy vnímání Židů otočilo o 360°, z utiskovaného se stal utiskovatel.⁷⁰

Nový antisemitismus jako pojem pro „obrozené“ pojetí a eskalaci nenávisti vůči Židům lze datovat od roku 1993, kdy byla v Bílém domě uzavřena mírová dohoda z Osla mezi izraelským premiérem Jicchakem Rabinem a předsedou *Organizace pro Osvobození Palestiny (OOP)* Jásirem Arafatem za asistence amerického prezidenta Billa Clintona. Mírové snahy hlav obou stran vyhroceného konfliktu neměly bohužel dlouhého trvání. Souhlas s ustavením autonomní vlády na Západním břehu a v Gaze pobouřil radikální síly v obou zemích, které odmítaly jakýkoliv kompromis. Pomalý nárůst napětí na obou stranách vybuchl v roce 2000, kdy vypukla tzv. 2.intifáda, jejíž záminkou se stala v očích mnoha Palestinců provokativní „procházka“ Ariela Šarona po Chrámové hoře. Od té doby jsou vyhlídky na smířčí kompromis ztraceny v nedohlednu. V kombinaci s výstavbou židovských osad na Západním břehu tato situace přispívá k chuti obviňovat Izrael z arogance a nedostatečných snah danou situaci řešit.⁷¹ Navíc mu nepomáhá ani jeho spojení se Spojenými státy, které jsou po 11. září a následné válce v Iráku často terčem protizápadních antiimperialistických nálad a jsou obviňovány z destabilizace regionu.⁷²

Nakonec zmíním tři prameny soudobého antisemitismu ve Francii dle francouzského intelektuála Andrého Glucksmanna. Za prvé Francie jakožto země tzv. „multikulturní“, jak se sama nazývá, se stala domovem pro velký počet muslimů, kteří dnes tvoří okolo 10% jejich obyvatel, což samozřejmě ovlivňuje i celkovou náladu francouzské společnosti vůči Izraeli. Glucksmann se střeží jakýchkoliv nařčení, že většina těchto obyvatel jsou antisemité, jen upozorňuje na jejich větší náchylnost ke ztotožnění se s antisemitskou/ antisionistickou ideologií. Za druhou „rizikovou“ skupinu v západní

⁷⁰ Taquieff, Pierre-André : *Prêcheur de haine, Mille et une nuits*, Paris, 2004, (13-31).

⁷¹ Beaumont, Peter: „*The new antisemitism?*“ (online) (datum přístupu 24.února 2014), dostupné z: <http://www.theguardian.com/world/2002/feb/17/1>

⁷² André Glucksmann, 2011, str.101.

Evropě, která se stále se rozrůstá, považuje levicové intelektuály a studenty, kteří jsou na straně „utlačovaných“ –Palestinců a brojí proti imperialistům a kapitalistům v podobě Izraele a Spojených států. Posledním staronovou „baštou“ antisemitismu jsou konzervativní kruhy tzv. „milovníků staré Francie“, které vidí v Izraeli „zbytečnou komplikaci“ na Blízkém Východě. Glucksmann uvádí slova francouzského velvyslance v Londýně Daniela Bernarda⁷³, který během konverzace o situaci na Blízkém Východě označil Izrael jakožto „fucking shitty country“. Toto nelichotivé označení rozpoutalo diskuze o antisemitismu v kuloárech Elysejského paláce. Bernard se později vyjádřil ke svému výroku ve smyslu, že tím myslel pouze „malou velikost“ této země a antisemitský podtext vznikl pouze jeho dezinterpretací.⁷⁴

3.3. „Izrael kolektivním Židem moderního světa“ versus stereotyp bludného Žida kosmopolity

„Ne, Žid, ale sionista.“ Tuto důležitou proměnu vnímání označení Žid z dob komunismu v autobiografii *Doznání* Arthura Londona zmiňuje Léon Poliakov ve své *Historii antisemitismu*⁷⁵. Antisionismus představuje spojnicí mnoha skupin a ideologií, které vidí v hlavního nepřítele nikoli v Židech, ale v Izraeli. Jedná se nejspíše o nevyhnutelný vývoj. Jak už bylo napsáno výše, 2. světová válka antisemitismus natolik stigmatizovala, že již málokdo chtěl být antisemitou, naproti tomu antisionismus mohl být vnímán jako „šlechtné přesvědčení“ o neprávem obsazeném území a utlačování jeho původních obyvatel.⁷⁶

V roce 2002 vyšel v renomovaném francouzském deníku *Le Monde* článek od dramatičky D. Sallenave a dvou levicových akademiků É. Balibar a E. Morin nazvaný: „*Izrael – Palestina: rakovina*“⁷⁷, kde autoři poukazují na transformaci, která proběhla během dvou generací, kdy z původně uprchlického perzekuovaného národa se

⁷³ André Glucksmann, 2011, str.99-101.

⁷⁴ „'Anti-Semitic' French envoy under fire“ (online), (datum přístupu 25.února 2014), dostupné z: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/1721172.stm>

⁷⁵ L'histoire de l'antisémitisme 1945-1993

⁷⁶ Poliakov, Léon 1994, str.20-21.

⁷⁷ Israel-Palestine: le cancer

stal „panovačný a sebejistý národ“, který stejná bezpráví, jež zakoušel nyní uplatňuje na Palestincích. Zjednodušená přirovnání Izraele k nacistickému Německu se objevují čím dál častěji. Klasické je znázornění rovnítka mezi Davidovou hvězdou a svastikou nebo jejich kombinace a přirovnání nedávno zesnulého izraelského premiéra Ariela Šarona k Adolfu Hitlerovi.⁷⁸

Debaty o útlacích Palestinců ze strany Izraele, které zaznívají na půdě Evropy jsou přitom velmi paradoxní. Jak poznamenává izraelský spisovatel Amos Oz, v případě izraelsko-palestinského konfliktu se jedná o případ dvou obětí Evropy. Jedni byli využiti a podvedeni, druzí pronásledováni a vyhlazováni. Evropě nenáleží právo soudit a hledat viníka jinde než v sobě samotné.⁷⁹ Přesto existence Izraele dává závdávek antisemitismu nejen v Arabských zemích, což by bylo možné pochopit, ale i na Starém kontinentě.

Jak už jsem uvedla, nový antisemitismus má tu vlastnost, že často připisuje starobylá antisemitská „klišé“ a negativní vlastnosti nikoli Židům jako osobám, ale celému židovskému státu. Skandální bylo nařčení švédského novináře Donalda Boströma, že izraelská armáda obchoduje s orgány palestinských obětí, což můžeme snadno připodobnit k obvinění z rituální vraždy a považovat za snahu o vzkříšení tohoto mýtu.⁸⁰ O tomto „odhalení“ informují i některá francouzská konspirační média, např. antisionismem překypující *www.alterinfo.net* (jehož zakladatel Zeynel Cekici byl odsouzen za popírání holokaustu)⁸¹, *www.agoravox.fr*⁸² nebo „*Rovnost a smíření*“⁸³ Alaina Sorela, který proslul svým přesvědčením o bude mu věnována celá kapitola, jelikož je Dieudonného blízkým spolupracovníkem.⁸⁴

⁷⁸ Tarnéro, Jacques (2011) : *Le nom de trop- Israel illégitime*, Paris: Armand Colin, str. 50-51.

⁷⁹ Oz, Amos (2004): *Jak vyléčit fanatika*, Praha-Litomyšl: Paseka, str.17-18.

⁸⁰ Taguieff, Pierre-André (2010): *La nouvelle propagande antijuive*, Paris:Puf:, str. 33.

⁸¹ „*LES TRAFICS D'ORGANES SUR LES VICTIMES DE TSAHAL : Souffrante Palestine*“ (online), (datum přístupu 24.února 2014), dostupné z: http://www.alterinfo.net/LES-TRAFICS-D-ORGANES-SUR-LES-VICTIMES-DE-TSAHAL-Souffrante-Palestine_a36120.html

⁸² Tamtéž.

⁸³ *Égalité et Reconciliation*

⁸⁴ „*Dieudonné jouera son nouveau spectacle ce soir à Paris*“ (online), (datum přístupu 24.února 2014), dostupné z: <http://www.egaliteetreconciliation.fr/Dieudonne-jouera-son-nouveau-spectacle-ce-soir-a-Paris-22670.html#forum680422>

Novým fenoménem je také použití nových technologií k šíření antisemitismu. Taguieff tento způsob nazývá „asymetrický konflikt“, kdy proti sobě stojí stát (Izrael) a nepřítel bez prostorového vymezení (nejčastěji se pohybující v bezbřehém kyberprostoru). V tomto nejasném vymezení hranic soupeřů jsou síly rozloženy velmi nerovnoměrně, ku prospěchu anonymních útočníků. Vybrané antisemitské stránky nabádají své návštěvníky k ostražitosti nebo potrestání Židovského státu. Stejně takto vděčně mohou sloužit média k šíření obav a strachu z izraelské politiky. Seznámit se s antisemitismem je v posledních dvou desetiletích díky technologickému vývoji jednodušší než kdykoli předtím, což lze považovat za velmi výstražný faktor dnešního antisemitismu či jakéhokoliv jiného extrémismu.⁸⁵

Alternativou, díky níž by evropští Židé mohli být ušetřeni antisemitských projevů, nastínil Emanuele Ottolenghi ve svém díle *Autodafé* reflektující současnou situaci Židů v Evropě. Ottolenghi se domnívá, že Evropa požaduje po Židech vzdát se své sounáležitosti a podpory Izraele, což může být chápáno jako „výraz neoloajality“ ke „své“ (myšleno evropské) zemi. Židé by se naopak měli lépe integrovat do evropské společnosti. Ideálním se tedy jeví obraz tzv. „bludného Žida-kosmopolity“, který nebude vyčnívat ze společnosti, ve které zrovna žije, ba naopak plně se do ní integruje. Židovský nacionalismus tudíž představuje v mnohých očích překážku míru na Blízkém východě a nepřímo i příčinu konfliktů na půdě Evropy, kde tvoří počet nepřátelsky naladěných „blízkovýchodních“ imigrantů vůči Izraeli významné číslo, proto někteří volají po jeho rychlém vyřešení.⁸⁶

3.4. Šestidenní válka aneb „Z utlačovaného se stal utlačovatel...“

Šestidenní válka už zde byla jednou zmíněna v souvislosti s tím jak ovlivnila francouzsko-izraelské vztahy a způsobila změnu vnímání vlastní státní příslušnosti u francouzských Židů. Jak již bylo naznačeno sebevědomé vítězství Izraele v nečekaném a briskním útoku na jeho okolní sousedy vyvolalo zásadní zvrat v jeho obrazu západní společnosti. Původně často levicí podporovaný židovský stát, definitivně ztratil její

⁸⁵ Taguieff, Pierre-André, 2010, str.20-29.

⁸⁶ Ottolenghi, Emanuele, 2012, str.232-251.

přízeň. Izrael „dobyvatel“, „kolonizátor“ nebyl již hoden podpory, která se přenesla na „toho slabšího“ Palestinu. Francouzské levicové deníky v zápětí po dobytí Golan, Gazy a Sinaje, Východního Jeruzaléma a Západního břehu Jordánu Izraelem označily Židovský stát za „nástroj amerického imperialismu“. Dne 20. června 1967 vyšel v levicovém deníku *L'Humanité* článek reagující na vojenský úspěch Izraele: „Rasová diskriminace, antisemitismus jsou následkem reakce vůči vykořisťovatelským třídám, nikoli otázka takového nebo takového národa...“⁸⁷ Od tohoto období lze hovořit o počátku renesance antisionismu jakožto „dábelské“ ničivé ideologie a o Arabech představujících novodobé „proletáře“.

Zvrat nastal i mezi francouzskými katolíky, v militantním týdeníku *Křesťanské svědectví*⁸⁸ jeho šéfredaktor Georges Montaron vyjadřuje podporu Palestincům a kritizuje „bohovraždny národ“.⁸⁹ Svou roli také v podpoře katolíků poskytované Palestincům hraje fakt, že část z nich jsou také křesťané a navíc Židé (dle nich) ovládli neoprávněně křesťanská místa v dobytém Východním Jeruzalémě a v Galileji.⁹⁰

Šestidenní válka nastolila novou absurdní povahu antisemitismu, kdy Židovský stát je viněn z podobně agresivní politiky jako Hitlerovo Německo. „Jedná se o nové konečné řešení židovského problému v Palestině...“, napsal v červnu 1967 Yves Cuau v deníku *Le Figaro*. Nemyslitelné se stalo brzy všedním „antisemitským chlebem“, pouhých 22 let po druhé světové válce jsou její oběti přirovnávány ke svým katům. Židé jakožto novodobí nacisté uplatňují vůči Palestině svou rasistickou politiku, nezřídka jsou odsouzeni západní společností ke ztrátě vlastního státu, který dle nich nemá za těchto podmínek „agrese“ právo na svou existenci. V rámci evropského demokratického lidskoprávního myšlení je tento názor pozoruhodný, Evropané se rozhodli upírat právo na existenci státu, s nímž jsou v mnohém historicky spojeni.⁹¹

⁸⁷ Winock, Michel, 1982, str. 214-216.

⁸⁸ *Le Témoignage chrétien*

⁸⁹ Aglan, Alya: „*Les associations de résistants et le conflit israélo-palestinien*“ (online), (datum přístupu 25. února 2014), dostupné z: http://www.cairn.info/zen.php?ID_ARTICLE=MATE_096_0004

⁹⁰ Poliakov, Léon, 1994, str. 139.

⁹¹ Taguieff, Pierre-André, 2010, str. 137-143.

R. Aron v reakci na výroky francouzského prezidenta de Gaulla o „sebevědomém a panovačném národu“ (viz. výše) napsal v eseji *De Gaulle, Izrael a Židé*⁹² (1968): „rázem se ze státního antisemitismu stane „salönfahig“ (přijatelný), jak říkají Němci... Vše se znovu stává možné. Vše začíná znovu. Ne doba opovržení: doba podezření.“⁹³

Samozřejmě největší nenávist planula z řad Arabů a muslimů podporujících Palestince v jejich nároku na území Svaté země. Ačkoli byla Šestidenní válka tzv. preemptivní útok v reakci na zvyšující se útoky od izraelských sousedů, vyvolala izraelská reakce a následné dobytí více jak dvakrát většího území než byla jeho původní rozloha ještě umocnění vzájemného nepřátelství. *Nakba* neboli katastrofa, jak Arabové nazývají vznik Židovského státu se od této doby stane „hnacím motorem“ stále více propracovaných ozbrojených akcí proti Izraeli a Židům napříč kontinenty. Taguieff v této souvislosti označuje dva proudy arabského antisemitismu- náboženský (antijudaismus) a politický (antisionismus) a poukazuje na redukci světa očima arabských džihádistů na dva bloky: pro-palestinského zahrnující arabské země a pro-izraelský/americký imperialistický.⁹⁴

Spolu s ochladnutím přátelských evropsko- izraelských vztahů vznikají po roce 67 nové iniciativy na podporu Palestinců. Ve Francii např. na konci roku 1967 byl založeno *Asociace francouzsko- arabské solidarity*⁹⁵ ASFA).⁹⁶

3.5. 1993 neúspěšné Oslo a 2. Intifáda

Za počátek nového antisemitismu lze považovat nedodržování mírových dohod z Oslo (1993), přičemž rozhodující oheň nenávisti vzplál po „vycházce“ izraelského premiéra Ariela Šarona na Chrámové hoře, která, jak už bylo zmíněno, je považována za záminku rozpoutání 2. intifády.

⁹² De Gaulle, Israel et les Juifs

⁹³ Aron, Raymond, 2007, str.61.

⁹⁴ P.A. Taguieff, 2004, str.181-184.

⁹⁵ L'association de la solidarité france-arabe

⁹⁶ Aglan, Alya, tamtéž.

„Oběti míru“ tak bývají nazýváni Židé i Palestinci, kteří zemřeli po uzavření *Mírových dohod Oslo* v roce 1993 mezi Izraelem a Palestinou.⁹⁷ Tyto dohody zamítli *Hamás* a další radikální muslimské skupiny po celém světě. Taguieff tento neúspěšný mírový pokus považuje za počátek „tradice sebevražedných atentátníků“ proti Izraeli a USA.⁹⁸

Oslo bylo nakonec impulsem pro vyhocení situace mezi odpůrci a přívrženci existence izraelského státu. Vzájemná pouze dlouhodobě přidušená nenávisť se dostala na povrch. Mnozí sympatizanti s Palestinci po celém světě otevřeně odsoudili Izrael a spolu s ním často také své židovské sousedy. Druhou intifádou dozněla nová forma antisemitismu, který klíčil již od vzniku židovského státu a je přímo spjat s událostmi lemujícími izraelsko-palestinskou historií.

Amos Oz ve své krátké eseji *Jak vyléčit fanatika* popsal své pocity v atmosféře po 2. Intifádě následovně, „od roku 2000 se usídlil hluboký neklid mezi mnou a zemí, kde žiji...Od té doby se cítím být podezříván z podivnosti..Spolu se zahájením toho, co bylo nazváno jako druhá intifáda mezi Izraelci a Palestinci,...mám pocit, že na mě směřuje obžaloba...pouze kvůli mé náklonosti k Izraeli se cítím jako prvořadý kriminálník, stoupenec nového Hitlera.“⁹⁹

V závislosti na 2. Intifádě a radikalizaci zejména arabského světa bují antisemitské nálady jak ve Francii, tak i v celém západním světě. Dle *Služby na ochranu židovské komunity (SPCJ)*¹⁰⁰ od roku 2000 počet antisemitských činů ve Francii stoupl oproti předešlé dekádě sedmkrát. Města nejčastěji zasažená antisemitskými projevy jsou ta, jejichž muslimská komunita tvoří významnou část obyvatelstva, tedy Paříž, Marseille, Lyon, Toulouse, Sarcelles, Štrasburk a Nice.¹⁰¹

⁹⁷ Blum, Shraga: „*De Stockholm à Oslo*“ (online), (datum přístupu 4.března 2014), dostupné z: <http://www.europe-israel.org/2013/09/de-stockholm-a-oslo-par-shraga-blum/>

⁹⁸ Taguieff, Pierre-André, 2010, str.7.

⁹⁹ Tarnéro, Jacques, 2011, str.48-49.

¹⁰⁰ Service de Protection de la Communauté Juive

¹⁰¹ „*Rapport sur l'antisémitisme en France 2013*“ (online), (datum přístupu 3.března 2014), dostupné z: <http://antisemitisme.org/rapport-2013/>

V reakci na nejistotu a strach z útoků odešlo mezi roky 2000 až 2012 z Francie na 30 000 Židů do Izraele. V důsledku nárůstu násilí francouzské židovské komunity se uchylují ke stále větší ostražitosti. V posledních letech se více prosazuje z bezpečnostních důvodů fenomén výuky židovských dětí na soukromých školách. V této souvislosti francouzský historik George Bensoussan však upozorňuje na nebezpečný trend segregace židovské společnosti v závislosti na strachu z antisemitismu.¹⁰²

3.6. Role izraelsko- palestinského konfliktu v otázce formování nového antisemitismu

Jak už bylo řečeno dříve, vzájemné antipatie Izraele a Palestiny vygradovaly Šestidenní válkou. Od té doby se proměnil pohled na Izrael, který je vystaven mnohem větší kritice než kdykoliv předtím. Obraz Izraele „jako toho špatného“ agresora v regionu se od té doby rozšířil nejen do levicových kruhů a různých intelektuálních spolků hájících práva „slabších“ Palestinců, ale díky zjednodušené perspektivě „dobra a zla“, kterou nám podsouvají média, je čím i dál častěji přijímaný mezi širokou veřejností i na francouzských školách.¹⁰³

Zásadní roli ve formování názorů na izraelsko- palestinský konflikt mají média. Taguieff zmiňuje například tzv. „mediální propagandu masakru v Jeninu“ v roce 2002, kde Izrael se „ujímá role“ kata nevinných pro neúměrné použití síly proti bezbranným uprchlíkům. Taguieff označuje „masakr v Jeninu“ za nástroj palestinské propagandy pro získání podpory na svou stranu. Zároveň je překládána parafráze genocidy palestinského lidu nebo spáchání činů proti lidskosti, za něž byli souzeni nacisté.¹⁰⁴

„Odted, bude součástí dlouhého listu zločinů palestinský uprchlický tábor v Jeninu, které udaly směr izraelsko- palestinskému konfliktu, masakr v Qibyi (1953) a v Sabra a

¹⁰² Bensoussan, George: „2012:L'antisémitisme en milieu scolaire“ (online), (datum přístupu 4.března 2014), dostupné z:<http://antisemitisme.org/project/parole-dexpert-george-bensoussan/>

¹⁰³ Bensoussan, George, tamtéž.

¹⁰⁴ Taguieff, Pierre-André, 2002, str.273-276.

Šatíla (1892). Všechny mají společného jmenovatele, Ariela Šarona.“¹⁰⁵ Medializace izraelského vojenského útoku v Dženínu je pouze příkladem démonizace Izraele, která je přítomna na celém světě a stává se nástrojem „spravedlnosti“ v rukou antisemitů. Vývoj izraelsko-palestinského konfliktu se tak odráží v antisionistických myšlenkách v Evropě. Ovšem „v praxi jsou antisionismus a antisemitismus pouze schválený a neschválený způsob, jak označit jedno a totéž.“¹⁰⁶

3.7. Rufinova zpráva

Na stoupající násilí vůči francouzským Židům reagoval v roce 2004 spisovatel a vedoucí pracovník mnoha humanitárních organizací Jean Christophe Rufin, který zaslal 19. října zprávu *Podklad pro boj proti antisemitismu*¹⁰⁷¹⁰⁸ francouzskému ministrovi vnitra. Rufin v ní upozorňuje, že „zostření činů antisemitské povahy v průběhu posledních let je nevyvratitelnou skutečností. Hrozby a násilnosti prováděné na francouzských Židech představují nesporný sociální jev, nový a mimořádně znepokojivý.“¹⁰⁹

V této varovné zprávě Rufin rozděluje 3 formy soudobého francouzského antisemitismu. První zmiňuje „antisemitismus jako podnět“, který je vlastní zejména občanům na okraji francouzské společnosti, jež prožívají často krizi osobní identity. Mezi ně tedy patří především obyvatelé francouzských přistěhovaleckých předměstí, kteří identifikací sebe sama s Palestinci nalézají často svou ztracenou identitu. Druhou skupinou jsou populisté, stoupenci extrémní pravice a teroristé, kteří přijali antisemitskou ideologii za svou „strategii“. Poslední představují radikální antisionisty jimiž jsou často odpůrci globalizace a kolonialismu a stoupenci radikální levice. Jejich

¹⁰⁵ Kapeliouk, Amnon (2002): « *Jénine, enquête sur un crime de guerre* », In :Le monde diplomatique, n° 578, str.16-17.

¹⁰⁶ „*Antisemitismus a antisionismus*“ (překlad stejnojmenného článku ve francouzské časopisu Information Juif z listopadu 2011), In: Roš Chodeš. Roč. 74, č. 1, (2012/5772), str. 16-17.

¹⁰⁷ Chantier sur la lutte contre l'antisémitisme

¹⁰⁸ Rufin, Jean-Christophe: „*CHANTIER SUR LA LUTTE CONTRE LE RACISME ET L'ANTISEMITISME*“ (online), (datum přístupu 12. března 2014), dostupné z: <http://www.ladocumentationfrancaise.fr/var/storage/rapports-publics/044000500/0000.pdf>

¹⁰⁹ Ottolenghi, Emanuele, str.43-44.

ostré negativní postoje vůči Izraeli a Židům, stejně jako jejich pasivita vyhadřující s nimi souhlas lze považovat za podporu antisemitským výpadům jakožto oprávněného chování bojovníků proti útlaku Palestinců.¹¹⁰

Pro zabránění šíření nového antisemitismu ve Francii navrhuje Rufin ustavit státní úřad, který by měl na starosti mapovat tamnější antisemitské tendence. Stejně jako pracovat na odstranění diskriminace francouzských přistěhovalců a podporovat jejich hlubší integraci do francouzské společnosti. Pouze po odstranění frustrace a odmítnutí extrémismu zejména na poli politických stran lze lépe eliminovat nebezpečí růstu nenávistných ideologií.¹¹¹

V souvislosti s nalezením jednoho z hlavních ohnisek soudobého francouzského antisemitismu v hořkosti v srdcích tamějších imigrantů vyšla 6. března 2014 v Anglii kniha *Francouzská intifáda*, kterou napsal ředitel londýnského institutu v Paříži Andrewe Husseye. Kniha vzbudila mnoho debat na téma neslavné francouzské politiky vůči imigrantům. V souvislosti s nepokoji na pařížských předměstích v roce 2005 Hussey upozorňuje na fenomén „hlášení“ se k republikánským hodnotám, a zejména k ve Francii velmi diskutované politice *laïcité* neboli sekularismu, který se však může velmi rychle začít podobat civilizující misi“ z dob kolonialismu. Francie je tedy odměňována za svou kolonizační politiku vůči imigrantům jejich radikalizací, což zahrnuje i nárůst antisemitských tendencí mezi imigranty z Magrebu nejen na pařížském předměstí.¹¹²

3.8. Durban II.

Poslední důležitou mezinárodní událostí, která nastavuje zrcadlo současnému vývoji a popularizace nového antisemitismu je summit uspořádaný OSN v roce 2009 v jihoafrickém Durbanu jakožto *Konference proti rasismu*. Ve francouzském deníku

¹¹⁰ „Rufin lie antisémitisme et "antisionisme radical" (online), (datum přístupu 13.března 2014), dostupné z: <http://tempsreel.nouvelobs.com/societe/20041019.OBS9398/rufin-lie-antisemitisme-et-antisionisme-radical.html>

¹¹¹ Tamtéž.

¹¹² „Les banlieues vues par les Britanniques“ (online), (datum přístupu 4.března 2014), dostupné z: <http://www.courrierinternational.com/article/2014/02/26/les-banlieues-vues-par-les-britanniques>

L'Express byl označen jakožto „ summit pokrytectví“ pořádaný v zemi s dlouhou historií nerovného postavení svých obyvatel. Místo konání nebylo jedinou hořkou skutečností tohoto mezinárodního setkání předních politiků a neziskových organizací, Durban II. bývá často charakterizován jako nová antisemitská vlna, tentokrát nečekaně z řad neziskových organizací, které na konferenci označily Izrael za rasistický stát a „okupanta“.¹¹³

Summit se konal pod taktovkou Libye, Kuby, Pákistánu a Íránu, tudíž by nemělo překvapovat, že strůjci antiizraelských nálad byly právě tyto země. Íránský prezident Mahmúd Ahmadínežád jakožto nejvýraznější postava *Konference proti rasismu*, byl nijak překvapivě nehlasitějším kritikem Izraele. Při svém proslovu označil Izrael za „nejkrutější a nejrasističtější režim“ v dějinách, a samozřejmě zpochybnil nárok na vznik židovského státu na základě utrpení Židů během holokaustu. Evropští delegáti v tu chvíli opustili místnost, ale zbylé země íránského prezidenta obdařily ovacemi. Taguieff se domnívá, že právě tato skutečnost odhalila antipatie vůči Izraeli ve světovém měřítku. Durban II. je tak mnohými stoupenci Izraele považován za vlaštovku oficiální světové podpory antisionismu, potažmo revizionismu.¹¹⁴

4 TRADICE FRANCOUZSKÉ ANTISEMITSKÉ KOMEDIE

Humor je součástí každé kultury, která ho sama utváří. Jeho původní radostné poselství, jenž v sobě nese úlohu obveselovat, bylo zdeformováno na posměch a nenávisť. „Úžasný katalyzátor společnosti, smích je vždy závislý na své době... jeho jediným soudcem jste vy, publikum“¹¹⁵ a francouzské publikum představuje vcelku benevolentní organismus. Dle A. Finkielkrauta je možným důvodem této benevolence vůči antisemitským vtípům již výše zmíněná nedostatečná reflexe zločinů 2. světové války. Od sedmdesátých let sledujeme na francouzské kulturní scéně umělce, kteří baví Francouze vtipy založenými na tradičních židovských stereotypch. Tento trend lze

¹¹³ Etcheverry, Marc: „*Durban II, un sommet de tartuferie*“ (online), (datum přístupu 4.března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/monde/durban-ii-un-sommet-de-tartuferie_755053.html

¹¹⁴ Taguieff, Pierre-André, 2010, str.188- 199.

¹¹⁵ Mailhot, Jacques; Saka, Pierre(1995): „*Un Siècle de Rire*“, Paris: Édition 1 , str.9-10.

považovat za počátek epochy „kdy se můžeme smát všemu“. Společenské hranice vkusného humoru se posunuly a posouvají se bohužel dodnes. Zářný příklad využití humoru pro šíření nneávisti nalezneme v osobě francouzského komika Dieudonného M'balý M'balý. Jeho „umění“ otrávil vody francouzského humoru, tím, že do něj nalilo směs exkraktů nového antisemitismu. Francouzský dobrý vkus, distingovanost a lidskoprávní kredit bylo narušeno Dieudonného antisemitskou komedií. Nejprve než uvedu na scénu samotnou postavu kontroverzního baviče Dieudonného, bych krátce představila jeho umírněnější předchůdce ze světa francouzské zábavy s nimiž je často, dle mého neprávem, a srovnáván a jejichž vtipy jsou nyní oprášeny, vystavovány na webových stránkách extrémní pravice a porovnávány s humorem Dieudonného, proto jim věnuji tuto malou kapitolu.

4.1. Králové francouzské zábavy: Coluche, Pierre Desproges, Les Inconnus

Zakladatelem novodobé tradice francouzských komiků byl herec Michel Colucci, který vystupoval pod pseudonymem Coluche. Ve své umělecké profesi navazoval zpočátku ještě na cirkusovou tradici klaunů v kalhotách s lácem. Později převzal model moderní „one man show“ a stejně jako jeho následovníci natočil několik filmů. Vtipy na téma Židů nebyly u Coluche příliš časté oproti těm na účet Arabů nebo Belgičanů. V jednom televizním pořadu na dotaz proč nemá více vtipů o Židech, odpověděl, že „Židé si ze sebe umějí dělat srandu nejlépe sami“.¹¹⁶ Přesto některé takové vtipy vyprávěl, ale jednalo se spíše o humor typu „Šel Žid k doktorovi, a když měl zaplatit, podával mu 3000, doktor odpověděl, konzultace stojí ale 8000, oh, pardon, myslel jsem, že 5000“¹¹⁷ a jemu podobné narážející nejčastěji na židovský obchodnický a „skrblický“ charakter. Coluche dodnes zůstal pro mnohé „referencí“ ryzího humoru, ale na druhé straně i představitelem svobodného projevu pro mnohé antisemity. Jeho jméno plní portály extrémní pravice, zejména v souvislosti s odhalením pravé příčiny jeho smrti. Coluche tragicky zahynul na motorce při srážce s kamionem v roce 1986 na silnici

¹¹⁶ „Coluche - Les Juifs, l'humour et l'humour juif“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=vC5OV57AVgk>

¹¹⁷ „Blagues“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: <http://lesitecoluche.free.fr/blagues/>

v jihofrancouzské Provence. Jeho smrt byla pro mnohé konspirátory vražda jasně naplánovaná francouzskou vládou a těmi, kdo ji ovládají (Židé), jakožto odplata za Coluchovu přílišnou prostořekost na jejich adresu.¹¹⁸ Extrémisté si tedy Coluche předělali neprávem po svém a odvozují od něj nyní i tvorbu Dieudonného. „Opravdovým duchovním synem Coluche je Dieudonné, jenž je zároveň i jediným (současným) „osvíceným komikem“.¹¹⁹

„Říká se, že židé pronikli do sálu? Nicméně, můžete zůstat.“ Nebo „Je pravda, že během Druhé světové války měli židé k nacistickému režimu přímo nepřátelský postoj a že Němci se snažili špatně schovat jistou antipatii k židům, ovšem to není důvod, aby se tato antipatie prohlubovala nošením žlutých hvězd na kabátě, abychom ukázali, že my nejsme bůhví kdo, (nýbrž), že jsme vyvolený národ.“¹²⁰ Těmito vtipy a mnohými dalšími rozesmíval své publikum na konci osmdesátých let další francouzský komik Pierre Desproges. Kontroverzní jsou zejména jeho citace Heinricha Himmlera, kterého vzpomněl při narážkách na židovských původ vůdce květnových demonstrací v roce 1968 D.C.Bendita „ Jak říkal Himmler: Je mi jedno, že je možné být žid a zároveň Němec. Každý si musí vybrat svůj tábor.“¹²¹ „Nakonec, tohle vše je už minulost, antisemitismus už neexistuje. Chci říct, že v dnešní době můžeme říct, že ve Francii je méně antisemitů než židů“.¹²²

Ovšem Desproges svými vtipy nepodněcoval žádné nepřátelství vůči Židům. Jeho vtip „Je lepší se smát Osvětlemi s Židem než hrát scrabble s Klausem Barbie“ použil Benjamin Altman v článku o stále pokleslejším francouzském humoru na adresu Židů

¹¹⁸ Anti Nouvel Ordre Sioniste Maçonique Sataniste: *“Coluche- Les Juifs, l’humour, et l’humour juif”* (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://antinouvelordremaconiquesioniste.over-blog.com/2014/01/coluche-les-juifs-l-humour-et-l-humour-juif.html>

¹¹⁹ *„Comment le conspirationnisme a tué Coluche“* (online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://lecitoyenengage.fr/comment-le-conspirationnisme-a-tue-coluche-3889>

¹²⁰ Desproges, Pierre(1988): *Textes de scène*, (2. Představení- „Pierre Desproges se donne en spectacle“,1986), Paris:Seuil, str.79.

¹²¹ *„Les citations de Pierre Desproges- Nazisme“*(online), (datum přístupu 13.března 2014),dostupné z: <http://www.desproges.fr/citations?tag=Nazisme>

¹²² Desproges, Pierre (1990): *Fonds de tiroir*, Paris:Seuil, str.30.

pro židovský internetový magazín *Tribunejuive.fr*. Desproges, ačkoli byl umírněný, představoval éru, „kdy se můžeme smát všemu, ale ne s kýmkoli“. ¹²³

Vtipy na adresu židovských stereotypů a znovuoživení šéfa gestapa Heinricha Himmlera zaznamenaly samozřejmě úspěch mezi antisemity. Soralova webová stránka *Rovnost a Smíření* nabízí ve kulturní rubrice „Humor“ „Judaismus“ záznam videa Desprogesových skečů na téma Židé. V rozhovoru uvedeném (na tytéž stránkách) na téma antisemitismu, populární komik přiznává, že má strach ze zneužití svých vtipů antisemity. Dále Desproges vysvětluje svůj pohled na holokaust. „Jelikož jsem narodil až po válce, historie, kdy Židé byli posíláni jako balíčky na východ“ je pro něj velmi abstraktní. „Nerozumím tomu“, opakuje. ¹²⁴

Tato abstrakce, vzdálenost a nepochopení nacistických zločinů, kterou Desproges nastínil, je prohlubována každým rokem a generací, které od 2. světové války uplynuly, což bohužel nahrává do karet revizionistům.

Stejně jako Desproges patří i trojice komiků Pascal Légitimus, Bernard Campan a Didier Bourdon tzv. *Les Inconnus (Neznámí)* mezi čestně zmíněné umělce na stránkách Alaina Sorala. Jejich uměleckým počinem na adresu Židů je skeč *Židovská čísla a písmena* ¹²⁵ V něm parodovali *Neznámí* židovský obchodnický talent, židovskou posedlost penězi a jejich sklony k podvádění a hamižnosti, zkrátka klasická starobylá židovská kliše, která zasadily do karikatury stejnojmenného populárního soutěžního francouzského pořadu v 90. letech. ¹²⁶

Na tradici těchto umělců tedy velmi svérázně navazuje na konci 90. let Dieudonné M'bala M'bala, který posunul hranice francouzského humoru až nad pomyslnou propast společensky uznávané morálky. Považuji tedy za nepřiliš vhodné ho srovnávat s výše

¹²³ „#unbonjuif ou l'antisémitisme 2.0“(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.tribunejuive.info/politique/unbonjuif-ou-lantisemitisme-2-0>

¹²⁴ „Pierre Desproges sur l'antisémitisme“(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.egaliteetreconciliation.fr/Pierre-Desproges-sur-l-antisemitisme-22452.html>

¹²⁵ Les chiffres et des lettres juifs

¹²⁶ „Les Inconnus- Les lettres et les chiffres“(online), (datum 17.března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=fAPhLVhs12w>

zmíněnými komiky. Dieudonné spojil humor s ideologickou agitací, populismem a obohatil ho o nenávist vůči „sionistům“.

5 DIEUDONNÉ A JEHO SOUDOBA FRANCOUZSKÁ ANTISEMITSKÁ KOMEDIE

Dne 26. února 2014 se shromáždil v Paříži průvod pod názvem „Den hněvu“, který uspořádali zástupci extrémistických skupin. Výrazným spojujícím prvkem se účastníkům tohoto průvodu staly sympatie k současnému populárnímu francouzskému baviči Dieudonné. Za skandování hesla: „Žide, Francie není pro Tebe“ a zpěvu antisemitského songu z Dieudonného komediální dílny „Šoananas“ o níž bude řeč později, procházeli halasně ulicemi Paříže.¹²⁷ V osobě komika Dieudonného se tedy zrodila nová celebrita francouzského antisemitismu spojující extrémisty a oslovující čím dál více běžných francouzských občanů skrze svůj agresivní a vulgární humor obohacený antisemitskými stereotypy. Dieudonné si za 17 let své sólové umělecké kariéry dokázal vybudovat kult osobnosti zejména mezi mladými Francouzi pocházejícími z přistěhovaleckých rodin. Eskalace nenávisti vůči Židům šla po roce 2000 ve Francii ruku v ruce s jeho tvorbou.

5.1. Curriculum vitae

Dieudonné M'bala M'bala se narodil bretonské socioložce a kamerunskému účetnímu. Vyrostl na pařížském předměstí v rodině nižší sociální vrstvy, což ho nejspíše formovalo i v jeho pozdější ideologické a politické orientaci. Díky této zkušenosti rozumí francouzským občanům na okraji společnosti, dokáže říkat to, co chtějí slyšet, a navíc mluví „jejich jazykem“. Žádné konkrétnější informace o jeho mládí nejsou známy. Po škole si vydělával drobnými pracemi a psal povídky.

¹²⁷ „VIDÉO. Jour de colère : des centaines de pro-Dieudonné scandent “Juif, la France n'est pas à toi” (online),(datum přístupu 13.března 2014), dostupné z: <http://www.lemondejuif.info/video-jour-de-colere-des-centaines-de-pro-dieudonne-scandent-juif-la-france-nest-pas-toi/>

5.1.1. Elie a Dieudo

Více o jeho životě víme až s počátkem jeho uměleckého dráhy, kterou zahájil po boku Elieho Semouna, herce židovského původu, s nímž začínali organizovat představení v kavárnách a malých divadlech. Elie a „Dieudo“ (jak ho jeho přátelé a příznivci nazývají) tvořili úspěšné herecké duo, které ve vyprodaných divadelních sálech předvádělo scénky v nichž, jak uvádí Semoun, bojovali hlavně za svobodu a toleranci ve francouzské společnosti. Elie jako „Cohen“ a Dieudonné jako „Bokassa“ si dělali vzájemně legraci ze svého původu.¹²⁸ Zlom nastal v roce 1997, kdy se populární dvojice rozešla. Oficiálně jsou uváděny vzájemné neshody nejčastěji finančního rázu. Elie zmiňuje Dieudonného obchodní nadání, které uplatňuje také dnes, a které tenkrát způsobilo jejich rozkol, konkrétní důvod ani jeden nevedl.¹²⁹ Každý tedy zahajuje svou sólovou kariéru. Po třech letech od jejich rozchodu Dieudonné uvedl ve Francii první autorské představení s názvem *Pardon, Jidáši*, kde se omlouvá Jidášovi, který se po zradě Ježíše neoběsil, nýbrž bloudil 2000 let po poušti.

Z dnešního pohledu nepochopitelné přátelství mezi Semounem a Dieudonném bylo předmětem mnoha otázek, na něž byli oba nuceni veřejnosti odpovědět. Každý tak učinil po svém, otevřenými dopisy a skrz svá prohlášení natočená na video se vyjadřovali k otázkám svého dávného přátelství a k současné umělecké tvorbě toho druhého. Nakonec se oba nečekaně setkali v pořadu Thierriho Ardissona v roce 2013, což bylo jejich setkání po mnoha letech. Semoun údajně nečekal, že je pozván i Dieudonné, což by dle jeho určité rozpačitosti mohla být pravda. Celé interview působilo spíše unaveně a vyhýbavě co se týče Dieudonného současné antisemitské angažovanosti, ačkoli oba se snažili navodit atmosféru radostného shledání starých přátel.¹³⁰

¹²⁸ „*Elie et Dieudonné- Cohen et Bokassa*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=nj2cuAa-Z-4>

¹²⁹ „*Elie Semoun- Dieudonné: sa trahison et son antisémitisme*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=WDK6O7AqOjQ>

¹³⁰ „*Les retrouvailles d'Elie Semoun et Dieudonné*“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=9iTIbNdEb2E>

Elie vzpomíná v rozhovoru pro *CRIF* na jejich společnou scénku *Velký Gana*¹³¹, kde Dieudonné představoval Velkého Ganu, učitele sekty, kterému se Semoun zcela oddal. Semoun přirovnává dnešní Dieudonného postoj právě k podobné sektě.¹³² Ve svém posledním skeči na adresu Dieudonného Semoun říká: „Dieudo, ty víš, že jsi mě dostal do průseru, jsem povinen reagovat, jelikož pro Židy jsem zrádce a pro lidi agent Mosadu...při našem setkání po jeho představení, mi (Dieudonné) řekl: „rasismus to je budoucnost, ja Tě tedy žádám, abys mi nechal židovské lobby“... „já ti nechám Araby a černochoy“... „dobře, vezmu si teda černochoy“ (odvětil Elie)... „ale nemůžu, promiň, nejsem rasista“ ... „když jsme byli spolu s Dieudonném, bojovali jsme pro rasismu, dřív to bylo jedno, dnes je to problém pro všechny, to je škoda, já bych byl rád černochem“.¹³³ V tomto vyprávění lze nalézt možná poodhalení Dieudonného vnímání světa. Francouzská předměstí, která jsou jeho hlavním publikem, slyší na nalezení původce své špatné situace. Stejně tak jako mnozí mladí tzv. „beurs“ (potomci přistěhovalců ze Severní Afriky), revoltující vůči stávající vládě ve Francii, našli díky Dieudovi konečně toho, který ji ovládá, židovskou lobby. Dieudonné má tedy pravdu, „rasismus je budoucnost“ a antisemitismus u velké části francouzské společnosti „táhne“.

Dieudonné na oplátku natočil také několik odpovědí Semounovi, jedna část je mu věnována i v jeho zakázaném představení *Zed*¹³⁴ (2013). Dieudo znovu naráží na Semounův původ v souvislosti s jejich finančními neshodami. „Kdo kontroluje svět, kdo určuje, co je dobré?“ v souvislosti s obviněním za jeho „písničku“ *Šoananas*“ a za *quenelle* poukazuje na hranice svobody projevu, které vytyčila jak jinak než svět ovládající židovská lobby.¹³⁵

¹³¹ Le Grand Gana

¹³² Simon-Sellem, Jonathan: „*Élie Semoun- Je vais me faire un plaisir de tenir Dieudonné au courant de ma venue en Israel*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.crif.org/fr/revuedepresse/%C3%A9lie-semoun-%C2%AB-je-vais-me-faire-un-plaisir-de-tenir-dieudonn%C3%A9-au-courant-de-ma-venue-en-isra%C3%AB%E2%80%A6-%C2%BB/35195>

¹³³ „*Elie Semoun réagit en sketch sur l'affaire Dieudonné*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=fP0TD6SHJ5Q>

¹³⁴ Le Mur

¹³⁵ „*Dieudonné répond à Elie Semoun*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: http://www.youtube.com/watch?v=l_uASZ-YWUs

Samozřejmě mediální přestřelky obou komiků přispívají k jejich popularitě, ale zatímco Semoun jen udiveně vzpomíná na veselou minulost jejich dua, Dieudonné ji používá spíše k popularizaci své dnešní tvorby a k potvrzení mocichtivého „židovského charakteru“.

„Zvu Vás smát se se mnou bez žádných limitů“. ¹³⁶ Tento slogan provází proměněnou verzi jeho umělecké tvorby. V novém miléniu do té doby vcelku umírněný umělec přitvrdil ve svém humoru. Mnozí kolegové včetně Semouna byli udiveni jeho proměnou a Dieudonného stoupající agrese je donutila se od něho veřejně distancovat. Francouzský komik a herec marockého původu Džamel Debouze na jeho adresu prohlásil: „Podporoval jsem Dieudonného v jeho boji za svobodu projevu, proti extrémistům a za černochoy. Myslel jsem na to, když jsem říkal v rozhovoru pro *Le Figaro*, „ty říkáš nahlas to, co si tady všichni myslí“, ale on se uzavřel do osobnosti, kterou již nikdy nedokáže opustit. Není možné, aby věřil, že Izraelci naočkovali AIDS Afričanům. Od těchto netolerantních řečí se distancuji.“ ¹³⁷ Debouze stejně jako jeho kolega Elie Semoun nebo Gad Elmaleh dali „ruce pryč“ od Dieudonného osobitého projevu, za což se stali terčem jeho výpadů mnohých a zesměšňování.

Ovšem i přes zatracení kolegů Dieudonného hvězda stoupá, každý rok představí novou show, která v sobě nese nějaké jeho aktivistické sdělení, např. otázku sekulárního školství (v představení *1905*), kde vysvětluje kontroverzní kmotrovství Jean Marie Le Pena jeho dceři Plume (*Udělal jsem kravinu* ¹³⁸), o událostech jež ho zavedly se setkat s iránským prezidentem M. Ahmadínežádem v roce 2009 (*Mahmoud*), o americkém snu (*Foxtrot*), a další. Od roku 2000 představil každý rok novou divadelní hru nebo film.

¹³⁶ „*Biographie de Dieudonné*“ (online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.dieudosphere.com/biographie.html>

¹³⁷ Sénecat, Adrien: „*„Brillant“, „haineux“, „psychopathe“: Dieudonné vu par ses ex-amis*“ (online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/societe/brillant-haineux-psychopathe-dieudonne-vu-par-ses-ex-amis_1310625.html

¹³⁸ *J'ai fait le con*

5.1.2. Dieudonného politické aspirace

„Umění“ není Dieudonného jediným prostředkem, jak být vidět a slyšet. Jako mnoho jiných celebrit se i on rozhodl zkusit uplatnit svou popularitu pro kandidaturu do politických funkcí.

Dieudonné se politicky angažoval již ve svých 16ti letech v pouličních protestech za nezávislost francouzské zámořského departmentu Nové Kaledonie. Později bojoval, jak sám říká v rozhovoru pro jihofrancouzské noviny *LaDepeche*, proti „Národní frontě“ a ultranacionalistům.¹³⁹ Tzv. „angažovaný komik“ založil v roce 1997 svou první politickou *Stranu utopistů*¹⁴⁰. Strana vznikla dle Dieudonného zejména ze zoufalství, jež způsobila nereálná možnost znovu dostat heslům francouzské revoluce „volnost, rovnost, bratrství“ v současné francouzské společnosti. O rok později získal v komunálních volbách v regionu Centrální Francie pouze 4, 74% . V roce 2000 poté oznamuje svou kandidaturu do prezidentských volbách, které se konaly v roce 2002, ale nakonec neobdržel potřebný počet podpisů pro zařazení mezi kandidáty. Dalším pokusem byla jeho kandidatura ve francouzských komunálních volbách v roce 2002 do zastupitelstva na pařížském předměstí Sarcelles, které bylo zmiňováno již výše jakožto jedno z měst s nejvyšším počtem antisemitských útoků, a kde žijí převážně afričtí a karibští přistěhovalci. Dieudonné tedy vybral okatě lokalitu, kde měl velmi mnoho příznivců, ale ani to mu nepomohlo a ve volbách ho porazil tehdejší starosta Dominique Strauss-Kahn. (Možná i to dále přispívalo k jeho antisemitské radikalizaci.). O dva roky později zkusil štěstí ve volbách do evropského parlamentu jako kandidát „*Euro-palestinské strany*“ se kterou získaly znovu pouze necelá 2% hlasů.¹⁴¹

V roce 2006 změnil Dieudonné svůj politický kurz o 180°, navázal spolupráci s dříve odmítanou *Národní frontou* a oficiálním posvěcením této spolupráce bylo kmotrovství Jean Marie Le Pena Dieudonného dceři. Zůstává otázkou, zda ho přiměl k tomuto

¹³⁹ Faget-Rozes, Bernadette: „*Dieudonné mène le combat des utopistes*“ (online), datum přístupu 25.března 2014), dostupné z:<http://www.ladepeche.fr/article/2001/01/17/214495-dieudonne-mene-le-combat-des-utopistes.html>

¹⁴⁰ Le parti des utopistes

¹⁴¹ „*L'humoriste Dieudonné serait candidat a la présidentielle 2007*“ (online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z:http://www.lemonde.fr/societe/article/2005/12/23/l-humoriste-dieudonne-serait-candidat-a-la-presidentielle-2007_724058_3224.html

přehodnocení postoje pouze pragmatismus či našel nový smysl ve svém někdejším nepříteli.

V posledním pokusu o politický úspěch to byla podpora Íránu Dieudonného tvorbě, jež přispěla k jeho rozhodnutí kandidovat v roce 2009 do evropské parlamentu za *Antisionistickou stranu*¹⁴² založenou prezidentem *Asociace šítů ve Francii* Yahiou Gousmim. V patnácti bodovém programu *Antisionistické strany* najdeme výzvu „boj proti sionistické nadvládě ve Francii, předat moc nad francouzským státem Francouzům, odmítání kolonializačních válek, boj za svobodu projevu a jeho osvobození od sionismu“, atd.¹⁴³ Ve straně kromě Dieudonného nesmějí chybět další výrazné osobnosti jako A.Soral, belgický antisionistický rabín Borreman nebo zakladatel panafrické asociace *Tribu Ka* Thierry Messon a další (viz. příloha č.3). *Národní kancelář za bdělost proti antisemitismu (BNCVA)*¹⁴⁴ podala žádost o zákázání této strany, jejíž program je vystaven na jasně antisemitských základech, neuspěla.¹⁴⁵ Ani spolupráce s Gousmim Dieudonnému však nepomohla, Antisionisté získali znovu lehce přes 1% hlasů.¹⁴⁶

Dieudovi se tedy i přes jeho popularitu ještě nepodařilo prosadit se na politické scéně, tyto neúspěchy ho ale neodradily, a s velkou pravděpodobností můžeme očekávat jeho další politické pokusy. Vzhledem k výsledkům komunálních voleb v roce 2014, a které odhalily pomalý ale jistý růst popularity FN, bude mít Dieudonné možnost zkusit své štěstí např. po boku Marine Le Pen.¹⁴⁷

¹⁴² Le Partie antisioniste

¹⁴³ „Programme du PAS“ (online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z: <http://www.partiantisioniste.com/programme>

¹⁴⁴ Le Bureau national de vigilance contre l'antisémitisme

¹⁴⁵ „Le parti de Dieudonné interdit?“ (online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z: <http://www.lefigaro.fr/flash-actu/2009/06/03/01011-20090603FILWWW00288-le-parti-de-dieudonne-interdit-.php>

¹⁴⁶ „Dieudonné candidat aux législatives à Dreux pour le Parti antisioniste“ (online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2012/05/18/dieudonne-candidat-aux-legislatives-dreux-humoriste_n_1526755.html

¹⁴⁷ Boudet, Alexandre: „Résultat municipales 2014“ (online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2014/03/24/resultats-municipales-2014-carte-ville-par-ville_n_5019029.html?utm_hp_ref=mostpopular,municipales-2014

5.2. Překročení hranice francouzského vtípu- Dieudonného „one man show“

Umělec zastává zvláštní postavení ve společnosti. Umělec má tu unikátní možnost, že se stává hlasatelem různých postojů, které předkládá svému publiku a tímto ho může ovlivňovat. Dle Dieudonného „kolegy“ ze zábavního průmyslu Gada Elmaleha a v sobě právě tato možnost nese zároveň odpovědnost za vystoupení ve veřejném prostoru.¹⁴⁸ Ovšem ne každý umělec je schopen takové reflexe, někteří stejně jako Dieudonné porušují morální hranice „humoru“ a využívají tzv. svobody projevu pro své ospravedlnění.

Dle Taguieffa Dieudonné představuje pouze provokatéra, kterému dělá dobře pozornost, přičemž on sám sebe považuje za „angažovaného komika“. Tento provokatér používá skandálnosti svých vystoupení jakožto prostředku, který mu pomáhá vydobýt si místo ve veřejném prostoru.¹⁴⁹

Jacques Tarnéro k vystoupením Dieudonného dodává, že se mu podařilo vzkřísit „scénář“ z *Protokolů sionských mudrců*. Tarnéro představuje Dieudonného jakožto ukázkový příklad neoantisemity a poukazuje na jeho splnění 2 bodů z Sharanskyho 3D testu, kdy jeho komedie obsahuje jak „popření legitimacy existence státu Izrael“ tak „instalaci Izraele na vrcholu panteónu démonických figur“.¹⁵⁰

Dle nárůstu popularity Dieudonného po kauze týkající se zákazu jeho představení ve Francii francouzskou vládou lze jasně vyvodit, že čím kontroverzněji „baví“ své publikum a víří prach v kuloárech francouzské vlády, tím jeho popularita stoupá. Jak už nastínil Taguieff Dieudonné provokuje, a to mu vynáší nejen obdiv svých diváků, ale také ekonomické zisky. Stejně jako Soral vybudoval ze své osobnosti velmi žádaný produkt s jehož propagací mu pomáhá hlavně jeho žena Noémie Montagne, jež řídí firmu *La production de la plume*, která z poloviny financuje všechna Dieudonného

¹⁴⁸ „Gad Elmaleh: il faut que Dieudonné soit condamné“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://people.premiere.fr/Photos-people/PHOTOS-VIDEO-Gad-Elmaleh-il-faut-que-Dieudonne-soit-condamne-3923792>

¹⁴⁹ P. A. Taguieff, 2004, str.388-390.

¹⁵⁰ Tarnéro, Jacques: „La bonne conscience a la mémoire borgne“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/jacques-tarnero/la-bonne-conscience-a-la-_b_4566362.html

představení. Druhou polovinu hradí Dieudonného matka. Montaignová se stará o celé PR a marketing výnosného kulturního byznysu svého manžela. V roce 2013 nechala zaregistrovat pod ochrannou značkou gesto „*quenelle*“ a internetovou televizi „*quenelle+*“. Oba manželé jsou pak podezříváni z praní špinavých pěněz, které měli posílat na africký účet Montaignové. Noémie potkal Dieudonné v roce 2000, v počátcích jeho nové aktivistické tvorby. Bavič byl okouzlen ambiciózní produkční a později je to ona, která ho plně podporuje v jeho kariéře. Mají spolu jedno dítě, z předchozího manželství má Dieudonné tři děti, jiné informace o jejich osobím vztahu nejsou známy.¹⁵¹

5.3. Internet, „hlásná trouba“ antisemitismu

Nejefektivnější platformou pro šíření Dieudonného „umění“ je internet. S nadsázkou lze říci, že bez nových médií a internetu by byla šance na úspěch antisemitů mizivá. Možnost lehce oslovit svými myšlenkami miliony návštěvníků tohoto virtuálního světa se stala tedy pro „moderní“ antisemity lákavou a výnosnou činností. Internet nabízí anonymní prostředí, které svádí jeho uživatele k oproštění se od konvencí, které jsme nuceni dodržovat při osobní komunikaci, čímž vytváří podhoubí pro nenucené působení různých extrémistických ideologií, které tu nacházejí své anonymní stoupence. Nebezpečí, které tímto oslovováním návštěvníků určitých stránek nastává, je velmi nenápadné, ale o to ničivější. Spolu s již mnohokrát zmíněnou doktrínou svobody projevu, dochází k toleranci šíření agresivních a nenávistných myšlenek. Internet lze tedy považovat za základní prostředek současných extrémistů k šíření jejich ideologie, který má pro ně výhodu, že jim nabízí pole svobodného působení.¹⁵² Internet také

¹⁵¹ „*Noémie Montagne: la femme de Dieudonné omniprésente dans ses affaires*“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: <http://www.linternaute.com/actualite/personnalites/noemie-montagne-la-femme-de-dieudonne-omnipresente-dans-ses-affaires-0114.shtml>

¹⁵² Tydlitátová, Věra (2013): E-antisemitismus, Plzeň: ZČU, str.8-12.

poskytl antisemitům kromě možnosti sebe prezentace „nové zbraně jako jsou anonymita IP adres, možnost vystupovat pod falešnou identitou, kódování vzkazů a tajná fóra.“¹⁵³

Dieudonné využívá pro vlastní propagaci své webové stránky *Dieudosphere* a zejména portál *Youtube* se záznamy svých prohlášení, vystoupení a rozhovorů. Na stránkách *Dieudosféry* nalezneme vše pohromadě, jeho „uměleckou tvorbu“ a zároveň internetový obchod, kde lze objednat záznamy jeho představení nebo „upomínkové předměty“ jako povrzení o zaplacení tzv. „anataxy“ myšlena tím je karikatura příspěvků na oběti šoa v jeho „protest songu“ *Šoananas* nebo třeba autonálepku „Palestina“. Tato stránka je dokladem Dieudonného podnikatelského umu, který dokáže svou popularitu velmi šikovně zpeněžit a svědomitě pečovat o kult své osobnosti, kterou budou její obdivovatelé nosit na klopě.¹⁵⁴

5.3.1. „Generace Dieudo“

Svou roli v šíření antisemitismu hraje také aktivita Dieudonného fanoušků, kteří mnohdy v surovosti humoru svého „guru“ předčí. Hashtag neboli klíčové slovo jako třetí nejčastěji používané na francouzské sociální síti *Tweeter* je *#UnBonJuif(Dobrý Žid)*. Pod tímto heslem probíhají na internetu soutěže v antisemitských vtipech, které jsou často ilustrovány fotkami z koncentračních táborů nebo židovskými karikaturami (viz.příloha č.4). „*#UnBonJuif(Dobrý Žid)* je mrtvý Žid— Oussama (@Usama_BenLadeen)“ a mnohé podobné, často tuto rasistickou slovní přestřelku obohacují autoři vystupující pod pseudonymi nesoucí arabská jména. Po zveřejnění francouzského nelichotivého

¹⁵³ Tarant, Zbyněk (2009): www.racist-webs.cz- anti- Semitic manifestations on the Czech Internet. What can we learn about their authors? In: Reflections on Anti-Semitism:Antisemitism in historical and anthropological perspectives, Centrum blízkovýchodních studií, Fakulta filozofická, Západočeská univerzita v Plzni, str.122.

¹⁵⁴ <http://www.dieudosphere.com/>

výsledku se většina „vtipálků“ začala odvolávat na svobodu projevu, což je velmi častý argument jejich „idola“ na adresu těch, kteří kritizují jeho humor.¹⁵⁵

Tento fenomén tzv. *antisemitismu 2.0*, který je šířen po virální síti, je ve Francii připisován zejména tzv. „Generaci Dieudo“. Mladí Francouzi, holdující humoru zbaveného jakýchkoli morálních zábran, jsou charakterizováni jako „generace utápěná v krajním mentálním zmatení, pro kterou právo dělat si legraci ze všeho -s domnělým humorem“ dovoluje stavět na odiv nejodpornější antisemitismus se společným jmenovatelem reálného pocitu nespravedlive židovské nadvlády, politické, sociální a ekonomické“.¹⁵⁶

Kromě *Tweetru* Dieudonné sdružuje své fanoušky na svých stránkách na *Facebooku*, kde najdeme jeho hlášky a pozvánky na představení, a kde se může pochlubit stále bohatší galerií s gestem tzv. *quenelle*, kterým spojuje své příznivce Dieudonného po celém světě.

Virtuální antisemitské trendy nejsou ve Francii soudně postižitelné, což přispívá k lehkosti šíření jinak trestaných rasistických výpadů. Dle novinářky Delphine Dyèvre za to může nedostatek spolupráce francouzské policie s uživateli sociálních sítí. Sociální síte nebyly dodnes klasifikovány jako veřejné, tudíž se na ně nevztahuje *článek 32 Zákona o svobodě projevu v tisku*¹⁵⁷ a rasistické zprávy na *Tweetru* nebo *Facebooku* tedy nemohou být zatím potrestány jako je tomu v USA nebo v Velké Británii.¹⁵⁸

¹⁵⁵ „#UnBonJuif : un concours de blagues antisémites sur Twitter“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/technologies/article/2012/10/14/unbonjuif-un-concours-de-blagues-antisemites-derape-sur-twitter_1775233_651865.html

¹⁵⁶ Granat, Alain: „#UnBonJuif sur Twitter, c'est...“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.jewpop.com/a-la-une/unbonjuif-sur-twitter-cest/>

¹⁵⁷ „Le loi du 29 juillet 1881 sur la liberté de la presse“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexteArticle.do;jsessionid=8FD861D2D26DAB5798E2C0142400BB9F.tpdjo08v_1?idArticle=LEGIARTI000006419738&cidTexte=LEGITEXT000006070722&dateTexte=20090925

¹⁵⁸ Dyèvre, Delphine: „Twitter: peut-on être poursuivi pour un tweet raciste?“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.slate.fr/story/58669/twitter-racisme-proces>

Myšlení mladých Francouzů mohou pozitivně ovlivnit pouze vzdělávací instituce, které by měly věnovat více pozornosti vysvětlení kontroverze a lží v Dieudonného humoru, stejně jako komplikovanosti izraelsko-palestinského konfliktu a dostatečně je seznámit s událostmi týkající se Šoa.

5.4. Povaha Dieudonného antisemitismu

Dieudonného platforma fanoušků věrně kopíruje spektrum francouzských antisemitů zmíněných v *Rufinově zprávě*. V rámci své antisemitské mise těží tento bavič zejména z bohatství frustrace francouzských imigrantů.

5.4.1. Rasistický antisemitismus, Rasismus anti-blanc

V rozhovoru týkajícím se jeho kandidatury do zastupitelstva v Sarcelles Dieudonné předeštel svůj vztah k francouzským Židům, kdy prohlásil, „doufám v podporu pokrokových židů a počítám, že se setkám s rabínem tamnější mešity. (Smích) To jsem neudělal schválně. Mohl jsem říct rabín z tamnější katedrály...Obvod Garges- Sarcelles uvítal silnou židovskou komunitu, která se stala obětí antisemitských výpadů. Neexistuje žebříček hodnot rasismu. Mluvit o růstu antisemitismu ve Francii je jako stavět tento problém našikmo. Ve Francii je rasismus. Tečka. To je vše.“¹⁵⁹

Je patrné, že Dieudonného aktivismus a zešměňování židovského utrpení souvisí s jeho pocitem, že je antisemitismu věnována příliš velká pozornost oproti jiným diskriminovaným skupinám. Dříve měl rasismus „hlavně ospravedlnit chování otrokářů k otrokům“.¹⁶⁰ Vzhledem ke skutečnosti, že otrokářem byl běloch, jedná se o teorii nadřazenosti bělocha vůči černochovi- otrokovi. Toto pojetí rasismu je v podání Dieudonného stavěno naruby. Antropolog Jean Loup Amselle ve svém článku *Rasismus proti bílým a*

¹⁵⁹ Guedon, Claire: „Dieudonné : « J'ai choisi Sarcelles pour ses communautés »” (online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.leparisien.fr/val-d-oise/dieudonne-j-ai-choisi-sarcelles-pour-ses-communautes-18-05-2002-2003076603.php>

¹⁶⁰ Wolf, Josef (2000): *Lidské rasy a rasismus v dějinách a v současnosti (Člověk a jeho svět II.)*, Praha:Karolinum, str.113.

antisemitismus, stanou se tím samým, popisuje povahu Dieudonného odporu vůči Židům stejně jako vůči „bílým“ Francouzům. Rasismus proti bílým („*racisme anti-blanc*“) dle Amsella může v případě, že se „dieudonismus“ promění na doktrínu, která bude přijímána na základě etnicity a náboženství, rozdělit francouzskou společnost na „bílou“ (Francouzi, včetně Židů) a „černou“ (imigranti a tzv. „*beur*“ ti, kteří se již narodili ve Francii, ale jejich rodiče pochází z Magrebu). Dieudonné tak rozdělit francouzskou společnost na 2 skupiny a tato percepce může pak velmi lehce sklouznout k přisouzení každé straně atributu dobra nebo zla, což podněcuje radikalismus.¹⁶¹

Boj za svobodu afrických přistěhovalců ve Francii spojil Dieudonného s Kémi Sébou představitelem afrocentrismu, aktivistou za práva černochoů ve Francii a zakladatelem asociace *Tribu Ka* (zmíněného už výše v souvislosti s *Antisionistickou stranou*). Kémi Séba se v rámci svého aktivismu spřátelil také překvapivě s Marine Le Penovou nebo Alainem Soralem, tuto spolupráci vykládá jako společný zájem na boji proti univerzalizmu a zároveň na podporu posílení patriotismu dané skupiny. V tiskové konferenci, kterou uspořádali spolu s Dieudonném v roce 2011, vysvětlují vzájemnou spolupráci jakožto společný boj za svobodu projevu a za dosažení rovnosti práv všech občanů Francie.¹⁶² Ve pořadu *Le Grand Rendez-vous* Séba osvětluje postavení židovské lobby ve Francii, která stojí za „lynčem“ Dieudonného. Séba zdůrazňuje moc lobbistů ve francouzské společnosti, kteří se snaží umlčet všechny, kteří „kritizují jejich svrchovanost“.¹⁶³

V interview pro lyonské noviny osvětlil Dieudonné svůj pohled na fenomén rasismu. „Rasismus byl zaveden Abrahamem. Vyvolený národ, to je počátek rasismu.“ Židé neexistují. Židé jsou všichni nebo nikdo.“ Dieudonné zde naprosto neguje jakoukoliv odlišnost Židů na základě rasy. Jsou dle něj tedy pouze stoupenci nějakého kultu.¹⁶⁴

¹⁶¹ Amselle, Jean-Loup: „*Racisme anti-blanc et antisémitisme vont-ils de pair*“ (online), (datum přístupu 22. února 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/idees/article/2014/01/22/racisme-anti-blanc-et-antisemitisme-vont-ils-de-pairs_4352692_3232.html.

¹⁶² „*Conférence de presse Dieudonné et Kémi Séba*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=V1dCCkSeWXM>

¹⁶³ „*Kémi Séba: Dieudonné Le lobby sioniste, la quenelle*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=rC1liApXTbA>

¹⁶⁴ Lyon Capitale, č. 360, 23.1. 2002

5.4.2. Revizionismus

Francouzskému revizionismu už byla věnována zmínka spolu s postavou profesora Faurissona, o kterém bude ještě podrobněji řeč v souvislosti s jeho přátelstvím, které ho pojí s Dieudonném. Co se týče revize historických událostí 2.světové války, za účelem odhalení „pravdy“, je to právě Faurisson, který se stal v této oblasti Dieudonnému učitelem. Shrnutí těchto "objevů" nalezneme v Dieudonného filmu *Antisemita*.

5.4.2.1. Antisemita

Hlavním počinem v oblasti revizionismu je Dieudonného filmový debut *Antisemita*, který „osvětluje úlohu sionismu v otroctví v Evropě“ (viz. příloha č.5). Film byl natočen za francouzsko-iránské spolupráce, podpory producenta Mohsena Ali-Akbariho a byl natočen v Íránu.¹⁶⁵ Na úvod se nachází Dieudonné alias americký důstojník Murdock v Osvětimi v roce 1945. Osvětim zde představuje rekreační zařízení hotelového řetězce „Club Med“. Murdockovi zde židovský vězeň (jehož hraje jeho věrný kolega Jacky Sigaux) ukazuje tamnější „vybavení“ a vysvětluje mu princip plynových komor. Murdock, zaujat ničivou silou cyklónu B, se zeptá vězně, jestli „si může vzít, jelikož „ to se může vždycky hodit.“ Nechutnost tohoto „předfilmu“ přichází ve chvíli, kdy se Dieudonné alias důstojník Murdock s kostí v ruce ptá vězně v krematoriu u pozůstatků tzv „barbecue party“, zda je to, co vytáhl, vidličku, přičemž vězeň mu vysvětlí, „ne, to je kost z dětí“.¹⁶⁶ *Antisemita* představuje nejhlubší dno, kam může umělec klesnout, samozřejmě, co se týče morálky, ale i co se týče „umělecké hodnoty“. Jeho ústředním příběhem má být reprodukce natáčení filmu o agresivním antisemitovi (Dieudonné) jehož žena umírající na rakovinu se ho snaží z této nenávisti vyléčit, a tak povolá židovského psychiatra Doktora Goldsteina. Dále vstupuje na scénu přední francouzský popírač holokaustu

¹⁶⁵ « *Dieudonné produit ses films en Iran* »(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z : http://www.lexpress.fr/culture/cinema/dieudonne-produit-son-film-en-iran_998803.html

¹⁶⁶ « *La bande-annonce de L'Antisémita, un film de Dieudonné* »(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://laregledejeu.org/2013/12/31/15169/la-bande-annonce%E2%80%99antisemite%E2%80%9D-un-film-de-dieudonne/>

Robert Faurisson, který zde hraje nezávislého historika, který utvrzuje antisemitu Dieudonného, že jeho nenávisť vůči Židům je přirozená. V tu chvíli přichází kouzlit hlavního hrdinu přichází víla Šoa, ale „uvědomělý“ Faurisson zabrání hlavnímu hrdinovi, aby sešel z té „správné“ cesty. Zcela vytržen z kontextu je výjev narážející na židovské rituální vraždy, podbarvené plačícím dítětem a spekulace o počtu obětí Šoa, „6 milionů, to je ohromný“. V půlce přichází na scénu další hvězda francouzského antisionismu Alain Soral, jakožto židovský producent v koženém plášti s Davidovou hvězdou na klopě, který ovšem spíše zapadá do modelu nacistického „führera“ a který rozkazuje režisérovi („homosexuál a navíc žid“), pověřenému natočit film o vyléčení antisemity, aby mu líbal boty. Nic zde není vtipné, pouze tragické, nesrozumitelné a děsivě agresivní. Hlavním tématem jsou tu Židé a antisemitismus, „tvoje metastázy, to jsou Židé“, ale také zešměšňování homosexuality, vyzdvihování nacismu a násilí prostupující celým filmem, které je vlastní zejména Alainu Soralo (lze se domnívat, že na scénáři měl tento neonacista lví podíl). Na konci této exkurze zobrazení dle Sorala zásadních problémů francouzské společnosti si všichni herci společně zapějí vesele Dieudonného kultovní píseň *Šoananas*.¹⁶⁷ Jak už bylo naznačeno výše, Dieudonné se Soralem se snažili do filmu vměstnat všechny antisemitské stereotypy, což způsobilo, že vznikla naprostá slátanina, která nabízí svému divákovi od každého z oblíbených antisemitských klišé něco.

O zákaz filmu jakožto materiálu, „podněcujícím k rasismu a antisemitismu“ usilovala *LICRA (Liga proti antisemitismu)*.¹⁶⁸ Film nebyl ve Francii nikde oficiálně vysílán, ale běžně ho lze sledovat na internetu nebo si ho objednat v e-shopu v „Dieudosféře“. Recenze na francouzském filmovém portálu *Premiere* poznamenává, že pakliže „je to propaganda, je to ta nejhůře zpracovaná v historii“¹⁶⁹. Ovšem i přes tento brakový charakter našel film své diváky.

¹⁶⁷ Film *L'Antisémité*, Dieudonné M'bala, M'bala, 2011.

¹⁶⁸ Thoral, Romain: « *REVIEW - L'Antisémité : le nanar bien nommé de Dieudonné* » (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.premiere.fr/Cinema/News-Cinema/REVIEW-L-Antisemite-le-nanar-bien-nomme-de-Dieudonne-3314946>

¹⁶⁹ Tamtéž.

5.4.2.2. Šoananas

Písnička, která zazní na konci filmu *Antisemita*, se stala hitem francouzských extrémistů- *Šoananas*. V této písni spojil Dieudonné ovoce s hebrejským výrazem pro holokaust a implementoval ho na parodii dětské písně *Teplé kakao (Chaud cacao)* od Annie Cordy.¹⁷⁰ „Šoananas, šoananas, nesmíme zapomenout, šoananas, nesmíš zapomenout, je tam malá bankovka, ty mě nechytej za šoa, já tě nechytím za ananas...“¹⁷¹ Přes svou zoufalou textovou i hudební úroveň této „písně“ se stal *Šoananas* po gestu *quenelle* druhý nejpopulárnější fenomén jeho kultu a slouží jako sjednocující popěvek Dieudonného obdivovatelů (viz.příloha č.6). Obrázek exotického ovoce nabyl tímto ve francouzské společnosti dvojího významu. S nadsázkou lze tedy označit ananas za novodobý hákový kříž a společný znak francouzských antisemitů. *Šoananas* se stal nositelem několika profilů na *Facebooku* a na *Tweetru* a má i vlastní webové stránky s výzvou „zasuň svou *quenelle*“.¹⁷²

Po uveřejnění *Šoananasu* bylo na Dieudonného uvaleno trestní stíhání. Dne 28.listopadu 2010 byla Dieudonnému francouzským soudem vyměřena pokuta ve výši 28 tisíc Eur za video uvedené na *Youtube*, v němž zpívá o šoananasu. Video bylo shledáno jakožto materiál podněcující k rasové nenávisti a zesměšňující holokaust.¹⁷³

5.5. Quenelle

Již mnohokrát zde bylo zmíněno gesto jednotlící Dieudonného fanoušky neboli *quenelle* v překladu „masový knedlíček“, jenž ponechám v jeho původním francouzském znění stejně jako jej uvádějí mezinárodní média. O tom, kde hledat původ tohoto Dieudonném zpropagovaného hesla nabízí vysvětlení Geoffroy Clevel ve svém článku *Quenelle: inspiroval“ doktor Filamour (Divnoláska)“ Stanleyho Kubricka*

¹⁷⁰ « Dieudonné : Youtube supprime une vidéo dans laquelle l'humoriste chante shoananas »(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.jeuneafrique.com/Article/ARTJAWEB20140117083916/>

¹⁷¹ « Shoananas »(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z:<https://www.youtube.com/watch?v=QVwZmROjALU>

¹⁷² <http://shoananas.com>

¹⁷³ « Affaire Dieudonné : YouTube retire une vidéo de Shoananas »(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z :<http://www.20minutes.fr/societe/1275101-20140116-video-dieudonne-retiree-youtube>

Dieudonného pozdrav?. Doktor Divnoláska je postavou Kubrickovy stejnojmenné černé komedie, která satirizuje atmosféru studené války. Handicapem Divnolásky je jeho neschopnost potlačit nutkání pravé ruky hajlovat, zatímco ta levá se jí snaží stáhnout dolů. Analogie antagonie Západu a sovětského svazu zapříčiní podobné gesto jako je Dieudonného *quenelle*. Ovšem Dieudonné toto gesto použil poprvé ve svém představení s názvem *1905* z roku 2005. *Quenelle* tu vznikla nikoliv v antisionistickém kontextu, ale v rámci rozpravy o delfínovi, který „jakmile uvidí ksicht člověka, začne se smát“ a jehož „ploutev nám strčí do řiti až sem“¹⁷⁴. Původně jeden z dalších nepříliš povedených Dieudonného vtipů, nabyl antisemitského významu až v roce 2009 v souvislosti s jeho kandidaturou za *Antisionistickou stranu*.¹⁷⁵ V představení proběhne sice ještě rozprava s Jackym narážející na „Zemi zaslíbenou“ ze které se mu chce zvracet několik minut před inkriminovaným gestem, ale zpočátku toto gesto bylo zapomenuto pod nánosem dalších vtipů a rozhodně nebylo spojeno s antisemitskou narážkou.¹⁷⁶ Jeho přiřazení k antisemitské propagandě je tedy oficiálně datováno až od kampaně *Antisionistické strany*, kde bylo v tomto kontextu poprvé použito.

Quenelle se tedy stala gestem spojujícím Dieudonného fanoušky, antisemity, nacionalisty a neo- nacisty s „*beurs*“. Oficiální význam tohoto gesta je jimi vykládán jako „gesto vyjadřující nepodřízení se systému“, myšlena je tím nejspíše francouzská vláda.¹⁷⁷ LICRA podala v souvislosti s tímto gestem na Dieudonného žalobu, která nese obvinění z podněcování k antisemitismu, a označila *quenelle* za „převrácený nacistický pozdrav značící sodomizaci obětí šoa.“¹⁷⁸ Také francouzský poslanec Meyer

¹⁷⁴ « Le dauphin, maintenant quand il voit un homme, il se fout de notre gueule. Bien sur. Parce qu'il sait que sa nageoire va nous la foutre jusque- la... » Dieudonné, *M' bala M' bala : 1905* (divadelní představení).

¹⁷⁵ Clavel, Geoffroy: „*Quenelle: le "Docteur Folamour" de Stanley Kubrick a-t-il inspiré le salut de Dieudonné?*“ (online), (datum přístupu 25.dubna 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2013/12/31/quenelle-docteur-folamour-stanley-kubrick-inspire-salut-dieudonne_n_4523726.html

¹⁷⁶ « *Premiere quenelle de Dieudonné* » (online), (datum přístupu 12.dubna 2014), dostupné z : http://www.youtube.com/watch?v=l_TxMjhgHr0#t=69

¹⁷⁷ „*Quenelle, comment un geste provocateur est devenu un emblème*“ (online), (datum přístupu 12.dubna 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/politique/article/2013/12/11/quenelle-comment-un-geste-provocateur-est-devenu-un-embleme_3528089_823448.html

¹⁷⁸ „*Quenelle: Dieudonné porte plainte contre LICRA*“ (online), (datum přístupu 12.dubna 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/societe/article/2013/12/24/quenelle-dieudonne-porte-plainte-contre-la-licra_4339618_3224.html

Habib usiluje o to, „aby tento projev francouzské nostalgje po Třetí říši“, byl postaven mimo zákon, což se mu zatím nepodařilo.¹⁷⁹

„Dieudonného gesto“ tedy vzbuzuje ve Francii mnoho vášní, jeho příznivci odmítají nařčení z antisemitského podtextu s tím, že hájí svobodu projevu, na druhé straně je gestem vyjadřujícím podporu zločinům proti lidskosti.

K jeho popularizaci přispěl i např. francouzský fotbalista Nicolas Anelka, který během zápasu jeho anglického týmu 28. prosinec 2013 „věnoval *quenelle* svému příteli Dieudonnému“ (viz. příloha č. 7). Anelka neboli „Nico“, se hájí nikoliv originálně, že mělo jít o gesto protestu proti systému, které nemělo žádný náboženský ani rasistický podtext.¹⁸⁰ Toto vysvětlení bohužel nestačilo vedoucímu jeho klubu *West Bromwich Albion* a Anelka byl suspendován mimo hru na následujících 5 zápasů.¹⁸¹

Existuje také galerie celebrit, které Dieudonného gesto převzaly, mezi nimi je např. bývalý tenista, dnes populární francouzský zpěvák Yannick Noah, basketbalista Boris Diaw, belgický rapper a komik James Deano, a další.¹⁸²

A nakonec *quenelle* má svou vlastní sekci na Dieudonného stránkách, kde jsou umístovány fotky osob s tímto gestem a u nichž je možné hlasovat o tu nejlepší. Zatím vítězí dva pařížští vojáci v uniformně.¹⁸³

Od názvu tohoto gesta vznikl také program *Quenelle+*, který má být parodií na francouzskou televizi *Canal+*. *Quenelle+* jakožto Dieudonného „alternativní“ médium

¹⁷⁹ „Affaire Dieudonné: La recette de la quenelle“ (online), (datum přístupu 12. Dubna 2014), dostupné z: http://www.lepoint.fr/societe/affaire-dieudonne-la-recette-de-la-quenelle-31-12-2013-1775740_23.php

¹⁸⁰ Dupré, Rémi: „Nicolas Anelka- provocateur, multirecidiviste du football français“ (online), (datum přístupu 7. dubna 2014), dostupné z : http://www.lemonde.fr/sport/article/2013/12/30/nicolas-anelka-provocateur-multirecidiviste-du-football-francais_4341257_3242.html

¹⁸¹ „Nicolas Anelka sespendu pour 5 matches pour sa quenelle“ (online), (datum přístupu 7. dubna 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/sport/article/2014/02/27/nicolas-anelka-suspendu-pour-5-matches-pour-sa-quenelle_4375179_3242.html

¹⁸² „Les célébrités qui font la Quenelle et qui soutiennent Dieudonné“ (online), (datum přístupu 7. dubna 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=JIVqw3gzwV4>

¹⁸³ „Quenelles“ (online), (datum přístupu 7. dubna 2014), dostupné z: <http://www.dieudosphere.com/les-quenelles.html>

ukazuje zkaženost francouzské vlády, která je ovládána sionisty zejména prostřednictvím komentářů sestříhaných oficiálních záznamů francouzských politiků.¹⁸⁴

5.6. Dieudonného spolupracovníci

5.6.1 Jacky Sigaux

„Dieudonného správce“ tak se nazývá Jacky Sigaux, syn uznávaného francouzského literáta, který propadl Dieudonného kouzlu. Jacky se svou neduživou postavou vděčně ztvárňuje po boku svého společníka ubohého Žida, na kterého se snáší Dieudonného všemožné výčitky a urážky. Po shlédnutí jejich několika společných představení se do mysli vkrádá myšlenka, jak je možné, že se někdo nechá veřejně takto zešměšnovat a dobrovolně se pasovat do role chudáčka?

Jacky potkal Dieudonného v pařížském divadle *Café de la Gare* (jenž založila jeho sestra) i s jeho kolegou E.Semounem. Bavič spolu s hercem a divadelním režisérem zahájili spolupráci v roce 1995. V rozhovoru vypráví Jacky o Dieudonnému jako o svém příteli a vzpomíná, jak „Izraelská rada“ zakázala v Quebecu jejich představení, s poznámkou na „zasahování Izraele do kultury jiných států“. Jacky se neúčastní Dieudonného politických aktivit a vystupuje výhradně jako umělec. Dieudonného správce je spojen hlavně s „nezávislým“ pařížským divadlem *La Main d'Or*, kde pořádá kurzy herectví. *La Main d'Or* se stalo díky jejich přátelství hlavní scénou pro Dieudonného představení.

Jejich přátelství není příliš medializováno, na rozdíl od toho se Soralem, Faurissonem nebo Noahem. Jacky tvrdí, že ho k Dieudonnému přivedla jeho touha po anarchii proti zkostnatělým a stále se opakujícím francouzským bavičům, z jejichž přízemního humoru se jeho přítel vymyká. Jacky sám píše skeče a scénáře k představením v „nezávislém“ *La Main d'Or*, která jsou osvobozená od nastavených

¹⁸⁴ „(Quenelle+) Dieudonné et Alain Soral: La Marche de la Quenelle“ (online), (datum přístupu 17.dubna 2014), dostupné z:<http://www.youtube.com/watch?v=B0kjHwsUw9M>

pravidel.¹⁸⁵ Touha po rozšiřování hranic a boření pravidel divadelní zábavy je nejspíše tou společnou vlastností, jež oba umělce spojuje.

5.6.2. Alain Soral

„Národní socialista“ (jak se sám nazývá) Alain Soral byl původně stoupencem extrémní levice, který však v polovině svého života však konvertoval k nacionalistické ideologii, „kdyby Marx žil, vyzíval by k volbě Le Penové“. ¹⁸⁶ Soral, který mimo jiné proslul svým odporem proti „mezinárodnímu sionismu“ patří mezi hlavní „múzy“ Dieudonného umění. „Nejsem anitisemita, ale judeofob“, tvrdí Soral a řadí se mezi další horlivé bojovníky proti celosvětovému židovskému spiknutí. ¹⁸⁷ Mnohé jeho vulgární výroky se velmi podobají těm M'balovým. Sám vystupuje velmi „drsně“ a nekompromisně zejména v otázkách Židů, homosexuálů, feministek a často tyto „zavrženíhodné“ jedince slučuje v jedno. Tuto úchylnou posedlost výpadů proti „teploušům“, „kurvám“ a stoupencům „šoatického“ náboženství zakomponoval i do Dieudonného filmu *Antisemita*, kde sám vystupuje v podobě esesmana ovšem židovského původu. Film je navíc točen homosexuálním režisérem, který je zkarikován do extrémně zženštělého šišlajícího individua. Zaslouhou na skutečnosti, že se v *Antisemitovi* setkává takováto nesourodá skupina postav lze tedy velmi pravděpodobně připsat Soralovi, který chtěl mít filmově znázorněny veškeré „deviace“, jež podle něho ohrožují naši společnost. Pakliže sledujeme jeho webové stránky *Smíření a rovnost*, kde je příteli Dieudonnému věnován nemalý prostor a jež obsahují jeho vystoupení na veřejnosti, kde Soral osvětluje situaci společnosti jak francouzské tak celosvětové, dostane se nám velmi nutková představa, že za celou propracovanou ideologií Dieudonného umělecké tvorby stojí právě on. Podezřívání Židů z celosvětového komplotu a jejich ovládnutí francouzské politiky patří totiž mezi Soralovy oblíbené teze.

¹⁸⁵ „Jacky: sa vie avec Dieudonné“(online), (datum přístupu 2.dubna 2014), dostupné z: <http://www.agoravox.tv/tribune-libre/article/jacky-sa-vie-avec-dieudonne-35364>

¹⁸⁶ Fourest, Caroline ; Venner, Fiammetta (2011): Marine Le Pen, Grasset, Paris, str.219-224, 227-237.

¹⁸⁷ Lévy Willard, Annette: „Alain Soral, la haine des juifs et des tapettes“(online), (datum přístupu 24.března 2014), dostupné z: http://www.liberation.fr/societe/2014/02/02/alain-soral-la-haine-des-juifs-et-des-tapettes_977333

„Národní socialista“ Soral stejně jako jím inspirovaný Dieudonné si umí bravurně podmanit virtuální svět extrémistů. Soral pravidelně umisťuje na své stránky a na *Youtube* videa, kde se vyjadřuje ke všem „palčivým“ tématům dnešní doby. Dle autora knihy *La Galaxie de Dieudonné* Jeana-Paula Gautiera Soral umí využít možností, které poskytuje internet a sociální sítě ku svému prospěchu a na podporu extrémní pravice.¹⁸⁸ Stejně využívá kyberprostor i Dieudonné.

Zmíněné webové stránky *Rovnost a Smír*, které Soral založil v roce 2007, se staly hláskou troubou francouzských nacionalistů. Soral se zde oddává rozsáhlým komentářům všeho, co se ho jakožto francouzského občana „dotýká“ a nemalý prostor věnoval sebe prezentaci. „Já, Rovnost a Smíření, to jsou 4 hodiny práce denně. Produkovat to, co se tam chystám produkovat, představuje určitý risk, jsou to tisíce hodin četby, to je jeden mozek, který představuje co se týče přidané hodnoty mnoho mnoho peněz, to jsou léta a léta četby, boje, riskování, atd.“¹⁸⁹ Tento příklad způsobu Soralova velmi komplikovaného projevu, kdy komentoval poslání své virtuální domény, může pozorného diváka spíše zmást, ovšem on dokáže všechny tyto nedostatky obsahu svého projevu vyvážit formou, která je velmi sebevědomá a působí i přes jeho obsahovou zmatenost „jasně“.

V tomtéž záznamu Soral vyzdvihuje také důležitost autonomie, zejména té ekonomické jakožto nutného předpokladu pro nezávislou tvorbu. Za příklad autonomního nezávislého subjektu uvádí právě kolegu Dieudonného, což je paradoxní, neboť Soral nejspíše pro tuto chvíli zapomněl na známou podporu např. iránského prezidenta Ahmadínežáda v případě produkce jejich společného filmu *Antisemita*. V článku *Alain Soral, malý ideolog, velký obchodník* popisují autoři kontrast „nepřítele systému a konzumu“ s jeho internetovou podnikatelskou dráhou.¹⁹⁰ Podobně jako tomu je u Dieudonného i zde, jde o formu velmi propracovaného marketingu cíleného na určitou skupinu obyvatel, u Sorala jsou to především nacionalisté, Dieudonné tyto řady

¹⁸⁸ Gautier, Jean Paul; Briganti, Michel; Déchet, André: *La Galaxie Dieudonné*, Sylepsie, 2011.

¹⁸⁹ „*Alain Soral-Aux critiques de E&R-Mars 2012*“ (online), (datum přístupu 24. března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=eGPqRdgelVs&noredirect=1>

¹⁹⁰ „*Alain Soral, petit idéologue et grand épicière*“ (online), (datum přístupu 24. března 2014), dostupné z: <http://www.article11.info/?Alain-Soral-petit-ideologue-et#nh5>

rozšířil skrz svůj specifický humor o mladé Francouze a imigranty a o ty, kteří neměli dostatek trpělivosti naslouchat Soralovým komplikováním interpretacím. Tímto se podařilo lidovému bavičem Dieudonném pokrýt určitou díru na trhu, přičemž lze spekulovat, že se nejedná o Soralaův dobře mířený obchodní tah.

Mimo příspěvků dokumentujících Dieudonného hvězdnou kariéru nabízejí stránky *Rovnost a smíření* také internetový obchod s antisemitskou literaturou včetně prodeje komiksu *Týdeník Šoa* (viz. příloha č.8), jenž v zemi známou svou komiksovou vášní zaznamenal velký úspěch, a jehož autorem je tzv. Joe Lecorbeau a k jehož vzniku přispěly i jiné důležité osoby jako třeba R.Faurisson. Dieudonné měl tu čest napsat tomuto dílu předmluvu. Dále zde nalezneme záznamy Dieudonného představení a skeče výše zmíněných bavičů o Židech. Kromě děl Dieudonného a Sorala je posledním zde distribuovaným autorem historička Marie Sigaut. Tato konzervativní katolička, vystupující zejména na stránkách *Rovnosti a Smíření* proti homosexualitě, se k otázce sionismu nevyjadřuje.¹⁹¹

Co se týče Sorala antisionismu, sám své pohnutky, které formoval jeho nenávisť k Židům, popisuje ve videu „*Historie kabaly*“, uveřejněném na *Youtube*. „Bůh chce, aby vyvolený národ ovládl svět“, což byl dle Sorala hlavní pilíř tzv. kabalistického projektu, který má za úkol zejména prostřednictvím kontroly ekonomiky usilovat o světovládu „kabalistů“ (myšleno Židů). Ti, co řídí tento svět, jsou tedy kabalisté, jako příklad uvádí např. Jacques Attaliho, poradce prezidenta Mitteranda nebo významného psychologa Alfreda Adlera a další.¹⁹² Ve své knize *Pochopit vládu* vykresluje banky jako hlavní nástroje moci a imperialismu v světě.¹⁹³ A kdo ovládá banky? Samozřejmě Židé („kabalisté“). Později v kapitole *Komunismus- autentická židovsko- křesťanská ideologie*, že Židé se světovlády snažili dosáhnout i vynalezením komunistické

¹⁹¹ „*Les Inconnus : version juive de l'émission "des chiffres et des lettres"* (online), (datum přístupu 13.března 2014), dostupné z: <http://www.egaliteetreconciliation.fr/Les-Inconnus-version-juive-de-l-emission-des-chiffres-et-des-lettres-19528.html>

¹⁹² „*Alain Soral Président d'E&R - Une histoire de Cabale*“ (online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=QoXDNR5aUM>

¹⁹³ Soral, Alain (2011): *Comprendre l'Empire*, Paris: Blanche, str.48.

ideologie. Židé ve vedoucích komunistických pozicích naplňovali svoji dominantní úlohy ve světě a křesťané s nimi spolupracovali kvůli naději na sdílení majetku.¹⁹⁴

5.6.3. Robert Faurisson

K Dieudonného stoupající antisionistické hvězdě se také přidala už skoro zapomenutá ikona francouzského revizionismu, někdejší profesor francouzské literatury na univerzitě v Lyonu Robert Faurisson, který byl už zmíněn v souvislosti s francouzským revizionismem v 70. letech. Revizionismus jakožto zaručený prostředek pro získání slávy (ať už je jakéhokoliv pochybného charakteru) spojil starého francouzského profesora s komikem, jehož hlavní publikum tvoří zejména obyvatelé francouzských předměstí.

Faurisson měl sklony k provokaci již v počátcích své univerzitní kariéry, kdy, jak sám říká, se zabýval tzv. literárním revizionismem, v jehož rámci uvedl metodu kritiky literárních textů. Již tehdy fascinován odhalování lží, mladý profesor nabádal své studenty, aby při čtení téhož textu několikrát, hledali v nich skryté protismysly a lži. Nejspíše i tato vášeň zapříčinila navázání korespondence se zakladatelem francouzského kultu popírání holokaustu Paulem Rassinierem. Faurisson své názory týkající se holokaustu prezentoval i během literárních kroužků na lyonské univerzitě. Tolerantní přístup vedení univerzity k aktivitám svého zaměstnance je dodnes udivující, Faurisson byl ze svého profesorského postu odvolán až v roce 1995.

Od 70. let zahajuje Faurisson svou novou životní etapu „historického revizionisty“. Posílá dopis do památníku holokaustu *Jad Vašem* s žádostí, aby izraelští odborníci vyvrátili nacistický úmysl vyhlazení Židů, vydává se do Osvětimi, kde je pod záminkou uspořádání údajné výstavy na lyonské univerzitě puštěn do osvětimských archivů, z tohoto pobytu si odvaží „cenné“ materiály pro téma funkce plynových komor, jež ho později zapíše do „dějin antisemitismu“. Podle Faurissona se jednalo pouze o místnosti „pro odvěšvení, nikoli pro vraždu člověka, tato teze je výmyslem židovského spiknutí“!

¹⁹⁴ Tamtéž str.69.

V následující dekádě navazuje spolupráci s extrémní levicí, publikuje pro komunistický plátek *Le Vieille Taupe* s nímž je spjat jeden z jeho nejkontroverznějších výroků: „Údajné Hitlerovy plynové komory a údajná genocida židů vytváří pouze jednu historickou lež, která umožňuje obrovský politicko-finační podvod, z něhož mají základní výhody stát Izrael a mezinárodní sionismus, a jehož hlavními oběťmi jsou německý lid bez jeho vůdců a celý palestinský národ.“¹⁹⁵

Faurisson se stal také postavou spojenou s tzv. Zündelovými procesy¹⁹⁶, kdy najmul podvodného inženýra Freda Leuchtera, který měl dokázat to, co jemu se ještě veřejně nepodařilo, a sice že plynové komory nebyly síně smrti. Leuchter odjel do Osvětimi odebírat vzorky zdi z plynových komor a v tzv. Leuchterově zprávě později tvrdí, že v nich nebyl nalezen cyklón B. Faurissonův souputník byl ovšem kvůli jeho lžím vypuzen ze soudní síně a celý jejich pokus veřejné odhalení účelů plynových komor, tak ztroskotalo.¹⁹⁷

Ačkoliv stárnoucí profesor vynaložil značné úsilí, stále se mu do té doby nepodařilo dosáhnout takového věhlasu po kterém toužil. Záchranou se mu stane již ve velmi pokročilém věku Druhá intifáda, kdy své myšlenky o židovsko-sionistickém spiknutí propůjčuje k íránské antisionistické propagandě. „Profesor Faurisson“ se stává v Íránu uznávanou osobností. Írán také uspořádal v Tehrenán k Faurissonově radosti v roce 2006 revizionistický sjezd. Tato událost přispěla zásadním způsobem k novému boomeru revizionismu v arabských zemích.¹⁹⁸

Spolupráce s íránským režimem je vlastní i Dieudonnému, který navazuje s Faurissonem aktivní spolupráci kolem roku 2008. Prvním společným počinem byla scénka s názvem *Sionismus pro začátečníky* v představení *J'ai fait le con*, kde hraje Faurisson Nobelovými cenami „ověšeného“ ředitele asociace obětí deportací. Karikatura šoa a přecitlivělosti veřejnosti na Dieudonného umění je ztvárněna

¹⁹⁵ Kauffmann, Grégoire: „Robert Faurisson- portrait d'un menteur“ (online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/culture/livre/robert-faurisson-portrait-d-un-negationniste_1100697.html

¹⁹⁶ Ernst Zündel- německý neonacista, který emigroval do Kanady, byl v roce 1985 obviněn z šíření rasové nenávisti

¹⁹⁷ Tydlitátová, Věra: Encyklopedie antisemitismu, str.211.

¹⁹⁸ Weissmann, Joseph: „Holocaust Denier Receives Award at Iranian Film Festival“ (online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.co.uk/joseph-weissman/faurisson-iranian-film-festival_b_1274572.html

absurdními dialogy v duchu Faurissonova sloganu „šoa ráno, odpoledne, večer, ale to ještě nestačí!“. „Každý dnes chce mít své šoa“, neboť „Rotchildové na šoa vydělali“. Na konci scénky vzdají oba hold svému iránskému donorovi. „Írán je světová hrozba, hlavně pro Izrael!, „mně nikdy nic neudělal a nikdy v životě jsem žádného Íránce nepotkal“, odvětlí Dieudonné v pozici moderátora této debaty s narážkou na demonizaci iránského jaderného programu, jenž je pouze propagandou židovského státu.¹⁹⁹

Druhou Faurissonovou slavnou rolí byl jeho pětiminutový výstup ve filmu *Antisemita*, kde hrál sám sebe. Starý historik, jak už zde bylo zmíněno, podporoval antisemitské choutky Dieudonného.

Na oslavě svých 80. narozenin se Faurisson setkal s historikem Paulem Ericem Blanruem, který natočil o Faurissonovi celovečerní film *Jeden člověk, Robert Faurisson (2011)*. Za zcela nepatřičného klavírního doprovodu starý profesor vzpomíná a vypráví více jak 90 minut o svém životě. Přes všechny lži, které jsou ve filmu propagandisticky vyřčeny se jedná o cenný materiál pro pochopení Faurissonovy osobnosti. Sám Faurisson se připodobňuje k novodobému Sherlocku Holmesovi, který pátrá po záhadách a nepravdách v evropské historii. Film splňuje tedy jakousi roli prostředku pro sdělení výsledků jeho celoživotního pátrání: Plynové komory sloužily k odšívování („byly blízko pecí, kdyby v nich byl cyklón hrozila by exploze“), „průduchy z nich byly vytvořeny po válce pro turisty“, vzpomíná také na lživé svědectví Rudolfa Vrby v procesu se Zündelem jako na další důkaz výmyslu nacistických zločinů a nakonec přidá k dobru „mýtus o milionech mrtvých použili židé již za carského Ruska a v Polsku, kdy potřebovali získat peníze“.²⁰⁰

¹⁹⁹ „Dieudonné-Robert Faurisson- Le sionisme pour le nuls- la verité“ (online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=fYwSVI4OdDA>

²⁰⁰ „Robert Faurisson- Un homme“ (online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=Rrppz5ijOw>

Za své postoje a výroky byl Faurisson mnohokrát obžalován, nejvyšší pokutu dostal za výrok „Hitler nikdy nenařídil ani nepřipustil, aby byl kdokoliv zabit z důvodu svého rasového původu nebo náboženského vyznání“.²⁰¹

Kultivovanost Faurissonova projevu, zdánlivá profesorská moudrost (byť zastíněna jeho narcismem) představuje velmi důležitý element Dieudonného umělecké tvorby. Jestliže Soral dodává Dieudonnému agresivitu, kuráž nebát se mluvit zostra a vulgárně, Faurisson zajišťuje „revizionistickou erudovanost“ a studnici antisionistických „faktů“.

5.7. Íránské podpora

Šiitské centrum Zahra, sídlící na severu Francie v Dunkerque, představuje důležitou náboženskou i kulturní základnu pro šíity žijící ve Francii. Centrum bylo založeno za íránské podpory v roce 2005 a jeho ředitelem je již mníněný Yahia Gouasmi. Centrum Zahra, kromě náboženské a kulturní funkce se stalo také místem sdružující antisionisty. „Ve Francii tzv. *laïcité* (sekularismus) je pouze pojem, za kterým se skrývá povinné sionistické náboženství“, podobné výroky Gouasmi prezentuje velmi často.²⁰² Pod záštitou centra pořádá konference proti sionismu, kterých se účastní i zástupce křesťanské a židovské komunity, za niž je vždy přítomen belgický rabín Borreman, známý svým odporem ke státu Izrael.²⁰³ Gouasmi se brzy logicky spojil s populárním komediantem Dieudonném a společně uvádí islám za „osvobozující náboženství“ pro všechny naproti tomu, veškerou špatnost v sobě skrývá sionismus potažmo Židé.²⁰⁴ Dle Gouasmiho to byla právě „Dieudonného aféra“, která odhalila napojení státu Izrael na francouzskou vládu a prokázala, že Židé kontrolují, ovládají evropskou politiku. „Dieudo vyhrál, a Valls (Manuel Valls, francouzský premiér) prohrál“, dodává k aféře o zákazu

²⁰¹ „The 'False News' Trial of Ernst Zündel – 1988“ (online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: <http://ihr.org/books/kulaszka/30faurisson.html>

²⁰² Thiolay, Boris: „Les amis très particuliers du centre Zahra“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/societe/les-amis-tres-particuliers-du-centre-zahra_743285.html

²⁰³ „Appel à l'initiation d'une alliance stratégique amicale entre Judaïsme et Islam contre le sionisme“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.centre-zahra.com/actualite/appel-judaisme-et-islam-contre-sionisme.html>

²⁰⁴ Fourest, Caroline; Venner, Fiammetta, 2011, str.242-244.

Dieudonného představení. „Naše přátelství je založené na společném boji proti sionismu“.²⁰⁵

Společně kandidovali také v rámci *Antisionistické strany*, spolu se Soralem. „Rozbili jsme zeď, která bránila lidem veřejně mluvit o antisionismu“, prohlásil Gouasmi v rozhovoru na téma programu své strany o níž jsem psala již výše.

Kromě přátelství s Gouasmim přijal Dieudonné stejně jako Faurisson nabídku spolupráce s íránským prezidentem Ahmadínežádem (viz. příloha č.9). Írán se tak stal jedním z hlavních podporovatelů a donorů Dieudonného produkce. „Obdrželi jsme významnou finanční pomoc, která nám umožní tvořit filmy na stejné úrovni jako Hollywood, jenž je ozbrojenou paží sionistů.“ Ahmadínežád Dieudonného otevřeně podporuje, a Dieudo se stejně jako Faurisson stal celebritou íránských novin a televize.²⁰⁶

A byla to také íránská vláda, která dle Sorala poskytla tři miliony euro na kampaň Antisionistické strany, která tedy představuje první oficiální íránskou politickou angažovanost ve Francii.²⁰⁷ (Což může působit v rozporu s názory jejich kandidátů na nevhodné vměšování se Izraele do francouzské politiky.)

Íránský oficiální vládní negativní postoj k Izraeli nalezl živnou půdu také ve Francii a Dieudonné se díky íránské štědré podpoře se stal jeho hlavním protagonistou.

²⁰⁵ „PAS l'Info Interview: Yahia GOUASMI (Dieudonné, théorie du genre, élections municipales...)“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.centre-zahra.com/actualite/pas-linfo-interview-yahia-gouasmi-dieudonne-theorie-du-genre-elections-municipales.html>

²⁰⁶ „Dieudonné en Iran pour „vérifier l'innocence“ de Clotilde Reiss“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.jeuneafrique.com/Article/DEPAFP20091129105628/>

²⁰⁷ Joseph, Marion: „Les étranges liens de Dieudonné avec l'Iran“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.lefigaro.fr/actualite-france/2014/01/08/01016-20140108ARTFIG00409-les-etranges-liens-de-dieudonne-avec-l-iran.php>

5.8. Společná řeč s Národní frontou

Ačkoli Dieudonné nesplňuje kritérium čistoty francouzského původu jeho společným tématem s představiteli krajně pravicové *Národní fronty (FN)*²⁰⁸ je právě antisionismus a sblíží je i forma vlastní prezentace, která s sebou nese velkou dávku populismu.

Nárůst úspěchu populistů můžeme sledovat od 80. let u politických stran na obou stranách politického spektra. Obyvatelé Evropy ztratili důvěru k demokratickým ideálům a stále více se uchylují k volbě hlasatelů jednoduchých hesel, které jsou protievropské, proti globalizaci a také proti menšinám. Stejně zjednodušený „kulturní“ zážitek prostřednictvím hesel zesměšňujících tradici evropského humanismu nabízí i Dieudonné ve svých představeních.

Symbolem francouzského populismu byl Jean Marie Le Pen, zakladatel *Národní fronty*. Mezi jeden z hlavních pilířů politického programu *FN* patří odmítnutí imigrace a eliminace již stávajícího počtu imigrantů, což se vztahuje také na židovské komunity, ačkoli ne tolik explicitně jako na přistěhovalce z Magrebu. Zásadní vizí *FN* je zachování autenticity francouzského národa a „čistota francouzské krve.“²⁰⁹

Ideologie *FN* je založena na nerovnosti ras, přičemž Židé nejsou na té nejnižší úrovni (jsou to severoafričtí přistěhovalci), ale je jim doporučeno se plně asimilovat do francouzské společnosti a své židovství považovat za druhořadé a nejlépe „neviditelné“.²¹⁰

Le Pen také proslul svými revizionistickými názory v otázce holokaustu, za zmínku o plynových komorách jakožto „pouhém detailu Druhé světové války“ byl odsouzen. Posledý zpochyňováním tragických událostí holokaustu byl ve *FN* nejen Le Pen, ale i generální sekretář Alain Renault nebo François Duprat, který vydal brožuru *Šest miliónů mrtvých, je to reálné?(Six millions de morts, le sont-ils réelement?)*.²¹¹ Revizionistické choutky jsou tedy dalším společným rysem Le Pena a Dieudonného.

²⁰⁸ Le Front national

²⁰⁹ Taguieff, Pierre André (2004): *Le retour du populisme*, Paris:Universalis, str.8-10.

²¹⁰ Camus, Jean- Yves (1998): *Le Front national*, Toulouse:MILAN, str.40-41.

²¹¹ Tamtéž.

Kontroverzní je kmotrovství Le Pena Dieudonného dceři Plume. Jak osvětlil Le Pen pro deník *La Depeche*, učinil tak na žádost Dieudonného a není mezi nimi žádný přátelský vztah.²¹² Proč chtěl Dieudonné pro svou dceru zrovna stárnoucího lídra francouzské nacionalistické strany? Údajné sblížení populistického baviče s populistickým politikem nastalo po úspěchu *FN* v prezidentských volbách 2006, v němž nejspíše Dieudonné spatřil možnost svou popularitu spojit a rozšířit. Le Pen se otevřeně na stranu Dieudonného antisemtských kampaní nepostavil, a dle svých slov pouze hájí právo na svobodu projevu, které je v Dieudonného aféře zpochybňováno²¹³.

V této době už přebírá vedení strany pomalu Le Penova dcera Marine, která se angažuje v otcově straně již od svých osmnácti let. Po svém vstupu do evropského parlamentu se Marine Le Pen se rozhodla stát součástí *Skupiny přátelství Francie a Izraele*²¹⁴, protože je to dle ní „zajímavé“, jak je uvedeno v její biografii od autorek C.Fourest a F.Vemmer. Zajímavý je ale i vývoj jejích postojů k Izraeli potažmo k Židům. Je viditelný určitý posun od vize jejího otce, v níž se francouzští Židé měli stát neviditelnou entitou francouzské společnosti. Marine uznává jejich identifikaci s Izraelem a proto se veřejně prohlašuje za stoupenkyni mírového řešení izraelsko-palestinského konfliktu, přičemž právo na existenci přiznává oběma národům. Ale v rozporu s jejím tolerantním obrazem je její porozumnění pro tvorbu Dieudonného, který podle ní není antisemita, který pouze posunul komunitarismus na nejvíce zavrženíhodný jev ve francouzské společnosti.“ Le Penová ho považuje stejně jako její otec pouze za umělce, který by měl mít možnost „svobodně“ tvořit a nikoliv za osobu podněcující krasové nenávisti. V Izraeli je Marine Le Penová ovšem *persona non grata* i přes svou demonstrovanou toleranci k Židům i Židovskému státu. I toto „lehké“ zastání se Dieudonného jakožto umělce ji ovšem v očích Izraelců ještě více degradovalo.²¹⁵

²¹² „*Comment Jean Marie Le Pen est devenu parrain de fille de Dieudonné*“ (online), (datum přístupu 14. dubna 2014), dostupné z: <http://www.ladepeche.fr/article/2014/01/13/1793473-comment-jean-marie-pen-est-devenu-parrain-fille-dieudonne.html>.

²¹³ „*Le Pen: Oui, je suis le parrain de fille de Dieudonné*“ (online), (datum přístupu 14. dubna 2014), dostupné z: <http://www.lepoint.fr/actualites-societe/2008-07-17/le-pen-oui-je-suis-le-parrain-de-la-fille-de-dieudonne/920/0/260852>

²¹⁴ Le Groupe d'amitié Franco- Israel

²¹⁵ Fourest, Caroline; Venner, Fiammetta, 2011, str. 239.

Dle již výše naznačených úspěchů *FN* v posledních komunálních volbách v roce 2014 lze předpokládat možnost pevnějšího spojení politických sil stále populárnějšího komika a strany, která konečně našla své voliče.

5.9. Postoj francouzské vlády

Dieudonného umění se stalo přemětem mnohých debat francouzských politiků, ti z krájních oblastí politického spektra ho podporují, umírněnější odmítají a mnozí si otázku tolerance k jeho umění a již zde mnohokrát zmiňovanou svobodu projevu „přehazují jako horký brambor“.

Francouzská justice se stala zahlcenou obžalobami Dieudonného ze šíření rasové nesnášenlivosti. V roce 2013 na něj obvinění vznesl Patrick Cohen, francouzský novinář, který ve svém pořadu v rádiu označil mimo jiné i Dieudonného za posedlého „velmi nebezpečnou nemocí“. Za to se mu dostala odpověď v Dieudonného později zakázané divadelní hře *Zed'*. „Ty uvidíš, jestli se vítr (karta) obrátí, nejsem si jistý, že budeš mít čas si sbalit svoje kufry. Já, víš, když slyším mluvit Patricka Cohena, říkám si, víš, plynové komory...Škoda!“²¹⁶ Většina těchto obvinění, stejně jako to Cohenovo, nebyla vyslyšena. Země galského kohouta se zmítá v pochybnostech a úvahách, zda mají být francouzskému humoru, stanoveny hranice a zatím se stále na odpovědi na toto dilema neshodla.

Kromě několika pokut, které byly Dieudonnému uloženy za rasistické výroky, nebyla jeho umělecká dráha ze strany francouzského státu nijak ohrožena až do ledna 2014. V zimě tohoto roku byl „lidový bavič“ předvolán k soudu a jeho představení *Zed'* bylo prvním, které bylo zakázáno a to i přes protesty jeho fanoušků. Zrušené kontroverzní představení bylo však nahrazeno novým *Asu Zoa*, které ovšem představuje pouze

²¹⁶ Bouquet, Vincent: „*Dieudonné regrette les chambres à gaz, Radio France attaque*“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://tempsreel.nouvelobs.com/societe/20131220.OBS0356/antisemitisme-dieudonne-derape-a-nouveau-radio-france-attaque.html>

rádoby šetrnější a ohleduplnější verzi Dieudonného kritiky francouzské politiky, odporu k homosexuálům a antisemitských narážek.²¹⁷

O zákazu rozhodl ministr vnitra Manuel Valls na kterého se snesla vlna kritiky zejména od členů *FN*. Hlavním nacionalistickým kritikem tohoto zákazu byl Florian Philippot, poslanec *FN*, který Vallsovi vyčítá jeho přílišnou zaujatost Dieudonného aférou, když mnoho Francouzů trpí nouzí a on se zabývá „kontroverzností umění jednoho komika“.²¹⁸ Francouzský prezident Francois Hollande naproti tomu kviťoval zákaz s povděkem a prohlásil ho za „vítězství“. „Hodně jsem uvažoval, zda je možné zabránit tomu (Dieudonnému), jehož představení jsou zmiňována jako jasně antisemitská? Premiér a ministr vnitra mi řekli ano, je to možné. Proto je potřeba vytvořit oběžník. Státní rada řekla právo na svobodu názoru, projevu a tvorby je všude garantována, vyjma případů, když poškozují důstojnost lidí a narušují veřejný pořádek.“²¹⁹

Dle specialisty na francouzskou extrémní pravici Jeana- Paula Gautiera jsou právě zákazy to, co Dieudonné chce, aby potvrdil svou dlouholetou teorii o svobodě projevu vymezené francouzskou vládou, navíc mu nelze zabránit šířit své „umění“ po internetu. Gautier místo toho doporučuje vysoké pokuty, které by poškodily jeho byznys a také by ještě podpořily finanční konflikty mezi ním a Soralem, který je jeho editorem.²²⁰

²¹⁷ „*Nous sommes retournés voir Dieudonné à La Main d'or*“ (online), (datum přístupu 2.dubna 2014), dostupné z: http://www.lepoint.fr/societe/nous-sommes-retournes-voir-dieudonne-a-la-main-d-or-19-02-2014-1793643_23.php

²¹⁸ „*Affaire Dieudonné- Florian Philippot clash Manuel Vals*“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: http://www.youtube.com/watch?v=vPRIRvyq_Qo

²¹⁹ „*Hollande: l'interdiction du spectacle de Dieudonné est une victoire*“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/politique/article/2014/01/14/hollande-l-interdiction-du-spectacle-de-dieudonne-est-une-victoire_4348045_823448.html

²²⁰ Gautier, Jean-Paul: *Il ne faut surtout pas interdire Dieudonné, c'est ce qu'il cherche*“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.jeuneafrique.com/Article/ARTJAWEB20131230141831/dieudonne-crif-manuel-valls-quenellejean-paul-gautier-il-ne-faut-surtout-pas-interdire-dieudonne-c-est-ce-qu-il-cherche.html>

6 ZÁVĚR

Analýza Dieudonného aféry skýtá mnohá úskalí; za největší lze nejspíše považovat skutečnost, že se tato aféra nadále vyvíjí. Nový antisemitismus znovu oživil antisemitské stereotypy a ustavil terčem nenávisti Židovský stát Izrael jakožto zástupce všech Židů na světě. Antisemitismus tedy pouze převlékl svůj poněkud zašlý kabát za stylovější antisionistický, a využil, jelikož jde s dobou, ke své propagaci zejména média, což se mu vzhledem k jeho rostoucí popularitě nejen ve Francii podařilo. Dieudonné představuje nyní jeho nejpopulárnějšího a nejproduktivnějšího stoupence, který získal pro antisionistické postoje i mnohé francouzské občany, kteří předtím své židovské sousedy a politiku Izraele ignorovali. Svůj podíl na tom měla také zajisté evropská ekonomická krize, která vnáší frustraci a nejistotu do srdcí všech Evropanů, kteří jsou v závislosti na této neblahé skutečnosti mnohem náchylnější, aby uvěřili konspiračním teoriím o Židech, kteří ovládají evropské politiky a tudíž jsou to oni, kdo za krizi nesou odpovědnost.

Krize ale zasáhla celou Evropu, tudíž jí nelze připsat hlavní podíl na „renesanci“ antisemitismu ve Francii. Částečnou odpověď můžeme nalézt skrz Dieudonného původ a základnu jeho fanoušků, kteří patří k francouzské sociálně slabší vrstvě, která se cítí být na okraji francouzské společnosti mnohem déle než od roku 2007, kdy byla ekonomická krize „ohlášena“. Dieudonné byl jedním z nich, a díky svému původu dokáže tuto nemalou část Francouzů oslovit. Jeho fanoušci v něm našli nového idola, spasitele, který je chápe, nebojí se veřejně kritizovat francouzské i světové politiky a našel jim viníka jejich špatné situace, proti němuž společně s nimi bude bojovat. A narozdíl od mnoha jiných politických tváří své myšlenky a sdělení obalil vtípem a vkládá je do skečů, filmů a divadelních představení, což je činí mnohem přitažlivější. S Dieudonném se tedy mnozí nespokojení Francouzi velmi snadno ztotožní. S nadsázkou lze vzpomenout jeho sdělení Eliemu Semounovi uvedené výše: „rasismus to je budoucnost, ja Tě tedy žádám, abys mi nechal židovské lobby“²²¹, Dieudonné potřeboval nalézt obětního beránka a jelikož Arabové i Afričané tvořili většinu jeho

²²¹ *Elie Semoun réagit en sketch sur l'affaire Dieudonné* (online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=fP0TD6SHJ5Q>

fanoušků a přímo do Francouzů jakožto svých „hostitelů“ se mu strefovat nechtělo, zbyli mu pouze Židé.

Dieudonnému se tedy podařilo, i přes ekonomickou krizi, si vybudovat kult osobnosti a také výnosný byznys. Každý si může volně zakoupit nějaké jeho umělecké dílo či upomínkový předmět. Je tomu tak poprvé, kdy se v oficiálních internetových obchodech, jako jsou francouzský *Amazon* nebo *Fnac*, nabízejí antisemitské produkty.

Francie sama sebe považuje za velmi liberální a otevřenou zemi, co se týče uměleckého vyjádření, platí tato liberálnost dvojnásob. Dieudonného „umění“ však zkalilo vody této tolerance a dalo vyvstat otázce, zda by měla mít nějaké hranice. Bohužel na ní doposud nebyla nalezena odpověď. Ačkoliv se francouzský premiér Manuel Valls zasadil o zákaz Dieudonného představení *Zed'*, a prezident François Hollande tento zákaz záhy kvitoval s povděkem, jednoznačné stanovisko francouzské vlády týkající se celé Dieudonného tvorby není známo. Kromě několika tučných pokut a jednoho zákazu Dieudonnému tedy nebrání v šíření antisemitských myšlenek zatím nic.

Po diskuzi s francouzskými přáteli a po přečtení mnoha článků na téma Dieudonného aféry musím konstatovat, že k ní nelze zaujmout jasný postoj. Mnozí se domnívají, že zákazy a pokuty pro Dieudonného pouze přispívají k jeho popularitě (viz. příloha č. 10), tudíž jsou kontraproduktivní. Ačkoliv se tedy jedná o jasnou masovou antisemitskou propagandu, je velmi těžké ji potlačit, pakliže je prezentována jako umění. Druhou možností je tedy ta, že by postupem let Dieudonné vyčerpал svůj umělecký potenciál a jeho umělecká tvorba by byla zapomenuta, tomuto přesvědčení však brání silná základna fanoušků, sestavená zejména z již zmíněných tzv. „beurs“ a dalších obyvatel francouzských předměstí. Řešení by bylo tedy možné nalézt ve zlepšení francouzské politiky vůči sociálně slabším vrstvám, což by mohlo přispět ke změně jejich negativního postoje k francouzské vládě a potažmo snížit atraktivitu Dieudonného útočné tvorby.

Nakonec zmíním další aféru, která byla rozpoutána v dubnu 2014 okolo italského baviče „politika“ Beppe Grilla, který uspěl ve volbách roku 2013: i jeho několik měsíců po jeho volebním úspěchu zlákal nejspíše úspěch francouzského souseda, když

parodoval báseň přeživšího Šoa a zešměšnil utrpení v Osvětimi s narážkou na zednářské lóže, které ovládá italskou politiku.²²² Lze tedy velmi opatrně tvrdit, že Dieudonné možná položil základy novému trendu „neo-antisemitského humoru“, který nachází stále více svých posluchačů a se kterým se bude muset evropská společnost naučit vypořádat.

²²² Geffroy, Lucie: „ La communauté juive dénonce la dernière provocation de Grillo” (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.courrierinternational.com/article/2014/04/14/la-communaute-juive-denonce-la-derniere-provocation-de-grillo>

7 SEZNAM POUŽITÝCH PRAMENŮ

Literatura:

- Aron, Raymond (2007): Essais sur la condition juive contemporaine, Paris: Tallandier.
- Benbassa, Esther(2000): Histoire des Juifs de France, Paris: Seuil.
- Budil, Ivo; Tydlitátová, Věra a kol.: Encyklopedie dějin antisemitismu, Západočeská univerzita.
- Budil, Ivo (2013) : Úsvit rasismu, Praha: Triton
- Camus, Jean- Yves (1998): Le Front national, Toulouse:MILAN.
- Debbasch, Charles; Pontier, Jean- Marie(1994): La société française,Paris: Dalloz.
- Desproges, Pierre (1990): Fonds de tiroir, Paris:Seuil.
- Desproges, Pierre(1988): Textes de scène, (2. Představení- „Pierre Desproges se donne en spectacle“,1986), Paris:Seuil.
- Finkielkraut, Alain (2003): Au nom de l'Autre- Réflexion sur l'antisémitisme qui vient, Paris:Gallimard.
- Fourest, Caroline ; Venner, Fiammetta (2011): Marine Le Pen, Grasset, Paris.
- Glucksmann, André (2011): Rozprava o nenávisti, Praha:Kalich
- Hassner, Pierre (2008): „Odveta vášní ve světové poitice“, In: Národ a náboženství v době globalizace, Praha:Karolinum.
- Lochak, Danièle (2009): Le droit et les juifs, Dalloz
- Ottolenghi, Emanuele (2012): Autodafé, Praha:Academia
- Oz, Amos (2004): Jak vyléčit fanatika, Praha-Litomyšl: Paseka.
- Kapeliouk, Amnon (2002): « *Jénine, enquête sur un crime de guerre* », In :Le monde diplomatique, n° 578.
- Mailhot, Jacques; Saka, Pierre (1995): „Un Siècle de Rire“, Paris: Édition 1.
- Poliakov, Léon (1994): Histoire de l'antisémitisme 1945-1993, Paris:Seuil.
- Sartre, Jean Paul; Cohn-Bendit,Daniel, 1968.: *L'imagination au pouvoir*, In: Le Nouvel Observateur, n° 183 bis.
- Soral, Alain (2011): Comprendre l'Empire, Paris: Blanche.
- Taguieff, Pierre-André (2010): La nouvelle propagande antijuive, Paris: Puf
- Taguieff, Pierre André (2004): Le retour du populisme, Paris:Universalis.
- Tarant, Zbyněk (2009): www.racist-webs.cz- anti- Semitic manifestations on the Czech Internet. What can we learn about their authors? In: Reflections on Anti-Semitism:Antisemitism in historical and anthropological perspectives, Centrum blízkovýchodních studií, Fakulta filozofická, Západočeská univerzita v Plzni.
- Tarnéro, Jacques (2011) : Le nom de trop- Israel illégitime, Paris: Armand Colin.
- Tydlitátová, Věra (2013): E-antisemitismus, Plzeň: ZČU.
- Winock, Michel (2004): La France et les Juifs, Paris: Seuil, 2004.
- Winock, Michel (1982): Nationalisme, antisémitisme et fascisme en France, Paris:Seuil.
- Wolf, Josef (2000): Lidské rasy a rasismus v dějinách a v současnosti (Člověk a jeho svět II.), Praha:Karolinum.

Antisemitismus a antisionismus“ (překlad stejnojmenného článku ve francouzské časopisu Information Juif z listopadu 2011), In: Roš Chodeš. Roč. 74, č. 1, (2012/5772).

Elektronické zdroje:

Aglan, Alya: „*Les associations de résistants et le conflit israélo-palestinien*“ (online), (datum přístupu 25. února 2014), dostupné z: http://www.cairn.info/zen.php?ID_ARTICLE=MATE_096_0004

AKADEM: „*Les principaux acteurs français de la déportation des Juifs de France*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.akadem.org/medias/documents/2622_11_fonctionnaires.pdf

Amselle, Jean-Loup: „*Racisme anti-blanc et antisémitisme vont-ils de pair*“ (online), (datum přístupu 22. února 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/idees/article/2014/01/22/racisme-anti-blanc-et-antisemitisme-vont-ils-de-pairs_4352692_3232.html.

Bensoussan, George: „*2012: L'antisémitisme en milieu scolaire*“ (online), (datum přístupu 4. března 2014), dostupné z: <http://antisemitisme.org/project/parole-dexpert-george-bensoussan/>

Blum, Shraga: „*De Stockholm à Oslo*“ (online), (datum přístupu 4. března 2014), dostupné z: <http://www.europe-israel.org/2013/09/de-stockholm-a-oslo-par-shraga-blum/>

Boudet, Alexandre: „*Résultat municipales 2014*“ (online), (datum přístupu 25. března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2014/03/24/resultats-municipales-2014-carte-ville-par-ville_n_5019029.html?utm_hp_ref=mostpopular,municipales-2014

Bouquet, Vincent: „*Dieudonné regrette les chambres à gaz, Radio France attaque*“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: <http://tempsreel.nouvelobs.com/societe/20131220.OBS0356/antisemitisme-dieudonne-derape-a-nouveau-radio-france-attaque.html>

Bricmont, Jean: „*La mauvaise réputation de Noam Chomsky*“ (online), (datum přístupu 19. dubna 2014) dostupné z: <http://www.monde-diplomatique.fr/2001/04/BRICMONT/15109>

Conan, Eric: „*René Bousquet: Mort d'un collabo*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/informations/rene-bousquet-mort-d-un-collabo_594761.html

Dejevski, Mary: „*Killer's tale stirs ghosts of Vichy*“ (online), datum přístupu 19. února), dostupné z: <http://www.independent.co.uk/news/world/killers-tale-stirs-ghosts-of-vichy-1580759.html>

Clavel, Geoffroy: „*Quenelle: le "Docteur Folamour" de Stanley Kubrick a-t-il inspiré le salut de Dieudonné?*“ (online), (datum přístupu 25. dubna 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2013/12/31/quenelle-docteur-folamour-stanley-kubrick-inspire-salut-dieudonne_n_4523726.html

Condronyer, Denis: „*La bomb de de Darquier de Pellepoix*“ (online), (datum přístupu 19. dubna 2014), dostupné z: <http://www.histoire.presse.fr/dossiers/les-annees-giscard/la-bombe-darquier-de-pellepoix-01-05-2003-8832>

Delvaux, Corinne: „*le slogan: Nous sommes tous les Juifs français*“ (online), (datum přístupu 14.2.2014), dostupné z: <http://www.arte.tv/fr/l-histoire-nous-sommes-tous-des-juifs-allemands/1929636,CmC=1929644.html>

Desnos, Marie: „*Attentat de la rue Copernic: le suspect écroué*“ (online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: <http://www.parismatch.com/Actu/Societe/Attentat-de-la-rue-Copernic-Le-suspect-ecroue-137055>

Dupré, Rémi: „*Nicolas Anelka- provocateur, multirecidiviste du football français* »(online), (datum přístupu 7.dubna 2014), dostupné z : http://www.lemonde.fr/sport/article/2013/12/30/nicolas-anelka-provocateur-multirecidiviste-du-football-francais_4341257_3242.html

Dyévre, Delphine: „*Twitter: peut-on être poursuivi pour un tweet raciste?*“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.slate.fr/story/58669/twitter-racisme-proces>

Etcheverry, Marc: „*Durban II, un sommet de tartuferie*“ (online), (datum přístupu 4.března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/monde/durban-ii-un-sommet-de-tartuferie_755053.html

Faget-Rozes, Bernadette: „*Dieudonné mène le combat des utopistes*“ (online), datum přístupu 25.března 2014), dostupné z: <http://www.ladepeche.fr/article/2001/01/17/214495-dieudonne-mene-le-combat-des-utopistes.html>

Fedida, Jean-Marc: „*1990-2012, retour à Carpentras*“ (online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/jeanmarc-fedida/carpentras-front-national-legislatives_b_1604697.html

Gautier, Jean-Paul: Il ne faut surtout pas interdire Dieudonné , c'est ce qu'il cherche“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.jeuneafrique.com/Article/ARTJAWEB20131230141831/dieudonne-crif-manuel-valls-quenellejean-paul-gautier-il-ne-faut-surtout-pas-interdire-dieudonne-c-est-ce-qu-il-cherche.html>

Geffroy, Lucie: „*La communauté juive dénonce la dernière provocation de Grillo*“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.courrierinternational.com/article/2014/04/14/la-communaute-juive-denonce-la-derniere-provocation-de-grillo>

Granat, Alain: „*#UnBonJuif sur Twitter, c'est...*“ (online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z: <http://www.jewpop.com/a-la-une/unbonjuif-sur-twitter-cest/>

Halais, Gilles: „*La Communauté juive de France compte 550.000 personnes , dont 25.000 à Toulouse*“ (online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z: <http://www.franceinfo.fr/societe/la-communaute-juive-de-france-compte-550-000-personnes-dont-25-000-a-toulouse-561321-2012-03-19>

Joseph, Marion: „*Les étranges liens de Dieudonné avec l'Iran*“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.lefigaro.fr/actualite-france/2014/01/08/01016-20140108ARTFIG00409-les-etranges-liens-de-dieudonne-avec-l-iran.php>

Kauffmann, Grégoire: „*Robert Faurisson- portrait d'un menteur*“ (online), (datum přístupu 26. března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/culture/livre/robert-faurisson-portrait-d-unnegationniste_1100697.html

Guedon, Claire: „*Dieudonné : « J'ai choisi Sarcelles pour ses communautés »*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.leparisien.fr/val-d-oise/dieudonne-j-ai-choisi-sarcelles-pour-ses-communautes-18-05-2002-2003076603.php>

Philippe, Béatrice: „*Être juif dans la société française du Moyen –Âge à nos jours*“, Montalba, 1979, str.400, (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://books.google.cz/books?id=ydBKS4Dg3REC&pg=PA403&lpg=PA403&dq=attentat+de+la+rue+copernic+attitude+de+la+societ%C3%A9&source=bl&ots=fn7-FtN1qA&sig=kKP6b7_TRZ9s26duXkVx7qxyIEU&hl=cs&sa=X&ei=8AYFU6nwCZGM7Ab0-YGwBA&ved=0CCsQ6AEwAA#v=onepage&q=attentat%20de%20la%20rue%20copernic%20attitude%20de%20la%20societ%C3%A9&f=false

„*Les célébrités qui font la Quenelle et qui soutiennent Dieudonné*“ (online), (datum přístupu 7. dubna 2014), dostupné z:

<https://www.youtube.com/watch?v=IJVqw3gzwV4>

Rufin, Jean-Christophe: „*CHANTIER SUR LA LUTTE CONTRE LE RACISME ET L'ANTISEMITISME*“ (online), (datum přístupu 12. března 2014), dostupné z: <http://www.ladocumentationfrancaise.fr/var/storage/rapports-publics/044000500/0000.pdf>

Sageata, Marcela: „*Lumea islamica-retea dinamica systeme*“ (online), (datum přístupu 19. dubna 2014), dostupné z: <http://www.geopolitic.ro/Lumea%20islamica%20-%20o%20retea%20dinamica%20de%20sisteme.pdf>

Salandon, Chorj: „*L'assassinat de René Bousquet: larmes du crime*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.liberation.fr/evenements-libe/2013/02/10/l-assassinat-de-rene-bousquet-larmes-du-crime_880767

Salandon, Chorj: „*Paul Touvier, une haine s'est éteinte. Le milicien est mort hier en prison. Une vie de secret et d'antisémitisme*“ (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.liberation.fr/france/1996/07/18/paul-touvier-une-haine-s-est-eteinte-le-milicien-est-mort-hier-en-prison-une-vie-de-secret-et-d-anti_176767

Sénécat, Adrien: „*"Brillant", "haineux", "psychopathe": Dieudonné vu par ses ex-amis*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/societe/brillant-haineux-psychopathe-dieudonne-vu-par-ses-ex-amis_1310625.html

Simon-Sellem, Jonathan: „*Élie Semoun- Je vais me faire un plaisir de tenir Dieudonné au courant de ma venue en Israël*“ (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.crif.org/fr/revuedepresse/%C3%A9lie-semoun-%C2%AB-je-vais-me-faire-un-plaisir-de-tenir-dieudonn%C3%A9-au-courant-de-ma-venue-en-isra%C3%AB%E2%80%A6-%C2%BB/35195>

Tarnéro, Jacques: „*La bonne conscience a la mémoire borgne*“ (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/jacques-tarnero/la-bonne-conscience-a-la-_b_4566362.html

Thiolay, Boris: „*Les amis très particuliers du centre Zahra*” (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/societe/les-amis-tres-particuliers-du-centre-zahra_743285.html

Thoral, Romain: « *REVIEW - L'Antisémité : le nanar bien nommé de Dieudonné*” (online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.premiere.fr/Cinema/News-Cinema/REVIEW-L-Antisemite-le-nanar-bien-nomme-de-Dieudonne-3314946>

Yad Vashem source: „*Darquier de Pellepoix*”(online), (datum přístupu 19. Února 2014), dostupné z: http://www.yadvashem.org/odot_pdf/Microsoft%20Word%20-%206258.pdf

Yerouchalmi: « *Les 18 leaders juifs de Mai 68-Qui, Pourquoi, Comment* » (online), (datum přístupu 14. Unora 2014), dostupné z: Leblogdenoach.wordpress.com/2010/12/09/les-18-leaders-juifs-de-mai-68-qui-pourquoi-comment/

Weissmann, Joseph: „*Holocaust Denier Receives Award at Iranian Film Festival*”(online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.co.uk/joseph-weissman/faurisson-iranian-film-festival_b_1274572.html

Lévy Willard, Annette: „*Alain Soral, la haine des juifs et des tapettes*”(online), (datum přístupu 24.března 2014), dostupné z: http://www.liberation.fr/societe/2014/02/02/alain-soral-la-haine-des-juifs-et-des-tapettes_977333

Bez jména autora:

20 minutes: « *Affaire Dieudonné : YouTube retire une vidéo de Shoananas* »(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z : <http://www.20minutes.fr/societe/1275101-20140116-video-dieudonne-retiree-youtube>

Agoravox : „*Jacky: sa vie avec Dieudonné*”(online), (datum přístupu 2.dubna 2014), dostupné z: <http://www.agoravox.tv/tribune-libre/article/jacky-sa-vie-avec-dieudonne-35364>

Alter info: „*LES TRAFICS D'ORGANES SUR LES VICTIMES DE TSAHAL : Souffrante Palestine*”(online), (datum přístupu 24.února 2014), dostupné z: http://www.alterinfo.net/LES-TRAFICS-D-ORGANES-SUR-LES-VICTIMES-DE-TSAHAL-Souffrante-Palestine_a36120.html

Article: „*Alain Soral, petit idéolog et grand épicier*”(online),(datum přístupu 24.března 2014), dostupné z: <http://www.article11.info/?Alain-Soral-petit-ideologue-et#nh5>

BBC: „*'Anti-Semitic' French envoy under fire* “ (online), (datum přístupu 25.února 2014), dostupné z: <http://news.bbc.co.uk/2/hi/1721172.stm>

Centre Zahra: „*Appel à l'initiation d'une alliance stratégique amicale entre Judaïsme et Islam contre le sionisme*” (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.centre-zahra.com/actualite/apel-judaisme-et-islam-contre-sionisme.html>

Centre Zahra: *PAS l'Info Interview: Yahia GOUASMI (Dieudonné, théorie du genre, élections municipales...)*(online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: <http://www.centre->

zahra.com/actualite/pas-linfo-interview-yahia-gouasmi-dieudonne-theorie-du-genre-elections-municipales.html

CNDP: „*La reconnaissance progressive de la responsabilité de l'État français*”(online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.cndp.fr/crdp-reims/memoire/enseigner/memoire_vichy/08reconnaissance1.htm

Courrier International: „*Les banlieues vues par les Britanniques*”(online), (datum přístupu 4. března 2014), dostupné z: <http://www.courrierinternational.com/article/2014/02/26/les-banlieues-vues-par-les-britanniques>

CFR: <http://www.cfr.org/israel/abu-nidal-organization-ano-aka-fatah-revolutionary-council-arab-revolutionary-brigades-revolutionary-organization-socialist-muslims/p9153>

CRIF: „*Présentation du Crif*”(online) (datum přístupu 9. února 2014) dostupné z <http://www.crif.org/crif/pr%C3%A9sentation-du-crif/27328>

Dieudosphere: „*Biographie de Dieudonné*”(online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://www.dieudosphere.com/biographie.html>

Dieudosphere: „*Quenelles*”(online), (datum přístupu 7. dubna 2014), dostupné z: <http://www.dieudosphere.com/les-quenelles.html>

Declarer: „*Déclaration d'acte ou de dontenu à caractère antisémite*”(online), (datum přístupu 3. března 2014), dostupné z: <http://declarer.org/spcj/> (3. března 2014)

Desproges: „*Les citations de Pierre Desproges- Nazisme*”(online), (datum přístupu 13. března 2014), dostupné z: <http://www.desproges.fr/citations?tag=Nazisme>

Égalité et réconciliation: „*Dieudonné jouera son nouveau spectacle ce soir à Paris*”(online), (datum přístupu 24. února 2014), dostupné z: <http://www.egaliteetreconciliation.fr/Dieudonne-jouera-son-nouveau-spectacle-ce-soir-a-Paris-22670.html#forum680422>

Égalité et réconciliation: „*Les Inconnus : version juive de l'émission "des chiffres et des lettres"*”(online), (datum přístupu 13. března 2014), dostupné z: <http://www.egaliteetreconciliation.fr/Les-Inconnus-version-juive-de-l-emission-des-chiffres-et-des-lettres-19528.html>

Égalité et réconciliation: „*Pierre Desproges sur l'antisémitisme*”(online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: <http://www.egaliteetreconciliation.fr/Pierre-Desproges-sur-l-antisemitisme-22452.html>

Église catholique: „*Déclaration de repentance des évêques de France*”(online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: <http://www.eglise.catholique.fr/conference-des-veques-de-france/textes-et-declarations/declaration-de-repentance-des-veques-de-france-5518.html>

Huffington Post : „*Dieudonné candidat aux législatives à Dreux pour le Parti antisioniste*”(online), (datum přístupu 25. března 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2012/05/18/dieudonne-candidat-aux-legislatives-dreux-humoriste_n_1526755.html

Huffington Post: „*Pour Jean-Marie Le Pen, c'est une organisation juive qui empêche l'UMP de s'allier au FN*” (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: http://www.huffingtonpost.fr/2012/10/02/jean-marie-le-pen-organisation-juive-empêche-alliance-droite-fn_n_1931878.html

IHR: „*The 'False News' Trial of Ernst Zündel – 1988*”(online), (datum přístupu 26. března 2014), dostupné z: <http://ihr.org/books/kulaszka/30faurisson.html>

Jeune Afrique: „*Dieudonné en Iran pour „vérifier l'innocence“ de Clotilde Reiss*”(online), (datum přístupu 14. dubna 2014), dostupné z: <http://www.jeuneafrique.com/Article/DEPAFP20091129105628/>

Juif: „*1980: un garçon juif français tué dans un attentat à Anvers perpétré par des terroristes palestiniens*” (online), (datum přístupu 19. února 2014), dostupné z: <http://www.juif.org/blogs/41680,1980-un-garcon-juif-francais-tue-dans-un-attentat-a-anvers-perpetre.php>

Judaïsme: „*Pierre Kaufmann*” (online), (datum přístupu 3. března 2014), dostupné z: <http://judaisme.sdv.fr/perso/dirige/p-kauf.htm>

Le citoyen engagé: „*Comment le conspirationnisme a tué Coluche*” (online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://le citoyenengage.fr/comment-le-conspirationnisme-a-tue-coluche-3889>

La Depeche: „*Comment Jean Marie Le Pen est devenu parrain de fille de Dieudonné*”(online), (datum přístupu 14. dubna 2014), dostupné z: <http://www.ladepeche.fr/article/2014/01/13/1793473-comment-jean-marie-pen-est-devenu-parrain-fille-dieudonne.html>.

La règle du jeu: «*La bande-annonce de L'Antisémitisme, un film de Dieudonné* »(online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z: <http://laregledujeu.org/2013/12/31/15169/la-bande-annoncede%E2%80%9C%E2%80%99antisemite%E2%80%9D-un-film-de-dieudonne/>

L'express: « *Dieudonné produit ses films en Iran* »(online), (datum přístupu 16. března 2014), dostupné z : http://www.lexpress.fr/culture/cinema/dieudonne-produit-son-film-en-iran_998803.html

LegiFrance : „*Le loi du 29 juillet 1881 sur la liberté de la presse*” (online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné z: http://www.legifrance.gouv.fr/affichTexteArticle.do;jsessionid=8FD861D2D26DAB5798E2C0142400BB9F.tpdjo08v_1?idArticle=LEGIARTI000006419738&cidTexte=LEGITEXT000006070722&dateTexte=20090925

Le Figaro: „*Le parti de Dieudonné interdit?*”(online), (datum přístupu 25. března 2014), dostupné z: <http://www.lefigaro.fr/flash-actu/2009/06/03/01011-20090603FILWWW00288-le-parti-de-dieudonne-interdit-.php>

L'internaute: „*Noémie Montagne: la femme de Dieudonné omniprésente dans ses affaires*”(online), (datum přístupu 17. března 2014), dostupné

z:<http://www.linternaute.com/actualite/personnalites/noemie-montagne-la-femme-de-dieudonne-omnipresente-dans-ses-affaires-0114.shtml>

Le Monde: „*#UnBonJuif : un concours de blagues antisémites sur Twitter*”(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z:

http://www.lemonde.fr/technologies/article/2012/10/14/unbonjuif-un-concours-de-blagues-antisemites-derape-sur-twitter_1775233_651865.html

Le Monde: „*Hollande: l'interdiction du spectacle de Dieudonné est une victoire*“ (online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné

z:http://www.lemonde.fr/politique/article/2014/01/14/hollande-l-interdiction-du-spectacle-de-dieudonne-est-une-victoire_4348045_823448.html

Le Monde: „*Jacques Chirac, Président de la République, et les responsabilités de l'État français*”(online), (datum přístupu 19.února 2014), dostupné z:

http://www.lemonde.fr/revision-du-bac/annales-bac/histoire-terminale/jacques-chirac-president-de-la-republique-et-les-responsabilites-de-l-etat-francais_t-hrde125.html

Rapport sur l'antisémitisme en France 2013“ (online), (datum přístupu 3.března 2014), dostupné z: <http://antisemitisme.org/rapport-2013/>

Le Monde: „*L'humoriste Dieudonné serait candidat a la présidentielle 2007*”(online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z:http://www.lemonde.fr/societe/article/2005/12/23/l-humoriste-dieudonne-serait-candidat-a-la-presidentielle-2007_724058_3224.html

Le Monde: „*Nicolas Anelka suspendu pour 5 matches pour sa quenelle*”(online), (datum přístupu 7.dubna 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/sport/article/2014/02/27/nicolas-anelka-suspendu-pour-5-matches-pour-sa-quenelle_4375179_3242.html

Le Monde: „*Quenelle, comment un geste provocateur est devenu un emblème*“ (online), (datum přístupu 12.dubna 2014), dostupné z:

http://www.lemonde.fr/politique/article/2013/12/11/quenelle-comment-un-geste-provocateur-est-devenu-un-embleme_3528089_823448.html

Le Monde: „*Quenelle: Dieudonné porte plainte contre LICRA*”(online), (datum přístupu 12.dubna 2014), dostupné z: http://www.lemonde.fr/societe/article/2013/12/24/quenelle-dieudonne-porte-plainte-contre-la-licra_4339618_3224.html

Le Monde juif: „*VIDÉO. Jour de colère : des centaines de pro-Dieudonné scandent "Juif, la France n'est pas à toi"*”(online),(datum přístupu 13.března 2014), dostupné z:

<http://www.lemondejuif.info/video-jour-de-colere-des-centaines-de-pro-dieudonne-scandent-juif-la-france-nest-pas-toi/>

Le Point: „*Affaire Dieudonné: La recette de la quenelle*”(online), (datum přístupu 12. Dubna 2014), dostupné z: http://www.lepoint.fr/societe/affaire-dieudonne-la-recette-de-la-quenelle-31-12-2013-1775740_23.php

Le Point: „*Le Pen: Oui, je suis le parrain de fille de Dieudonné*”(online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z:<http://www.lepoint.fr/actualites-societe/2008-07-17/le-pen-oui-je-suis-le-parrain-de-la-fille-de-dieudonne/920/0/260852>

Le Point: „*Nous sommes retournés voir Dieudonné à La Main d'or*”(online), (datum přístupu 2.dubna 2014), dostupné z:http://www.lepoint.fr/societe/nous-sommes-retournes-voir-dieudonne-a-la-main-d-or-19-02-2014-1793643_23.php

Nouvel Observateur: „*Rufin lie antisémitisme et "antisionisme radical"* (online), (datum přístupu 13.března 2014), dostupné z:

<http://tempsreel.nouvelobs.com/societe/20041019.OBS9398/rufin-lie-antisemitisme-et-antisionisme-radical.html>

Parti Antisioniste: „*Programme du PAS*”(online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z:<http://www.partiantisioniste.com/programme>

Premiere: „*Gad Elmaleh: il faut que Dieudonné soit condamné*”(online), (datum přístupu 16. Března 2014), dostupné z:<http://people.premiere.fr/Photos-people/PHOTOS-VIDEO-Gad-Elmaleh-Il-faut-que-Dieudonne-soit-condamne-3923792>

Tribune juive: „*#unbonjuif ou l'antisémitisme 2.0*”(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z:<http://www.tribunejuive.info/politique/unbonjuif-ou-lantisemitisme-2-0>

Youtube: „*Affaire Dieudonné- Florian Philippot clash Manuel Vals*”(online), (datum přístupu 14.dubna 2014), dostupné z: http://www.youtube.com/watch?v=vPRIRvyq_Qo

Youtube: „*Alain Soral-Aux critiques de E&R-Mars 2012*”(online),(datum přístupu 24.března 2014), dostupné z:

<https://www.youtube.com/watch?v=eGPqRdgelVs&noredirect=1>

Youtube: „*Alain Soral Président d'E&R - Une histoire de Cabale*”(online), (datum přístupu 25.března 2014), dostupné z:

<http://www.youtube.com/watch?v=QoXDND5aUM>

Youtube: „*Coluche - Les Juifs, l'humour et l'humour juif*”(online), (datum přístupu 17. Března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=vC5OV57AVgk>

„*Blagues*”(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z:
<http://lesitecoluche.free.fr/blagues/>

Youtube: „*Conférence de presse Dieudonné et Kémi Séba*”(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=V1dCCkSeWXM>

Youtube: „*Dieudonné répond à Elie Semoun*”(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: http://www.youtube.com/watch?v=I_uASZ-YWUs

Youtube: „*Dieudonné-Robert Faurisson- Le sionisme pour le nuls- la verité*”(online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=fYwSVI4OdDA>

Youtube: « *Dieudonné : Youtube supprime une vidéo dans laquelle l'humoriste chante shoananas*»(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z:

<http://www.jeuneafrique.com/Article/ARTJAWEB20140117083916/>

« *Shoananas* »(online), (datum přístupu 17.března 2014), dostupné z:
<https://www.youtube.com/watch?v=QVwZmROjALU>

Youtube: *Elie et Dieudonné- Cohen et Bokassa*“(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=nj2cuAa-Z-4>

Youtube: *„Elie Semoun- Dieudonné: sa trahison et son antisémitisme“*(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=WDK6O7AqOjQ>

Youtube: *„Elie Semoun réagit en sketch sur l'affaire Dieudonné“*(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=fP0TD6SHJ5Q>

Youtube: *„Kémi Séba: DieudonnéLe lobby sioniste, la quenelle“*(online), (datum přístupu 16.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=rC1liApXTbA>

Youtube: *„Les Inconnus- Les lettres et les chiffres“*(online), (datum 17.března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=fAPhLVhs12w>

Youtube: *„Les retrouvailles d'Elie Semoun et Dieudonné“*(online), (datum přístupu 17. Března 2014), dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=9iTlbNdeB2E>

Youtube: *« Première quenelle de Dieudonné »*(online), (datum přístupu 12.dubna 2014), dostupné z : http://www.youtube.com/watch?v=l_TxMjhgHr0#t=69

Youtube : *„(Quenelle+) Dieudonné et Alain Soral: La Marche de la Quenelle“* (online), (datum přístupu 17.dubna 2014), dostupné z:<http://www.youtube.com/watch?v=BOkjHwsUw9M>

Youtube: *„Robert Faurisson- Un homme“*(online), (datum přístupu 26.března 2014), dostupné z: <http://www.youtube.com/watch?v=Rrpppz5ijOw>

8 RESUMÉ

Depuis l'hiver 2013 la France est touchée par l'affaire de Dieudonné. Dieudonné, „un humoriste engagé“ récolte plus en plus de succès chez les Français par sa comédie antisémite. Il présente la vedette de nouvel antisémitisme par excellence. En ce qui concerne son oeuvre artistique il reprend les stéréotypes antisémites et il les ajoute à l'État juif- Israël d'après les principes de l'idéologie de nouvel antisémitisme.

Car ses d'autres actes artistiques, Dieudonné a créé le geste la quenelle et le chanson Shoananas qui assoient encore plus son autorités parmi ses fans. Grâce à son humour il a trouvé le voie envers les coeurs de Français surtout aux banlieux de la société française qui sont déjà fatigués de promesses de politiciens français. En plus, il a leur montré l'auteur de son situation de misère- ce sont les Juifs qui se rendent maître de l'État français. A ce propos, ses admirateurs considerent les Juifs comme les acteurs du complot qui s'emparent du monde. Et, ils luttent ensemble avec leur gourou contre ces empereurs sionistes. Dieudonné critique l'exploitation de la mémoire de Shoah comme le moyen juif d'acquérir d'argent et l'influence dans le monde. Il se joint à le point de vue révisionniste qui met à cause la véracité des événements de la Shoah. Bref, Dieudonné mélange les stéréotypes antisémites et il les vende fructuesment emballé dans son humour particulier.

Pour le gouvernement française est très difficile d'interdire les spectacles de Dieudonné à cause de la liberté de parole qui est en France très proclamé. Cette liberté est devenue le bouclier crucial pour Dieudonné. En effet, il profite du soutien français de la tolérance envers l'expression artistique. La France s'agite dans les réflexions jusqu'au où les frontières de bon humour s' étendent. Le résultat de cettés réflexions n'est pas encore connu. L'affaire de Dieudonné continue.

8 PŘÍLOHY

Příloha č. 1

„My všichni jsme němečtí Židé“, D.C.Bendit.

(Datum přístupu 21.dubna 2014), dostupné z: <http://slownewsfornowhereman.blogspot.cz/2012/04/nous-etions-tous-des-juifs-allemands.html>

Příloha č.2

Ilustrace knihy Hnědé ráno.

(Datum přístupu 21.dubna 2014), dostupné z: <http://www.litteratureaudio.com/livre-audio-gratuit-mp3/pavloff-franck-matin-brun-version-2.html>

Příloha č. 3

Volební plakát Antisionistické strany- „Za Evropu osvobozenou od cenzury,
komunitarismu, spekulantů a NATO“

(Datum přístupu 22.dubna 2014), dostupné z: <http://alainsoral.wordpress.com/2009/12/23/sa-oui-ss-non/>

Příloha č.4

„Opravdu je to takhle :/“

(datum přístupu 22.dubna 2014), dostupné z: <http://www.jewpop.com/a-la-une/unbonjuif-sur-twitter-cest/>

Příloha č.5

„Antisemita- 1.lidová komedie o holokaustu“

(datum přístupu 22.dubna 2014), dostupné z: <http://www.justfocus.fr/cine/critique-film/dieudonne-antisemite>

Příloha č. 6

„Recept, který otřese Republikou“

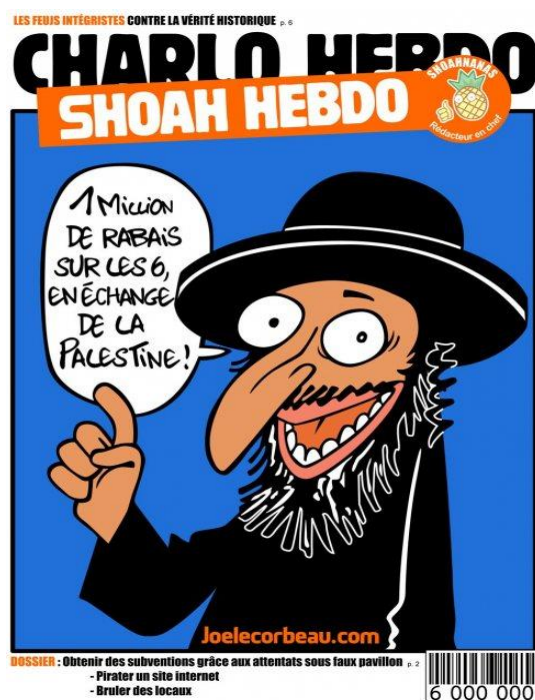
(datum přístupu 22.dubna 2014), dostupné z: <http://www.djibnet.com/mabraze/topic/25958-proces-dieudonne-20-jours-de-prison-ferme-pour-shoananas/>

Příloha č.7

(datum přístupu 22.dubna 2014), dostupné z: <http://www.foot-sur7.fr/123121-quenelle-west-bromwich-anelka-assume>)

Příloha č.8

(datum přístupu 22.dubna 2014), dostupné z: <http://www.forumfr.com/sujet438344-shoah-hebdo-vous-en-pensez-quoi.html>

Příloha č.9

Audience Dieudonného s Gouasmim u M.Ahmadínežáda (28.listopadu 2013)

(datum přístupu 22. Dubna 2014).dostupné z: <http://www.partiantioniste.com/communications/l-ambassade-de-france-ne-voulait-pas-qu-on-revienne-avec-clotilde-reiss-307.html>

Příloha č.10

Francouzské ministerstvo vnitra zveřejnilo graf fanoušků na Dieudonného stránkách na Facebooku, kde je jasně vidět nárůst fanoušků v souvislosti s medializací jeho aféry v prosinci 2013, kdy bylo zakázáno jeho představení *Zed'*.

(datum přístupu 3. března 2014), dostupné z: http://www.lexpress.fr/actualite/societe/dieudonne-le-business-de-la-quenelle_1310744.html#AOMB5leqO5T60XeA.99